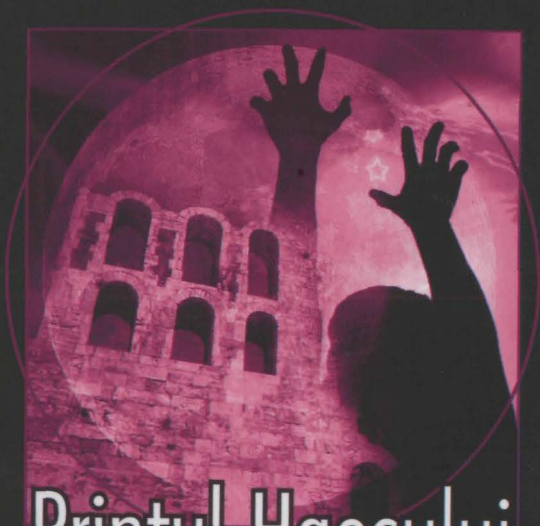

ROGER ZELAZNY

AMBER

Printul Haosului

X

Printul Haosului

Roger Zelazny
Prince of Chaos

Copyright © 1991 by Roger Zelazny
Copyright © TRITONIC 2008 pentru prezenta ediție
în limba română

TRITONIC Grup Editorial
Str. Coacăzilor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonice.ro
tel./fax.: +40.21.242.73.77

www.tritonice.ro
www.tritonice.ro/blog

Colectia: fantasy
Coordonator: MUGUR CORNILA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZELAZNY, ROGER

Amber 10: Prințul Haosului / Roger Zelazny ;
trad.: Eugen Cristea - București : Tritonic, 2008
ISBN 978-973-733-246-2

I. Cristea, Eugen (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Ilustrația copertei: © Manos Pavlis | Dreamstime.com
Redactor: MIRELA NECULCEA
Tehnoredactor: OFELIA COȘMAN

Comanda nr. T 434 / noiembrie 2008
Bun de tipar: noiembrie 2008
Tipărit în România

ROGER ZELAZNY

PRINTUL HAOSULUI

Traducere de EUGEN CRISTEA,
ALEX NICHIFOR, MĂDĂLINA VASILE

Roger Zelazny (1937-1995) s-a născut în Euclid, Ohio. A absolvit Universitatea Columbia din New York cu o diplomă în teatrul elisabetan și iacobin, fapt reflectat și în scrierile sale.

Prima sa povestire a apărut în 1962, iar din 1969 s-a concentrat exclusiv asupra scrisului. S-a impus rapid, în anii '60, ca fiind unul dintre cei mai importanți reprezentanți ai New Wave-ului, alături de scriitori ca Brian Aldiss, John Brunner, Philip José Farmer, M. John Harrison, Ursula K. LeGuin, Robert Silverberg și Philip K. Dick.

Literatura sa combină surse de inspirație foarte diverse, de la mitologie (greacă, hindusă, egipteană etc.) la clasicii francezi, britanici și americani ai sfârșitului de secol XIX și începutului de secol XX, până la romanele polițiste din anii '40 ale lui Raymond Chandler. A experimentat constant în materie de stil, trecând adeseori granița dintre fantasy și science fiction.

Seria Amber cuprinde zece romane care au fost publicate între anii 1970 și 1991.

Romanele și nuvelele sale i-au adus, printre altele, șase premii Hugo, trei premii Nebula și două premii Locus.

Vezi o încoronare, și le-ai văzut pe toate. Sună cinic și, probabil, așa și e, mai ales când protagonistul e cel mai bun prieten al tău și regina lui ți-e iubită, din greșeală. Dar, în general, e o procesiune cu multă muzică lentă, veșminte neconfortabile, colorate, tămâie, discursuri, rugăciuni, și bătaie de clopote. E plictisitoare, în general enervantă, și solicitându-ți o atenție nesinceră, ca la căsătorii, acordări de diplome și inițieri secrete.

Și astfel Luke și Coral deveniră suverani ai Kashfei, în aceeași biserică unde ne luptaserăm până aproape — dar nu până la capăt — de moarte cu fratele meu nebun, Jurt, cu doar câteva ore mai devreme. Ca unic reprezentant al Amberului la eveniment — cu toate că, practic, n-aveam statut oficial — mi s-a acordat un loc în picioare aproape de scenă, și privirile se îndreptau adesea spre mine. Astfel că a trebuit să fiu în priză și să rostesc răspunsuri potrivite. Întrucât Random nu ar fi îngăduit un statut formal al prezenței mele la ceremonie, știam că s-ar fi supărat dacă ar fi auzit că atitudinea mea nu a fost chiar diplomatică.

Așa că m-am trezit cu picioarele dureroase, gâtul țeapăn și veșmintele colorate îmbibate cu sudoare. Asta-i show-biz-ul. Totuși n-ar fi putut fi altfel. Luke și cu mine am trecut prin cele mai blestemate momente, și nu mă pot abține să nu mă gândesc la ele — de la vârful spadei până la întâlniri pe traseu, de la galerii de artă până la Umbră — stând acolo asudând și întrebându-mă ce se va întâmpla cu el, acum când purta o coroană. O asemenea întâmplare îl transformase pe unchiul meu Random dintr-un muzician optimist, nepăsător și dege-

nerat, într-un monarh înțelept și responsabil — deși eu nu am decât relatările neamurilor mele când e vorba de prima lui fază. M-am trezit sperând că asta nu-l va înmuia atât de mult pe Luke. Totuși — din nou — Luke era o persoană foarte diferită de Random, nemaivorbind că era mai tânăr cu câteva secole. Uluiitor ce pot face anii, totuși — sau e doar natura evenimentelor? Mi-am dat seama că și eu eram mult schimbat față de cum fusesem nu cu mult timp în urmă, după toate cele întâmplate recent. Mult mai schimbat decât ieri, dacă mă gândesc bine.

În timpul imnului, Coral reuși să-mi strecoare un bilețel, spunând că trebuie să mă vadă, dându-mi ora și locul, chiar și o mică hartă. Se dovedi a fi un apartament în aripa din spate a palatului. Ne-am întâlnit acolo în seara aceea și am sfârșit prin a petrece noaptea împreună. Ea și Luke fuseseră căsătoriți de mici, prin procură, am aflat atunci, parte a unui aranjament diplomatic între Jasra și cei din Begma. N-a reușit totuși — partea diplomatică, adică — și restul a luat-o pe o pantă greșită. Protagonistii aproape că uitaseră de căsătorie, până când recente evenimente au servit ca un memento. Nici măcar nu se văzuseră unul cu altul de ani de zile. Totuși se zvonea că prințul fusese căsătorit. Deoarece era un lucru posibil de anulat, putea fi și ea încoronată odată cu el. Dacă și Kashfa se alegea cu ceva.

Și se alegea: cu Eregnorul. O regină din Begma pe tronul din Kashfa ar putea ajuta la facilitarea înșfăcării aceluia teritoriu deosebit. Cel puțin, așa gândise Jasra, mi-a spus Coral. Și Luke șovăise în privința asta, mai ales în absența garanțiilor din partea Amberului și a , acum defunctului, Tratat al Cercului de Aur.

Am ținut-o în brațe. Nu se simțea bine, în ciuda a ceea ce părea o uluitoare revenire post-operatorie. Purta un petic negru peste ochiul drept și reacționa destul de violent dacă mâna mea rătăcea lângă el — sau chiar dacă îl priveam prea mult. De ce a trebuit Dworkin să-i înlocuiască ochiul rănit cu Giuvaerul Judecătii, n-aș putea spune. Doar dacă, într-un fel, o considera o rezistență împotriva forțelor Modelului și Logrusului în încercarea lor de a-l redobândi. În zona asta, totuși, priceperea

mea era inexistentă. Întâlnindu-l, în sfârșit, pe micuțul mag, mă convinsesem de sănătatea lui mentală — deși senzația asta nu mă ajutase în nici un fel să pătrund acele însușiri enigmatice pe care vechii înțelepți tind să le posed.

— Cum te simți? am întrebat-o.

— Foarte ciudat, răspunse. Nu chiar durere. Mai degrabă ca senzația unui contact prin Atu. Numai că e cu mine tot timpul, și eu nu plec nicăieri și nu vorbesc cu nimeni. E ca și cum aș sta într-un fel de poartă de intrare. Forțele se mișcă în jurul meu, prin mine.

Într-o clipă eram în centrul inelului cenușiu cu roata lui cu multe spițe din metal roșiatic. Din interior, aici, era ca o rețea uriașă. Un fir luminos pulsă, atrăgându-mi atenția. Da, era o linie către o forță foarte puternică într-o Umbră îndepărtată, una care probabil era folosită pentru sondare. Griju-liu, am extins-o către giuvaierul acoperit pe care îl purta în orbită.

N-am simțit o rezistență imediată. De fapt, n-am simțit nimic în timp ce am extins linia puterii. Totuși, veni o imagine a unei perdele de flăcări. Trecând prin vâlul incandescent, am simțit cum extensia mea de sondare devine mai lentă, se oprește. Și acolo am plutit, la marginea unui vid. Nu aceasta era calea acordajului, din câte am înțeles, și nu eram dispus să invoc Modelul, care înțelesesem că e o parte din el, atunci când foloseam alte forțe. Am împins în față și am simțit o răceală teribilă, extrăgând energiile pe care le chemasem.

Totuși, nu extrăgea energia direct din mine, ci numai dintr-o singură forță dintre cele pe care le comandasem. Am împins mai departe și am văzut o slabă porțiune de lumină ca o nebuloasă îndepărtată. Atârna pe un fundal roșu-închis ca un vin de Porto. Și mai aproape, topită într-o formă — o structură complicată, tridimensională, pe-jumătate-cunoscută — care era probabil calea de urmat pentru a te acorda cu Giuvaierul, conform descrierii tatălui meu. În regulă, mă aflu în interiorul Giuvaierului. Oare să încerc inițierea?

— Să nu mergi mai departe, se auzi o voce necunoscută, deși mi-am dat seama că sunetele îi aparțineau lui Coral. Parcă

intrase într-o stare de transă. Ți se interzice o inițiere mai înaltă.

Mi-am retras sonda, nedorind nicio demonstrație care ar fi putut surveni pe parcurs. Vederea Logrusului meu, care rămăsese constant cu mine odată cu recente evenimente din Amber, îmi dădu o imagine a lui Coral acum înfășurată și pătrunsă de cea mai înaltă versiune a Modelului.

— De ce? am întrebat-o.

Dar nu am fost învrednicit cu vreun răspuns. Coral avu un mic spasm, se cutremură și mă privi.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă.

— Ai ațipit, am răspuns. Nu-i de mirare. Ce-o fi făcut Dworkin, plus stresul de peste zilei...

Căscă și se prăbuși la loc pe pat.

— Da, oftă și adormi de-a binelea.

Mi-am scos cizmele și mi-am dezbrăcat veșmintele cele mai grele. M-am întins alături de ea și am tras o cuvertură peste noi. Eram și eu obosit și voiam să țin pe cineva în brațe.

Cât am dormit, nu știu. Am fost tulburat de vise negre, amețitoare. Chipuri-umane, animalice, diavolești, se mișcau în jurul meu, niciunul purtând vreo expresie prietenească. Păduri se prăbușeau și izbucneau în flăcări, pământul se cutremura și se crăpa, apele mării se ridicau în valuri gigantice și asaltau țărmul, Luna picura sânge și apoi se auzi un vaiet sfâșietor. Ceva îmi striga numele...

Un vânt puternic agită obloanele până când se deschiseră spre interior, bălăbănindu-se și pocnind. În visul meu pătrunse o creatură și se ghemui la piciorul patului, strigându-mă în șoaptă, iar și iar. Încăperea parcă se cutremură, și gândul meu se întoarse în California. Părea că un cutremur e în plină desfășurare. Vântul creșcu de la țipăt la urlet, și am auzit sunete de prăbușire de afară, ca de copaci căzând, turnuri rostogolindu-se...

— Merlin, Prinț al Casei de Sawall, Prinț al Haosului, ridică-te, părea că rostește creatura. Apoi scrâșni din colți și o luă de la capăt.

La a patra sau a cincea repetiție mi-am zis că s-ar putea să nu visez. Se auzeau țipete de undeva de afară, și pulsații

constante ale fulgerelor veneau și plecau odată cu tunetele aproape muzicale.

Am ridicat un scut protector înainte de a mă mișca, înainte de a deschide ochii. Sunetele erau reale, ca și oblonul sfârâmat. La fel și creatura de la piciorul patului.

— Merlin, Merlin. Ridică-te, Merlin, îmi spuse creatura — aceasta fiind o arătare cu bot-lung, urechi ascuțite, colți-imenși și gheare, culoare cenușiu-argintiu, ochi uriași și strălucitori, aripi din piele, umede, strânse în lateral. După expresia ei, nu puteam spune dacă zâmbea sau suferea.

— Trezirea, Lord al Haosului.

— Gryll, am spus, numind un vechi servitor al familiei de la Curți.

— De-a pururi, Lord, răspunse. Același care te-a învățat dansul oaselor.

— Să fiu al naibii.

— Afacerile înaintea plăcerilor, Lord. Am urmat firul negru de-a lungul unui drum lung și hidos ca să-ți ascult chemarea.

— Firele nu ajung atât de departe, fără multă caznă. Poate nici atunci. Acum?

— E mai ușor, răspunse.

— Cum așa?

— Majestatea Sa Swayvill, Rege al Haosului, doarme în noaptea asta cu strămoșii întunericului. Am fost trimis să te aduc pentru ceremonii.

— Acum?

— Acum.

— Mda. Ei bine, okay. Sigur. Dar lasă-mă să mă aranjez, totuși. Cum s-a-ntâmpat, până la urmă?

Mi-am tras cizmele, am îmbrăcat restul veșmintelor, mi-am încins spada.

— Nu sunt la curent cu vreun amănunt. Firește, toată lumea știa că stă prost cu sănătatea.

— Vreau să las un bilețel, am zis.

Încuviință.

— Unul scurt, bănuiesc.

— Da.

Am mângălit pe o bucată de pergament de pe masa de scris: *Coral, trebuie să plec pentru o chestiune familială. Ținem legătura, și am lăsat-o lângă mâna ei.*

— În regulă, am zis. Cum procedăm?

— O să te duc în cârcă, Prințe Merlin, așa cum făceam cu mult timp în urmă.

Am încuviințat, în timp ce un torent de amintiri din copilărie îmi veni în minte. Gryll era colosal de puternic, la fel ca majoritatea demonilor. Dar mi-am reamintit jocurile noastre, la marginea Abisului și dincolo de întuneric, în încăperi mortuare, grote, câmpuri de bătaie, încă-fumegând, temple în ruină, camere ale vrăjitorilor morți, iaduri private. Se pare că-mi plăcea mai mult să mă joc cu demonii decât cu rudele mamei, de sânge sau de măritiş. Chiar mi-am bazat înfățișarea mea de Haos pe una de-a lor.

Absorbi un fotoliu din colțul încăperii pentru a căpăta ceva masă în plus, schimbându-și forma pentru a se acomoda cu mărimea mea de adult. În timp ce mă cățăram pe torsul lui alungit, apucându-l cu putere, exclamă:

— Ah, Merlin! Cu ce vrăji te mai lauzi?

— Am controlul lor, dar nu cunoașterea completă a esenței, am răspuns. Sunt o achiziție foarte recentă. Tu ce simți?

— Căldură, frig, muzică stranie, răspunse. Din toate direcțiile. Te-ai schimbat.

— Toată lumea se schimbă, am spus în timp ce se îndrepta spre fereastră. Asta-i viața.

O frânghie neagră se afla pe pervazul larg. Întinse mâna și o atinse în timp ce se lansă.

Veni o puternică rafală de vânt în timp ce cădeam, ne mișcam înainte, ne ridicam. Turnuri sclipeau în trecere, vălurind. Stelele erau strălucitoare, tocmai apăruse un pătrar de lună iluminând burticile unui șir de nori joși. Ne-am înălțat în zbor, castelul și orașul dispărând într-o clipă. Stelele dansau, devenind fâșii de lumină. O panglică de beznă pură, ondulatorie, se răspândi în jurul nostru, lărgindu-se. Drumul Negru, mi-am zis brusc. E ca o versiune temporară a Drumului Negru, în cer. Am aruncat o privire înapoi. Nu era acolo. Era ca și

cum s-ar fi desfășurat în timp ce zburam. Sau ne desfășura în el?

Zona rurală trecu pe sub noi ca un film proiectat cu viteză triplă. Pădure, deal și pisc de munte zburară. Drumul nostru negru era o imensă panglică desfășurată înaintea noastră, cu porțiuni de lumină și întuneric asemeni umbrelor norilor pe timp de zi alunecând pe lângă noi. Și apoi și timpul spori, staccato. Am remarcat brusc că nu mai există vânt. Brusc, Luna era sus și un șir de munți încovoiați șerpuia sub noi. Liniștea era ca într-un vis, și într-o clipă, Luna căzuse mai jos. O fâșie de lumină sparse universul în dreapta și stelele începură să pălească. N-am simțit efortul în trupul lui Gryll când ne-am avântat pe drumul negru; și luna dispăru, și lumina deveni galbenă ca untul peste un șirag de nori, căpătând o nuanță roz chiar în timp ce priveam.

— Puterea Haosului se ridică, am remarcat.

— Energia dezordinii, răspunse.

— E mai mult decât mi-ai povestit tu, am zis.

— Sunt doar un servitor, răspunse Gryll, și nu sunt implicat în consiliile celor puternici.

Universul continua să se lumineze și, cât cuprindeam cu privirea în față, vedeam panglica neagră ondulându-se. Treceam pe deasupra unui teren muntos, și norii se dădeau la o parte și alții se formau într-un ritm rapid. Evident, începuserăm trecerea noastră prin Umbră. După un timp, munții se răriră și apărură câmpii întinse. Deodată, soarele se afla în mijlocul cerului. Parcă treceam exact pe deasupra drumului negru, picioarele lui Gryll de-abia atingându-l în timp ce ne deplasam. Din când în când, aripile lui fluturau în fața mea, alteori, răsunau ca acelea ale păsării colibri, în invizibilitate.

Departe, în stânga, soarele deveni roșu-ca-cireasa. Un deșert roz se întindea sub nori...

Apoi din nou întuneric, și stelele se roteau ca o roată gigantică.

Apoi eram jos, trecând foarte aproape de vârfurile copacilor...

Ne-am trezit în aer deasupra unei străzi aglomerate din centrul orașului, cu lumini pe stâlpi și în partea din față a

vehiculelor, neon în vitrine. Mirosul cald, înăbușitor, prăfos, gazos, al orașului se ridică în jurul nostru. Câțiva pietoni aruncară priviri în sus, părând că de-abia remarcă trecerea noastră.

Chiar când am zburat pe deasupra unui râu, ajungând peste acoperișurile caselor din suburbii, peisajul se vâluri și am trecut peste o mare de stânci, lavă, avalanșe și pământ cutremurându-se, doi vulcani activi — unul în apropiere, celălalt departe, scuipând fum spre un cer albastru-verde.

— Asta, să înțeleg, e o scurtătură? am spus.

— E cea mai scurtă scurtătură, răspunse Gryll.

Am pătruns într-o noapte adâncă și, într-un anume punct, drumul nostru parcă ne purta sub ape adânci, creaturi subacvatice luminoase plutind și tășnind atât în apropiere cât și la distanță medie. Uscat și neșifonat, drumul negru ne proteja.

— E o schimbare la fel de importantă ca moartea lui Oberon, remarcă Gryll. Efectele ei se răspândesc pretutindeni în umbră.

— Numai că moartea lui Oberon a coincis cu recrearea Modelului, am spus. A însemnat mai mult decât moartea unui monarh al uneia dintre extreme.

— Adevărat, răspunse Gryll, dar acum e momentul dezechilibrului între forțe. Asta se adaugă schimbării. Va fi chiar mai dură.

Am plonjat într-o deschidere în masa stâncoasă întunecată. Linii de lumină ne brăzdau drumul. Neregularitățile erau zăgăzuite în bleu pal. Mai târziu — cât de târziu, nu știu — ne aflam într-un cer violet, fără să-mi fi amintit vreo trecere din fundul mării întunecate. O singură stea strălucea în depărtare. Ne-am îndreptat spre ea.

— De ce? am întrebat.

— Pentru că Modelul a devenit mai puternic decât Logrusul.

— Cum a fost posibil?

— Prințul Corwin a trasat un al doilea Model în timpul confruntării între Curți și Amber.

— Da, mi-a povestit asta. Chiar l-am văzut. Se temea că Oberon n-o să fie în stare să repare originalul.

— Dar a făcut-o, și astfel acum există două.

— Da?

— Modelul tatălui tău e de asemenea un artefact al ordinii. A servit la înclinarea balanței în favoarea Amberului.

— Cum se face că tu știi asta, Gryll, în vreme ce nimeni din Amber nu știe sau nu a găsit de cuviință să-mi spună.

— Fratele tău, Prințul Mandor, și prințesa Fiona au suspectat asta și au căutat dovezi. Au prezentat descoperirile lor unchiului tău, Lord Suhuy. Acesta a făcut mai multe călătorii în Umbră și s-a convins că e adevărat. Își pregătea descoperirile pentru a le prezenta regelui, când Swayhill s-a îmbolnăvit de moarte. Știu lucrurile astea pentru că Suhuy m-a trimis după tine și m-a însărcinat să ți le spun.

— Eu credeam că maică-mea te-a trimis după mine.

— Suhuy era sigur c-o va face ea- de aceea a vrut să ajungă la tine înaintea ei. Ceea ce ți-am spus despre Modelul tatălui tău nu știe toată lumea.

— Și eu ce-ar trebui să fac?

— Nu mi-a încredințat această informație.

Steaua deveni mai strălucitoare. Cerul era plin de pete portocalii și roz. În scurt timp, li se alăturară linii verzi care se roteau în jurul nostru ca niște mănunchiuri de raze.

Am continuat drumul, și structurile începură să domine cerul în întregime, ca o umbrelă psihedelică care se rotea lent. Peisajul se încetosea cu totul. Mă simțeam ca și cum o parte din mine ațipise, deși sunt sigur ca nu-mi pierdusem cunoștința. Timpul parcă se juca cu metabolismul meu. Mi se făcuse o foame de lup și mă dureau ochii.

Steaua strălucea. Aripile lui Gryll căpătară o sclipire prismatică. Acum parcă ne deplasam într-un ritm incredibil.

Traseul nostru se curba în sus în marginile laterale. Procesul continuă în timp ce înaintam, până când mi s-a părut că ne mișcăm într-o albie. Apoi marginile se uniră deasupra, și era ca și cum ar fi zburat prin butoiușul unei arme, îndreptată spre steaua alb-albastră.

— Altceva ce-ar mai trebui să-mi spui?

— Din câte știi, nu.

Mi-am masat încheietura stângă simțind acolo ceva ca o pulsație. Oh, da. Frakir. Apropo, unde era Frakir? Apoi mi-am

amintit ca-l lăsasem în apartamentul lui Brand. De ce făcusem *asta? Eu... mintea* îmi era încetoșată, amintirea, ca un vis.

Era pentru prima oară de la eveniment când cercetam amintirea aceea. Dacă aș fi făcut-o mai devreme, i-aș fi aflat mai curând semnificația. Era efectul de nebuloasă al vrăjii. În apartamentul lui Brand nimerisem peste o vrajă. N-aveam nicio modalitate de a afla dacă îmi fusese destinată sau pur și simplu declanșasem ceva datorită curiozității mele. Bănuiesc că ar fi putut fi ceva mai general, declanșat de dezastru-probabil chiar un efect secundar necondiționat sau ceva care fusese deranjat. Într-un fel, totuși, mă îndoiam de acesta din urmă.

Din acest punct de vedere, mă îndoiam de orice considerație cu caracter general legată de chestiune. Atâta doar că era *prea evident* ca Brand să fi lăsat o capcană. Zăpăcise un vrăjitor bine pregătit, pe mine. Poate că numai distanțarea mea actuală față de întâmplare mă ajutase să-mi limpezesc mintea. În timp ce treceam în revistă acțiunile mele din momentul demascării, mi-am dat seama că, de atunci, mă mișcasem în ceva ca o ceată. Și, cu cât analizam mai mult, cu atât simțeam că vraja fusese făcută special pe măsura mea. Neînțelegând-o, nu mă puteam considera eliberat de ea nici măcar aflând lucruri noi.

Orice ar fi fost, mă silise să-l abandonez pe Frakir fără să mă gândesc de două ori, iar pe mine mă silise să mă simt — străniu. N-aș putea spune exact cum mă influențase, poate chiar îmi influența încă gândurile și sentimentele, problema obișnuită atunci când ești prins într-o vrajă. Dar nu-l vedeam pe Brand punând la cale întâmplărea neprevăzută de a avea apartamentul lângă al lui, ani de zile după moartea lui, loc din care aș fi putut pătrunde în apartamentele lui în cazul dezastruos al unei posibile înfruntări între Logrus și Model în holul de sus al Castelului Amber. Nu, se pare că altcineva se află în spatele chestiunii. Jurt? Julia? Se pare că nu era chiar posibil să fi acționat nedetectați în inima Castelului Amber. Atunci cine? Și oare avea vreo legătură cu episodul acela din Camera Oglinzilor? Aveam biletul necăști-gător. Dacă acum m-aș fi întors acolo, aș fi izbutit să vin cu o vrajă proprie care să-l descopere pe cel răspunzător. Numai

că nu eram acolo, și orice investigație în acest scop trebuia să aștepte.

Lumina din față strălucea și mai tare acum, clipind de la un albastru ceresc la un roșu violent.

— Gryll, am spus. Simți vreo vrajă asupra mea?

— Da, m'lord, răspunse.

— De ce n-ai spus nimic?

— Am crezut că e una de-a ta — pentru apărare, poate.

— Poți s-o ridici? Sunt dezavantajat, aici în interior.

— E prea încâlcită în tine. N-aș ști de unde să încep.

— Poți să-mi spui ceva despre ea?

— Numai că e acolo, m'lord. Totuși pare destul de pronunțată în jurul capului

— Atunci ar putea să îmi coloreze gândurile într-un anume fel?

— Da, un bleu pal.

— Nu mă refeream la maniera ta de a o percepe. Ci numai la posibilitatea că ar putea să îmi influențeze gândirea.

Aripile lui sclipiră în albastru, apoi în roșu. Tunelul nostru se lărgi brusc și cerul deveni strălucitor în culorile demente ale Haosului. Steaua pe care o urmăream luă proporțiile unei luminițe — îmbunătățită magic, firește — într-un turn înalt al unui castel sepulcral, totul în gri și măsliniu, în vârful unui munte ale cărui bază și mijloc fuseseră îndepărtate. Insula de piatră plutea deasupra unei păduri împietrite. Copacii ardeau în focuri de opal — portocaliu, violet, verde.

— Îmi închipui că ar putea fi descâlcită, remarcă Gryll. Dar clasificarea ei poate fi o zăpăceală pentru sârmanul demon.

Am mormăit. Am urmărit câteva clipe decorul dungat. Apoi:

— Apropo de demoni... am spus.

— Da?

— Ce poți să-mi spui despre varietatea cunoscută sub numele de *ty'iga*? am întrebat.

— Locuiesc departe, dincolo de Rim, răspunse, și se pare că sunt creaturile cele mai apropiate de Haosului primar. Nu cred că posedă trupuri reale de factură materială. Au puțin de-a face cu alți demoni, ca să nu mai vorbim de alte creaturi.

— Ai cunoscut vreuna — uh — personal?

— Am întâlnit câteva — din când în când, răspunse.

Ne-am ridicat și mai sus. Castelul făcuse la fel. Un șirag de meteoriti îi marcă traseul, strălucitor, tăcut, în spate.

— În plus, pot locui într-un corp omenesc.

— Asta nu mă surprinde.

— Cunosc una care a făcut treaba asta de mai multe ori. Dar s-a ivit o problemă neobișnuită. Se pare că a preluat controlul unei ființe omenesti aflată pe patul de moarte. Moartea ființei pare să fi fixat *ty'iga*. Acum nu mai poate părăsi trupul. Știi vreo cale de a scăpa?

Gryll chicoti.

— Să sară de pe o stâncă, presupun. Sau să cadă într-o spadă.

— Dar dacă acum e legată de gazda ei atât de strâns încât aceasta n-o eliberează?

Chicoti iar.

— Asta e riscul jocului, în afacerea cu trupurile furate.

— Acesteia îi datorez eu ceva, am zis. Mi-ar plăcea s-o ajut.

Tăcu un timp, apoi răspunse:

— O *ty'iga* mai bătrână, mai înțeleaptă, ar trebui să știe ceva despre treburile astea. Și tu știi unde să le găsești.

— Mda.

— Îmi pare rău că nu pot fi de mai mult folos. *Ty'iga* astea sunt un neam vechi.

Și acum ne îndreptam jos, spre turnul acela. Drumul nostru sub caleidoscopul schimbător care era cerul, se micșora înaintea noastră, reducându-se la cea mai subțire panglică. Gryll își croi drum spre lumina din fereastră și m-am uitat și eu atent.

Am privit în jos. Peisajul era amestecat. De undeva, de departe se auzi un zgomot ca un bubuit, ca și cum bucăți de pământ se deplasau încet una pe lângă alta — un fenomen destul de obișnuit în această zonă. Vântul îmi sufla prin veșminte. Un pâlcc de nori cu o mandarină brăzdă cerul în stânga. Puteam distinge detaliile lucrăturii în zidurile castelului. Am văzut o siluetă în încăperea luminată.

Apoi eram foarte aproape și, imediat prin fereastră și înăuntru. O formă solidă, încovoiată, cenușiu și greu, cu coarne

și pe-jumătate-acoperită-cu-solzi, mă privea cu ochi galbeni fără pupile. Colții erau dezveliți într-un zâmbet.

— Unchiule! am strigat în timp ce descălecam. Salutări!

Gryll se întinse și se cutremură când Suhuy se năpusti înaintea și mă îmbrățișă — cu grijă.

— Merlin, rosti într-un târziu, bine-ai venit acasă. Regret ocazia, dar mă bucur de prezența ta. Gryll ți-a spus...?

— Despre moartea Înălțimii Sale? Da. Îmi pare rău.

Îmi dădu drumul și făcu un pas în spate.

— Nu că nu ne-am fi așteptat, spuse. Dimpotrivă. Prea mult, de fapt. Numai că nu e momentul potrivit pentru un asemenea eveniment.

— Adevărat, am răspuns, masându-mi o zonă înțepenită pe umărul stâng și scormonind în buzunarul de la șold după un pieptene.

— Și se simțea slăbit de atâta vreme, încât mă obișnuisem cu asta, am spus. Era aproape ca și cum ajunsese la o înțelegere cu slăbiciunea.

Suhuy încuviință. Apoi:

— Vrei să te transformi? întrebă.

— A fost o zi dură, i-am răspuns. Mai degrabă mi-aș economisi energia, doar dacă nu e vreo cerință a protocolului.

— Absolut niciuna, în clipa asta, răspunse. Ai mâncat?

— Nu recent.

— Vino atunci. Hai să găsim ceva de mâncare.

Se răsuci și se îndreptă spre peretele opus. L-am urmat. Nu existau uși în încăpere, și trebuie că știa toate punctele de forță din Umbra locală, Curțile fiind opusul Amberului din acest punct de vedere. Deoarece e cumplit de greu să treci prin Umbră în Amber, umbrele sunt ca niște perdele uzate la Curți — adesea poți privi exact într-o altă realitate fără măcar să-ți dai osteneala. Și, uneori, ceva din realitatea cealaltă poate privi la tine. Trebuie avut grijă, însă, să nu pășești într-un loc unde te-ai putut trezi în mijlocul aerului, sub apă, sau în calea unui torent dezlănțuit. Curțile n-au strălucit niciodată prin turism.

Din fericire, materia Umbrei e atât de ascultătoare în acest capăt al realității, încât poate fi manipulată cu ușurință de un maestru al Umbrei — care poate să coasă la un loc stofele

pentru a crea un drum. Maestrii umbrelor sunt tehnicieni cu însușiri într-un spațiu limitat, a căror abilitate se trage din Logrus, deși nu trebuie inițiați. Sunt puțini, deși toți inițiații sunt în mod automat membri ai Societății Stăpânilor Umbrei. Sunt ca instalatorii sau electricienii de la Curți, și talentele lor se diversifică la fel ca dublurile lor de pe Umbra Pământ-o combinație de aptitudine și experiență. Întrucât sunt un membru al societății, mai degrabă aș asculta de cineva care cunoaște căile decât să le sondez pe cont propriu. Presupun că ar trebui să spun mai multe despre chestiunea asta. Poate o voi face cândva.

Când am ajuns la perete, firește, acesta nu se afla acolo. Un fel de ceață care se îndesi și dispăru; și am trecut prin spațiul în care se aflase — sau, mai degrabă, un spațiu analog diferit — și am coborât pe o scară verde. Mă rog, nu era chiar o scară. Era o serie de discuri verzi separate, coborând în spirală, cu trepte bine plasate la înălțimea potrivită, plutind parcă în aerul nopții. Duceau în exteriorul castelului, oprindu-se în cele din urmă în fața unui zid inexistent. Înainte de a atinge zidul acela am trecut prin mai multe clipe de lumină strălucitoare a zilei, o scurtă rafală de zăpadă albastră, și absida unui fel de catedrală fără altar, cu schelete ocupând stranele de ambele părți. Când, în sfârșit, am ajuns la perete, am trecut prin el, trezindu-ne într-o bucătărie spațioasă. Suhuy mă conduse spre cămară și îmi arătă să iau ce-mi dorește inima. Am găsit niște carne rece și pâine, și mi-am făcut un sandviș, făcându-l să alunece cu bere caldută. Ciuguli și el o bucată de pâine și sorbi dintr-o carafă cu aceeași băutură. Deasupra noastră apăru o pasăre, croncănind răgușit, dispărând înainte de a parcurge întreaga lungime a încăperii.

— Unde sunt slujitorii? am întrebat.

— La următorul cer roșu, aproape o cotitură întreagă, răspunse. Așa că ai șansa să dormi și să-ți revii până atunci — poate.

— Ce vrei să spui prin „poate“?

— Ca unul dintre cei trei, te afli sub supravegherea forțelor răului. De aceea te-am adus aici, într-unul dintre locurile mele de singurătate. Se răsuci și trecu prin zid. L-am urmat, ținând

în mână carafa și ne-am așezat lângă un baltă liniștită, verde, lângă o ieșitură stâncoasă, sub cerul roșiatic. Castelul lui adăpostea locuri de pretutindeni din Haos și din Umbră, strânse laolaltă într-un model nebunesc de drumuri printre drumuri. Și pentru că porți inelul, ți-ai adăugat noi resurse pentru siguranță, remarcă.

Întinse mâna și atinse roțița cu multe-spițe a inelului meu. O ușoară furnicătură mi se declanșă în deget, mână și braț.

— Unchiule, adesea te-ai exprimat prin formulări criptice pe vremea când îmi erai profesor, am spus. Dar acum am absolvit și cred că asta îmi dă dreptul să spun că nu știu despre ce naiba vorbești.

Chicoti și sorbi din bere.

— Dacă reflectezi, întotdeauna devine limpede, rosti.

— Să reflectez... am spus, și am privit în baltă.

Imagini înotau printre panglicile negre de la suprafață — Swayvill întins în halate ceremonioase, galben și negru, învelindu-i forma încrețită, maică-mea, taică-meu, forme demonice, toate venind și dispărând, Jurt, eu însumi, Jasra și Julia, Random și Fiona, Mandor și Dworkin, Bill Roth și multe alte chipuri pe care nu le cunoșteam...

Am clătinat din cap.

— Reflecția nu limpezește, am zis.

— Nu dă rezultate într-o clipă, răspunse.

Așa că mi-am reîntors atenția asupra haosului de chipuri și forme. Jurt reveni și rămase multă vreme. Se îmbrăca, cu foarte mult bun gust, și părea a fi relativ intact. Când, într-un târziu, dispăru, reveni una din fețele pe-jumătate-cunoscute pe care le văzusem mai devreme. Știam că e un nobil de la Curți, și mi-am scormonit memoria. Bineînțeles. Trecuse multă vreme, dar acum îl recunoșteam. Era Tmer, din Casa de Jesby, cel mai vârstnic fiu al ultimului Prinț Rolovians, iar acum el însuși lord al Căilor de Jesby — barbă verde, sprâncene groase, constituție robustă, destul de chipeș, într-un fel colțuros; toată lumea îl considera un tip viteaz și posibil, chiar sensibil.

Apoi mai era Prințul Tubble al Căilor Chanicut, oscilând între forme omenești și demonice. Pașnic, solid, subtil;

bătrân de secole și foarte ager; purta o barbă îngrijită, avea ochi mari, nevinovați, palizi, era maestru în multe jocuri.

Am așteptat, și Tmer dispăru după Jurt, după care urmă Tubble, care dispăru și el printre panglicile răsucite. Am așteptat în continuare, dar nu se mai petrecu nimic.

— Sfârșitul reflecției, am rostit în sfârșit. Dar tot nu știu ce înseamnă.

— Pe cine ai văzut?

— Pe fratele meu Jurt, am răspuns, și pe Prințul Tmer din Jesby. Și pe Tubble din Chanicut, printre alte atracții.

— Foarte potrivit, răspunse. În întregime potrivit.

— Și deci?

— Ca și tine, Tmer și Tubble se află amândoi sub supravegherea forțelor răului. Înțeleg că Tmer se află în Jesby, deși credeam că Jurt se află undeva în altă parte decât în Dalgarry.

— Jurt s-a întors?

Încuviință.

— Ar putea fi în Fortăreața Gantu, a maică-mi, am meditat. Or, Sawall are un al doilea loc — Căile din Anch, chiar în Rim. Suhuy ridică din umeri.

— Nu știu, spuse.

— Dar de ce supravegherea răului — pentru noi toți?

— Ai absolvit în Umbră o universitate renumită, spuse, și te-ai stabilit la Curtea Amberului, ceea ce eu consider a fi o înaltă educație. În concluzie, te rog stăruitor să te gândești. În mod sigur, o minte atât de bine ascuțită...

— Înțeleg că supravegherea răului înseamnă că ne înfruntăm cu un fel de pericol...

— Bineînțeles.

— ... Dar natura lui îmi scapă. Doar dacă...

— Da.

— Are de-a face cu moartea lui Swayhill. Deci implică un fel de înțelegere politică. Numai că eu am fost plecat. Nu știu ce chestiuni sunt fierbinți în clipa asta.

Îmi arată șirag după șirag de colți surâzători, dar totuși înfricoșători.

— Încearcă chestiunea succesiunii, rosti.

— Okay. Să zicem că, de pildă, Căile Sawall-ului sprijină un posibil succesor, Jesby unul, Chanicut altul. Să zicem că sărim unul la gâtul altuia în chestiune. Să zicem că m-am întors în mijlocul unei vendetta. Așa că oricine ține frâiele acum ne-a pus sub supraveghere cu scopul de a ține lucrurile sub control. Apreciez asta.

— Pe-aproape, zise, dar deja s-a ajuns mai departe de-atât. Am clătinat din cap.

— Mă predau, am zis.

De undeva se auzi un tânguit.

— Gândește-te la asta, răspunse, în timp ce eu întâmpin un musafir.

Se ridică și pași în baltă, dispărând imediat.

Mi-am isprăvit berea.

De-abia câteva clipe mai târziu o stâncă din stânga mea licări și emise un sunet ca de clopoțel. Fără un gând conștient, mi-am îndreptat atenția spre inelul meu, la care Suhuy se referise ca la un obiect de apărare. În clipa aceea, mi-am dat seama că mă pregăteam să-l folosesc pentru protecția mea. Interesant cât de familiar mă simțeam acum cu el, cât de mult mă adaptasem cu el într-un timp atât de scurt. Eram în picioare, cu fața spre stâncă, cu mâna stângă întinsă în direcția ei, când Suhuy păși prin locul strălucitor, cu o siluetă mai înaltă, mai întunecată, în spatele lui. O clipă mai târziu și silueta îl urmă, căpătând substanțialitate și transformându-se dintr-o gorilă în fratele meu Mandor, cu trăsături omenești, îmbrăcat în negru așa cum îl văzusem ultima oară, deși veșmintele erau noi și cu o tăietură ușor diferită, părul lui alb mai puțin ciufulit. Scană rapid zona din jurul nostru și îmi zâmbi.

— Văd ca totul e bine, rosti.

Am chicotit în timp ce făceam un gest din cap spre brațul lui în atelă.

— La fel de bine pe cât mă așteptam, am răspuns. Ce s-a întâmplat în Amber după ce am plecat?

— Niciun dezastru nou, răspunse. Am rămas numai atât cât să văd dacă aş putea fi de vreun folos. Asta a dus la o mică limpezire magică a împrejurimilor și la chemarea câtorva scânduri care să acopere găurile. Apoi i-am cerut lui Random îngăduința să plec, mi s-a permis, și am venit acasă.

— Un dezastru? În Amber? Întrebă Suhuy.

Am încuviințat.

— A fost o confruntare între Unicorn și Șarpe pe coridoarele Palatului din Amber, având drept rezultat distrugerii considerabile.

— Oare ce l-a determinat pe Șarpe să se aventureze atât de departe pe tărâmul Ordinii?

— E vorba de ceea ce Amberul numește Giuvaierul Judecării, pe care Șarpele îl consideră ochiul lui lipsă.

— Trebuie să aud întreaga poveste.

Am început să-i spun despre întâlnirea complicată, sărind peste ultimele experiențe din Coridorul Oglinzilor și din apartamentele lui Brand. În timp ce vorbeam, privirea lui Mandor se îndreptă spre inel, spre Suhuy, și înapoi. Când văzu că am observat asta, zâmbi.

— Așadar, Dworkin a redevenit el însuși...? spuse Suhuy.

— Nu l-am știut înainte, am răspuns. Dar se pare că știe despre ce e vorba.

— ...Și regina din Kashfa vede cu Ochiul Șarpelui.

— Nu știam că vede cu el, am spus. Încă își revine după operație. Dar e un gând interesant. Dacă poate vedea cu el, ce anume vede?

— Liniile limpezi, reci ale eternității, aș spune. Dincolo de toate Umbrele. Niciun muritor nu l-ar putea purta atât.

— Ea e din sângele Amberului, am spus.

— Adevărat? Al lui Oberon?

Am încuviințat.

— Ultimul tău senior a fost un tip foarte activ, remarcă el. Totuși, ar fi doar o sarcină de observare, deși vorbesc doar din presupuneri — și o anume cunoaștere a principiilor. Habar n-am ce va ieși din asta. Numai Dworkin ar putea spune. Fie să rămână în toate mințile, asta ar fi un motiv. Îi recunosc perfecțiunea, deși niciodată n-am reușit să-i ghicesc intențiile.

— Îl cunoști personal? am întrebat.

— L-am cunoscut cu mult timp în urmă, înainte de necazurile lui. Și nu știu dacă trebuie să mă bucur sau să fiu dezamăgit. Odată vindecăt, ar putea munci în numele celui mai mare bine. Și totuși, interesele lui ar putea fi total fanatice.

— Îmi pare rău că nu te pot lămuri, am zis. Și eu găsesc acțiunile lui criptice.

— Sunt nedumerit, de asemeni, roști Mandor, de plasarea Ochiului. Dar oricum sună destul de mult ca o chestiune locală, implicând relațiile Amberului cu Kashfa și Begma. Nu văd nimic de câștigat în clipa asta, prin speculație. E mai bine să ne concentrăm mai mult asupra chestiunilor locale ce nu suferă amânare.

Am oftat.

— Cum ar fi succesiunea? am sugerat.

Mandor ridică o sprânceană.

— Oh, Lordul Suhuy te-a pus deja la curent?

— Nu, am răspuns. Nu, dar am auzit atât de multe de la tatăl meu despre succesiunea din Amber, cu toate intrigile, cabalele și înșelăciunile, încât aproape că mă simt o autoritate în materie. Îmi închipui că la fel a fost și aici, printre descendenții Caselor de Swayhill, fiind implicate mai multe generații.

— Gândești corect, roști, deși eu cred că imaginea ar trebui să fie un pic mai liniștită aici decât a fost acolo.

— Oricum, e ceva, am zis. În ce mă privește, intenționez să-mi prezint condoleanțele și să plec naibii de aici. Trimite-mi o vedere ca să-mi spui cum s-au rezolvat lucrurile.

Râse. El râde rareori. Am simțit încheietura furnicându-mă, acolo unde stă de obicei Frakir.

— Chiar nu știe, spuse, aruncând o privire spre Suhuy.

— De-abia a sosit, răspunse Suhuy. N-am avut timp să-i povestesc totul.

Am scormonit în buzunar, am găsit o monedă, am scos-o și am aruncat-o în aer.

— Cap, am anunțat, privind-o. Spune-mi tu, Mandor. Ce se petrece?

— Tu urmezi tu la tron, roști.

Fiind rândul meu să râd, am făcut-o.

— Deja știam asta, am zis. Tu mi-ai spus, cu puțin timp în urmă, la cină, cât de lungă era lista înaintea mea — dacă vreunul cu sângele amestecat ca al meu ar putea intra în discuție.

— Doi, spuse. Doi sunt înaintea ta.

- Nu înțeleg, am zis. Ce s-a întâmplat cu toți ceilalți?
- Morți, răspunse.
- An cu ghinion pentru gripă?
- Îmi zâmbi strâmb.
- A fost un număr fără precedent de dueluri fatale și, recent, asasinate politice.
- Care din astea a dominat?
- Asasinatele.
- Fascinant.
- ... Și astfel voi trei vă aflați sub supravegherea Coroanei, și ați fost dați în grija siguranței Caselor voastre respective.
- Tu chiar vorbești serios.
- Într-adevăr.
- A fost oare această subțiere a rândurilor o chestiune a mai multora căutând simultan o avansare? Sau doar un număr mai mic, dând la o parte obstacolele?
- Coroana e nesigură.
- Când spui „Coroana“, la cine te referi mai exact, în clipa asta? Cine ia deciziile pe parcursul interimatului?
- Lordul Bances din Amblerash, răspunse, o rudă îndepărtată și un prieten vechi al ultimului nostru monarh.
- Cred că-mi amintesc de el. E posibil să țintească și el tronul, și să fie în spatele — îndepărtării obstacolelor?
- Omul e un preot al Șarpelui. Legămintele lor nu le îngăduie să domnească nicăieri.
- De obicei există și căi de a ocoli legămintele.
- Adevărat, dar omul nu pare interesat de așa ceva.
- Asta nu-l împiedică să aibă un favorit, și, poate, să-l și sprijine un pic. Există cineva în apropierea tronului atașat în mod deosebit de Ordinul lui?
- Din câte știu, nu.
- Ceea ce nu înseamnă că cineva n-ar putea avea deja stabilit un târg.
- Nu, deși Bances nu e genul de om de care să te apropii ușor cu o propunere.
- Cu alte cuvinte, crezi că el e deasupra celor ce se petrec?
- În absența evidenței contrariului.
- Cine e următorul la rând?

— Tubble din Chanicut.

— Cine e al doilea?

— Tmer din Jesby.

— În cap de listă, balta ta, i-am spus lui Suhuy.

Acesta îmi arată din nou dinții. Parcă se roteau.

— Suntem în război cu Chanicut sau Jesby? am întrebat.

— Nu chiar.

— Atunci cu toții avem grijă, nu?

— Da.

— Cum s-a ajuns aici? Vreau să zic, au fost mulți implicați, din câte-mi amintesc. A fost o noapte a cuțitelor lungi, sau ce?

— Nu, asasinatele au avut loc în mod constant în ultimul timp. N-a fost o bruscă baie de sânge când Swayhill se aștepta la ce-i mai rău — deși câteva au avut loc recent.

— Ei bine, trebuie că s-au făcut unele investigații. Avem vreun asasin în custodie?

— Nu, fie au scăpat, fie au fost uciși.

— Și cei care au fost uciși? Identitățile lor ne-ar putea indica afilierea politică.

— Nu chiar. Mulți erau profesioniști. Câțiva dintre ceilalți erau nemulțumiți în general, încadrați printre bolnavii mintal.

— Vrei să spui că nu există indicii despre cei care ar putea fi în spatele întregii afaceri?

— Corect.

— Atunci, suspiciuni?

— Firește că însuși Tubble e suspect, deși nu e o idee bună s-o rostesti în gura mare. Se așteaptă să tragă cele mai mari beneficii, și acum e în postura de a face asta. De asemeni, în cariera lui există complicitate politică, înșelăciune, asasinate. Dar asta a fost cu mult timp în urmă. Fiecare are câteva schelete în pivniță. El a fost un tip liniștit și conservator mulți ani.

— Tmer, atunci... Pare potrivit să provoace suspiciuni. Există ceva care să-l lege de afacerea sângeroasă?

— Nu chiar. Afacerile lui nu sunt la vedere. E un tip foarte ascuns. Dar, în trecut, n-a fost niciodată asociat cu asemenea acțiuni extreme. Nu-l cunosc atât de bine, dar mi-a făcut întot-

deauna impresia unei persoane mai naturale, mai directe decât Tubble. Pare genul care, pur și simplu ar da o lovitură de stat dacă și-ar dori tronul cu îndârjire, în loc să piardă o groază de timp cu intrigile.

— Ar putea exista, desigur, un număr de oameni implicați, fiecare acționând în interes propriu...

— Și acum, întrucât chestiunea e iminentă, va trebui să iasă curând la suprafață?

— Așa se pare, nu?

Un zâmbet. O ridicare din umeri.

— Nu e necesară o încoronare ca să pună capăt întregii afaceri, roști. O coroană nu transformă în mod automat o persoană într-una blindată-la-loviturile-de-cuțit.

— Dar succesorul ar veni la putere cu o mulțime de lucruri rele.

— N-ar fi pentru prima oară în istorie. Și, dacă nu te vei gândi la asta, unii monarhi foarte buni au venit la putere în asemenea împrejurări. Apropo, nu ți s-a părut că ceilalți ar putea specula în același fel și despre tine?

— Ba da, și asta mă deranjează. Tatăl meu și-a dorit de multă vreme tronul Amberului, și asta chiar i-a distrus viața. A fost fericit doar atunci când a dat naibii tronul. Dacă am învățat ceva din povestea lui, apoi asta e. Eu n-am asemenea ambiție.

Dar, pentru o clipă, am stat pe gânduri. Cum te-ai simți să controlezi un stat imens? De fiecare dată când mă plângeam de politică, aici în Amber, în Statele Unite pe Umbra Pământ, exista un corolar automat al felului în care aș fi rezolvat situațiile, dacă aș fi fost la putere.

— Mă-ntreb? repetă Mandor.

Am coborât privirea.

— Poate că ceilalți privesc acum în propriile lor bălți, am zis, sperând să găsească indicii.

— Fără îndoială, răspunse. Și dacă Tubble și Tmer urmăresc aceleași țeluri? Ce-ai face?

— Nici măcar nu te gândi la asta, am zis. Nu se va întâmpla.

— Să presupunem.

— Nu știu.

— Tu chiar ar trebui să iei un fel de decizie, numai pentru a îndepărta problema. Tu îți găsești întotdeauna cuvintele când știi ce ai de spus.

— Mulțumesc. O să țin minte asta.

— Spune-mi mai multe despre tine, de când ne-am întâlnit ultima oară.

Așa am și făcut, despre fantomele Modelului și toate celelalte.

Undeva, aproape de final, vaietul începu din nou. Suhuy se îndreptă spre stâncă.

— Scuzați-mă, spuse, și stânca se desfăcu, iar el intră. Imediat, am simțit privirea grea a lui Mandor.

— Probabil că n-avem decât o clipă, spuse. Nu îndeajuns, de fapt, ca să pătrundem în tot ce voiam să discut cu tine.

— Foarte intim, nu?

— Da. Deci trebuie să aranjezi să cinezi cu mine înainte de funeralii. Să zicem, la un sfert de cotitură de-aici, cer albastru.

— În regulă. La tine, sau pe Căile Sawall-ului?

— Vino la mine la Mandorways.

Stânca se retrase din nou în timp ce încuviințam, și pătrunse o siluetă demonică subțire, sclipind albăstrui într-un vâl noros. Am sărit în picioare într-o secundă, apoi m-am înclinat să-i sărut mâna pe care o întinsese.

— Mamă, am spus. Nu mă așteptam la plăcerea asta — atât de curând

Zâmbi, după care începu să se rotească. Solzii dispărură, contururile feței și forma se topiră. Albastrul se transformă într-o culoare de carne normală, deși palidă. Șoldurile și umerii se lărgiră în timp ce pierdu ceva din înălțime, deși rămase încă înaltă. Ochii căprui deveniră mai atrăgători, în timp ce arcadele grele dădură înapoi. Câțiva pistrii deveniră vizibili pe nasul acum omenesc, ușor cârn. Părul cafeniu era mai lung decât atunci când o văzusem ultima oară în această formă. Și încă zâmbea. Tunica roșie deveni a ei, încinsă cu o simplă centură; o floretă îi atârna pe șoldul stâng.

— Dragul meu Merlin, spuse, luându-mi capul în mâini și sărutându-mă pe buze. Mă bucur să te văd arătând atât de bine. A trecut ceva timp de la ultima ta vizită.

— Am avut o existență foarte activă în ultima vreme.

— Ca să fiu sigură, rosti. Am auzit câte ceva despre diversele tale nenorociri.

— Îmi închipui că ai auzit. Nu oricine e urmărit de o *ty'iga*, nu e periodic sedus de aceasta în diverse forme, și nu i se face viața, în general, foarte complicată prin eforturi de protecție nedorite.

— Asta arată că-mi pasă de tine, dragul meu.

— Mai arată și că nu-mi respecti intimitatea și că n-ai încredere în judecata mea.

Mandor își dresă glasul.

— Hello, Dara, spuse apoi.

— Presupun că așa vezi tu lucrurile, rosti ea. Apoi: Salut, Mandor, continuă. Ce-ai pățit la braț?

— O neînțelegere implicând puțină arhitectură, răspunse el. Ai fost scumpă la vedere, deși cu greu ai fost uitată, un timp.

— Mulțumesc, dacă e un compliment, rosti ea. Da, mă retrag un pic din când în când, atunci când apăsarea societății devine supărătoare. Deși tu nu ești chiar în măsură să vorbești, sir, tu care dispari lungi perioade în labirinturile din Mandorways — dacă într-adevăr acolo mergi.

El făcu o plecăciune.

— Așa cum spuneți, doamnă, se pare că suntem creaturi asemănătoare.

Ochii ei se îngustară, deși vocea îi rămase neschimbată când rosti:

— Mă-ntreb. Da, uneori îmi dau seama că suntem spirite înrudite, poate chiar mai mult decât în ciclurile noastre de activitate cele mai simple. Amândoi se pare că suntem creaturi de același fel.

— Dar eu am fost neglijent, rosti Mandor, arătându-și brațul rănit. Tu, evident, nu.

— Nu mă cert niciodată cu arhitectura, spuse ea.

— Sau cu alte chestii imponderabile? întrebă el.

— Încerc să lucrez cu ce găsesc la fața locului, îi spuse.

— În general și eu fac la fel.

— Și dacă nu poți? întrebă ea.

Mandor ridică din umeri.

— Uneori există coliziuni.

— Ai supraviețuit multora, nu-i așa?

— Nu pot să neg, dar asta s-a întâmplat de mult. Și tu pari făcută dintr-o materie care supraviețuiește foarte bine.

— Până acum, răspunse ea. Chiar va trebui să comparăm, într-o bună zi, observațiile despre imponderabil și coliziuni. N-ar fi ciudat dacă am semăna în toate privințele?

— Aș fi foarte surprins, răspunse Mandor.

Eram fascinat și ușor înfricoșat de schimbul de replici, deși mă bazam numai pe intuiție și nu aveam noțiuni despre caracteristici. Erau cumva asemănătoare, și nu auzisem niciodată generalități expuse cu atâta precizie și elocință în afara Amberului, unde adesea oamenii se prostesc vorbind în felul ăsta.

— Iertați-mă, rosti apoi Mandor, adresându-se tuturor, dar trebuie să mă preocup de însănătoșirea mea. Vă mulțumesc pentru ospitalitate, sir. Se închină spre Suhuy. Și pentru plăcerea de a ne fi încrucișat drumurile — aceasta spre Dara.

— De-abia ai sosit, rosti Suhuy, și n-ai luat măcar o gustare. Mă faci să mă simt o gazdă proastă.

— Fii convins, bătrâne prieten, că nu există nimeni care să facă o asemenea transformare, rosti. Privi spre mine în timp ce se retrăgea spre ieșire. Pe mai târziu, spuse, și am încuviințat.

Intră, și stânca se solidifică odată cu dispariția lui.

— Rămâi surprins la aparițiile lui, rosti maică-mea, făcute fără nicio repetiție.

— Farmec, comentă Suhuy. S-a născut cu această bogăție.

— Mă-ntreb cine va muri azi? rosti ea.

— Nu sunt convins că ar fi vorba de așa ceva, răspunse Suhuy.

Ea râse.

— Și dacă e, rosti, cu siguranță vor muri cu bun gust.

— Vorbești condamându-i sau invidiindu-i? întrebă el.

— Niciuna, nici alta, spuse ea. Pentru că și eu sunt o admiratoare a grației — și a vorbelor de duh.

— Mamă, am zis, de fapt, ce se petrece?

— La ce te referi, Merlin? răspunse.

— Am părăsit aceste locuri cu mult timp în urmă. Tu ai trimis după mine un demon ca să aibă grijă de mine. După cât se presupune, poate detecta pe oricine e din sângele Amberului. Așa că a existat o anume tulburare între mine și Luke. Așa că a început prin a avea grijă de amândoi — până când Luke a început tentativele periodice de a mă ucide. Apoi m-a apărut de Luke și a încercat să stabilească care dintre noi e partida potrivită. Chiar a trăit un timp cu Luke și, mai târziu, a pornit în urmărirea mea. Ar fi trebuit să mă aștept la așa ceva, deoarece era atât de dornică să afle numele maică-mi. După câte se pare, Luke păstra și el discreția față de descendența lui.

Ea râse.

— O imagine frumoasă, începu. Micuța Jasra și Prințul întunericului...

— Nu încerca să schimbi subiectul. Gândește-te cât de stânjenitor e pentru un om în toată firea — maică-sa trimițându-i demoni ca să aibă grijă de el.

— Folosește singularul. A fost un singur demon, dragule.

— Ce contează? Principiul e același. Unde vrei să ajungi cu chestiunea asta protectoare? Nu pot suferi să...

— Probabil că *ty'iga* ți-a salvat viața în mai multe ocazii, Merlin.

— Mă rog, da. Dar...

— Preferai să fii mai degrabă mort decât protejat? Doar pentru că venea de la mine?

— Nu așa se pune problema.

— Atunci, cum?

— Se pare că tocmai presupuneai că nu-mi pot purta singur de grijă, și...

— Ei bine, nu poți.

— Numai că tu n-ai cum să știi asta. Resping presupunerea ta că aveam nevoie de însoțitoare în Umbră, că eram naiv, credul, nepăsător...

— Bănuiesc că te-aș răni spunând că așa erai, mergând într-un loc atât de diferit față de Curți, așa cum e Umbra.

— Da, pot să-mi port singur de grijă!

— Nu prea ți-ai făcut mari probleme din asta. Numai că faci o serie de presupuneri nefondate. Ce te face să crezi că motivele pe care le invoci sunt singurele posibile care m-au determinat să fac o asemenea acțiune?

— Okay. Spune-mi că știai că Luke urma să încerce să mă ucidă în fiecare 30 aprilie. Și, dacă răspunsul e da, de ce nu mi-ai spus?

— Nu știam că Luke urma să încerce să te ucidă în fiecare 30 aprilie.

M-am răsucit. Am strâns și am deschis pumnii.

— Deci, ai făcut-o numai de dragul de a o face?

— Merlin, de ce ți-e atât de greu să recunoști că alți oameni ar putea ști uneori lucruri pe care tu nu le știi?

— Începe cu refuzul lor de a-mi spune aceste lucruri.

Tăcu multă vreme. Apoi:

— Mă tem că e ceva adevăr în ce spui, răspunse. Dar au existat motive puternice de a nu vorbi despre asemenea lucruri.

— Atunci începe cu imposibilitatea de a-mi spune. Spune-mi acum de ce n-ai avut încredere în mine.

— Nu e vorba de neîncredere.

— Acum e okay să-mi spui ce-a fost?

Urmă o altă tăcere lungă.

— Nu, rosti într-un târziu. Nu încă.

M-am întors spre ea, păstrându-mi aceeași expresie și același nivel al vocii.

— Atunci, nu s-a schimbat nimic, am zis, și nu se va schimba vreodată. Încă nu ai încredere în mine.

— Nu-i adevărat, răspunse ea, aruncând o scurtă privire spre Suhuy. Numai că nu e nici timpul, nici locul potrivit de a analiza aceste chestiuni.

— Să-ți aduc ceva de băut sau de mâncat, Dara? rosti imediat Suhuy.

— Mulțumesc, nu, răspunse. Nu mai pot sta prea mult.

— Mamă, spune-mi atunci ceva despre *ty'iga*.

— Ce vrei să știi? Ai chemat-o de undeva de dincolo de Rim.

— Corect.

— Asemenea creaturi n-au trup, dar sunt capabile să se mute într-o gazdă vie, în scopuri personale.

— Da.

— Presupunând că o asemenea creatură se mută în trupul unei persoane în timpul sau în apropierea morții, făcând-o să-i anime spiritul și să-i controleze inteligența?

— Interesant. E o întrebare ipotetică?

— Nu. S-a întâmplat în realitate cu cea pe care ai trimis-o după mine. Acum se pare că nu e în stare să părăsească acel trup. De ce?

— Nu știu exact, rosti ea.

— Acum e prinsă în cursă, interveni Suhuy. Nu poate decât să vină și să plece reacționând cu o inteligență proprie.

— Trupul, controlat de *ty'iga*, și-a revenit din boala care i-a ucis conștiința, am zis. Vrei să spui că demonul e înțepenit acolo pe viață?

— Da. Din câte știu.

— Atunci, spune-mi: va fi eliberat când acel trup moare, sau va muri odată cu el?

— Se poate în ambele feluri, răspunse Suhuy. Dar cu cât rămâne mai mult în trup, cu atât e mai posibil să piară odată cu el.

Mi-am întors privirea spre maică-mea.

— Iată și finalul poveștii, am rostit.

Ridică din umeri.

— Am terminat cu asta și am eliberat-o, spuse, și poți chema alta dacă e nevoie.

— N-o face, i-am zis.

— N-o voi face, spuse. Acum nu e nevoie.

— Dar dacă ai crede că e nevoie, ai face-o?

— O mamă trebuie să aibă grijă de siguranța fiului ei, fie că acestuia îi place, fie că nu.

Am ridicat mâna stângă, întinzând arătătorul într-un gest de furie, când am observat că purtam o brățară luminoasă — părea o reprezentare aproape-holografică a unei sfori împletite. Am lăsat mâna jos, am renunțat la primul răspuns și am zis:

— Acum îmi cunoști sentimentele.

— Le știam de multă vreme. Hai să cinăm la Căile Sawall-ului, la vreo jumătate de cotitură, cerul violet. De acord?

— De acord, am zis.

— Pe curând. Răsucire ușoară, Suhuy.

— Răsucire ușoară, Dara.

Ea făcu trei pași și dispăru, așa cum prevedea eticheta, în același fel în care apăruse.

M-am răsucit și m-am îndreptat spre marginea bălții, am privit în adâncurile ei, am simțit cum mușchii umerilor se relaxează ușor. Jasra și Julia erau acum acolo jos, înapoi în citadela Ținutului, preparând un elixir în laborator. După care valurile le învăluiră, un fel de adevăr crud dincolo de toată ordinea și frumusețea, începând să se alcătuiască într-o mască de proporții fascinante, înspăimântătoare.

Am simțit o mână pe umăr.

— Familia, rosti Suhuy, te intrigă și te scoate din minți. Simți tirania afecțiunii în clipa asta, nu-i așa?

Am încuviințat.

— Mark Twain spunea ceva despre capacitatea de a-ți alege prietenii, dar nu neamurile, am răspuns.

— Nu știu ce pun la cale, deși am bănuielile mele, spuse. Acum nu e nimic de făcut decât să te odihnești și să aștepti. Mi-ar plăcea să ascult mai multe din povestea ta.

— Mulțumesc, Unchiule. Mda, am zis. De ce nu?

Așa că i-am spus tot restul poveștii mele. Pe parcurs, am mai dat o raită prin bucătărie pentru întărire, apoi ne-am croit drum spre un alt balcon plutitor deasupra unui ocean de culoarea lămâiei, cu valuri spărgându-se de stânci și plaje roz sub un cer în amurg indigo, fără stele. Acolo, am isprăvit povestea.

— E mai mult decât interesant, rosti în cele din urmă.

— Oh? În toate astea vezi ceva ce eu nu văd? am întrebat.

— Mi-ai destăinuit prea multe la care trebuie să reflectez ca să-ți pot da un răspuns în pripă, zise. S-o lăsăm deocamdată astfel.

— Foarte bine.

M-am rezemat de balustradă, am privit în jos spre ape.

— Trebuie să te odihnești, spuse după un timp.

— Cred că da.

— Vino, te conduc în camera ta.

Întinse o mână și am apucat-o. Împreună, ne-am scufundat prin podea.

Și astfel am dormit, înconjurat de tapiserii și draperii grele, într-o încăpere fără ușă în Căile lui Suhuy. Trebuie că se afla într-un turn, deoarece auzeam vânturile trecând pe lângă ziduri. Dormind, am visat...

Mă aflu în castelul Amber, parcurgând lungimea Coridorului scânteietor al Oglinzilor. Lumânări conice pâlpâiau în sfeșnice înalte. Pașii mei nu făceau niciun zgomot. Oglinzile apăreau în tot felul de forme. Acopereau pereții de ambele părți, mari, mici. Am trecut prin adâncimile lor, reflectat, distorsionat, uneori re-reflectat...

Am fost oprit dinaintea unei oglinzi înalte, sparte, în stânga mea, înrămată în cositor. Chiar în clipa în care m-am răsucit spre ea, am știut că, de data asta, nu voi fi eu cel din oglindă.

S-a dovedit că nu greșeam. Din oglindă mă privea Coral. Purta o bluză de culoarea piersicii și nu mai avea peticul pe ochi. Spărtura din oglindă îi împărțea chipul exact pe mijloc. Ochiul stâng era verdele pe care mi-l aminteam, dreptul era Giuvaierul Judecății. Amândoi păreau fixați asupra mea.

— Merlin, rosti. Ajută-mă. E prea straniu. Înapoiază-mi ochiul.

— Nu știu cum, am zis. Nu înțeleg ce s-a petrecut.

— Ochiul meu, continuă ea ca și cum nu m-ar fi auzit. Universul își adună forțele în Ochiul Judecății, rece — atât de rece — și un loc nu prea prietenos. Ajută-mă!

— Găsesc eu o cale, am spus.

— Ochiul meu...continuă ea.

Am mers mai departe.

Dintr-o oglindă dreptunghiulară într-o ramă de lemn sculptată la bază în forma unei păsări Phoenix, mă privea Luke.

— Hei, bătrâne prieten, rosti, arătând ușor oropsit, mi-ar plăcea să recuperez spada tatălui meu. N-ai dat peste ea din nou, nu-i așa?

— Mă tem că nu, am mormăit.

— E păcat că am avut darul tău atât de puțină vreme. Caut-o, te rog! Am senzația că s-ar putea să apară.

— Așa o să fac, am zis.

— La urma urmelor, într-un fel ești răspunzător pentru cele întâmplare, continuă el.

— Corect, am aprobat.

— ... și aș vrea s-o recuperez.

— Mda, am spus, plecând mai departe.

Un chicotit dement țâșni dintr-o elipsă înrămată cafeniu, în dreapta mea. Răsucindu-mă, am văzut chipul lui Victor Melman, vrăjitorul de pe umbra Pământ cu care mă confruntasem atunci când au început necazurile mele.

— Fiu al pierzaniei! şuieră el. Mă bucur să te văd rătăcind în Iad. Fie ca sângele meu să ardă pe mâinile tale.

— Sângele tău e pe propriile tale mâini, am spus. Te consider un sinucigaș.

— Nu-i adevărat! se repezi el. Tu m-ai măcelărit mișelește.

— Rahat, am răspuns. Mă poți învinovăți de multe lucruri, dar moartea ta nu se numără printre ele.

Am pornit mai departe, și mâna lui țâșni din oglindă și mă înșfăcă de umăr.

— Ucigașule! strigă.

I-am dat mâna deoparte.

— Pârțarule! am zis, și am pornit mai departe.

Apoi, dintr-o oglindă mare, cu ramă verde, cu o pâclă verzuie pe sticlă, Random mă salută din stânga mea, clătinând din cap.

— Merlin! Merlin! Ce pui la cale, totuși? întrebă el. Știam de ceva timp că nu prea mă ții la curent cu ce se întâmplă.

— Ei bine, am răspuns, privindu-l într-un tricou portocaliu și în blugi Levi's, e-adevărat, sir. Unele lucruri pe care n-am avut timp să le analizez.

— Lucruri care implică siguranța țării — și tu n-ai avut timp?

— Ei bine, presupun că e ceva care implică un factor de judecată.

— Dacă implică siguranța noastră, eu sunt cel care trebuie să judece.

— Da, sir. Înțeleg asta...

— Va trebui să avem o discuție, Merlin. E adevărat că viața ta personală e, într-n fel, amestecată cu asta?

— Presupun că da...

— Nu contează. Regatul e mai important. Trebuie să vorbim.

— Da, sir. O vom face de îndată ce...

— „De îndată ce“ pe naiba! Acum! Renunță la ce-ai de gând și mută-ți fundul aici! Trebuie să vorbim!

— O voi face, de îndată ce...

— Lasă-mă cu asta! Asta se apropie de trădare dacă ascunzi informații importante! Trebuie să te văd acum! Vino acasă!

— O să vin, am spus, și am plecat mai departe, vocea lui adăugându-se corului celorlalți, repetând cererile lor, plângerile lor, acuzațiile lor.

Din următoarea oglindă — circulară, cu o ramă albastră împletită — mă privea Julia.

— Și iată-te, spuse, aproape nostalgic. Știi că te-am iubit.

— Și eu te-am iubit, am recunoscut. Mi-a trebuit mult timp ca să-mi dau seama. Totuși, cred c-am dat-o în bară.

— Nu m-ai iubit îndeajuns, spuse. Nu îndeajuns ca să ai încredere în mine. Și astfel ai pierdut încrederea mea.

Am privit într-o parte.

— Îmi pare rău, am spus.

— Nu-i de ajuns, răspunse ea. Astfel, am devenit inamici.

— Nu trebuia să fie așa.

— Prea târziu, spuse ea. Prea târziu.

— Îmi pare rău, am repetat, și am pornit mai departe.

Astfel, am ajuns la Jasra, într-o ramă roșie, cu diamante. Mâna ei cu unghii strălucitoare se întinse și mă mângâie pe obraz.

— Mergi undeva, dragă băiete? întrebă.

— Așa sper, am spus.

Zâmbi strâmb și își încreți buzele.

— Am hotărât că ai o influență nefastă asupra fiului meu, spuse. Și-a pierdut busola când s-a împrietenit cu tine.

— Îmi pare rău, am zis.

— ... Ceea ce îl face nepotrivit pentru domnie.

— Nepotrivit sau nedorit? am întrebat.

— Oricum ar fi, e din vina ta.

— Acum e băiat mare, Jasra. Ia hotărârile de unul singur.

— Mă tem că tu l-ai învățat să le ia pe cele nepotrivite.

— Știe ce face, doamnă. Nu mă învinovați pe mine dacă face lucruri care nu-ți sunt ție pe plac.

— Și dacă se prăbușește Kashfa pentru că tu l-ai domolit?

— Eu renunț la candidatură, am spus, făcând un pas înainte. A fost bine că m-am deplasat, pentru că mâna ei țâșni, încercând să mă zgârie pe față cu unghiile, ratând cu puțin. Aruncă ocări în urma mea în timp ce mă îndepărtam. Din fericire, acestea se pierdură printre strigătele celorlalți.

— Merlin?

Întorcându-mă din nou spre dreapta, am văzut chipul Naydei într-o oglindă din argint, cu suprafața și rama ondulată dintr-o singură bucată.

— Nayda! Ce vrei de la mine?

— Nimic, răspunse doamna *ty'iga*. Tocmai treceam pe-aici, și am nevoie de îndrumări.

— Nu mă urăști? Ce reconfortant!

— Să te urăsc? Nu fi prost. N-aș putea face asta niciodată.

— Toți cei din galeria asta par supărați pe mine.

— E doar un vis, Merlin. Tu ești real, eu sunt reală, și nu știu nimic despre ceilalți.

— Îmi pare rău că maică-mea te-a pus sub vraja de a mă proteja — vreme de atâția ani. Acum, ești cu adevărat liberă? Dacă nu, poate că eu aș...

— M-am eliberat.

— Îmi pare rău că ai avut atâtea probleme îndeplinindu-i cererile — neștiind dacă trebuia să mă păzești pe mine sau pe Luke. Cine ar fi bănuিত că există doi Amberiți în aceeași vecinătate în Berkeley?

— Mie nu-mi pare rău.

— Ce vrei să spui?

— Am venit pentru indicații. Vreau să știu cum pot să-l găsesc pe Luke.

— Ei bine, în Kashfa. Tocmai a fost încoronat ieri. De ce vrei să dai de el?

— N-ai ghicit?

— Nu.

— Sunt îndrăgostită de el. Am fost întotdeauna. Acum că m-am eliberat și am un corp numai al meu, vreau să afle că eu am fost Gail — și ce simt. Mulțumesc, Merlin. La revedere.

— Așteaptă!

— Da?

— Nu ți-am mulțumit niciodată că m-ai protejat toți acești ani — chiar dacă pentru tine a fost o constrângere, chiar dacă pentru mine a fost o mare pacoste. Mulțumesc, și noroc.

Zâmbi și dispăru. Am întins mâna și am atins oglinda.

— Noroc, mi s-a părut c-am auzit-o rostind.

Ciudat. Era un vis. Totuși — nu mă puteam trezi, și părea real. Eu...

— Ai ajuns la timp la Curți pentru toate uneltirile, după cum văd — asta dintr-o oglindă la trei pași în față, încadrată în negru și îngustă.

M-am dus într-acolo. Fratele meu Jurt mă privea din ea.

— Ce vrei? am întrebat.

Chipul lui era o parodie furioasă ăa propriului meu chip.

— Vreau să nu fi existat vreodată, spuse. Lăsând deoparte asta, mi-ar plăcea să te văd mort.

— Care e a treia ta opțiune? am întrebat.

— Închiderea ta într-un iad privat, cred.

— De ce?

— Stai între mine și tot ce-mi doresc.

— Aș fi bucuros să mă dau la o parte. Spune-mi cum.

— Nu există nicio cale prin care poți sau vrei, de capul tău.

— Deci mă urăști?

— Da.

— Credeam că baia ta în Fântână ți-a distrus toate emoțiile.

— N-am avut parte de întregul proces, așa că doar le-a întârit.

— Există vreo cale prin care am putea evita totul și s-o luăm iar de la capăt, să fim prieteni?

— Niciodată.

— Și eu zic la fel.

— Întotdeauna ea te-a iubit mai mult decât pe mine, și acum o să pui mâna pe tron.

— Nu fi ridicol. Nu-l vreau.

— Dorințele tale n-au nimic de-a face cu chestiunea în sine.

— Nu-l voi avea.

— Ba da, îl vei avea — doar dacă nu te ucid eu mai întâi.

— Nu fi prost. Nu merită.

— Cât de curând, când te aștepti mai puțin, o să te întorci și-o să mă vezi. Va fi prea târziu.

Oglinda deveni complet neagră.

— Jurt!

Nimic. Mai grav, obligat să mă împac cu el în vis și să mă trezesc.

Am întors capul spre o oglindă cu ramă de foc la câțiva pași în față și în stânga, știind — cumva — că era următoarea în drumul meu. M-am îndreptat spre ea.

Zâmbea.

— Și deci îl ai, rosti.

— Mătușică, ce se petrece?

— Pare a fi genul de conflict despre care, în general, se spune că e „ireductibil“, răspunse Fiona.

— Nu de genul ăsta de răspuns am nevoie.

— Prea mult e plănuit să-ți dea unul mai bun.

— Și tu ai un rol în el?

— Unul foarte mic. Nu unul care, în clipa asta, ți-ar face prea mult bine.

— Ce trebuie să fac?

— Află-ți opțiunile și alege-o pe cea mai bună.

— Cea mai bună pentru cine? Cea mai bună pentru ce?

— Numai tu poți spune.

— Poți să-mi dai vreun indiciu?

— Ai fi putut traversa Modelul lui Corwin în ziua aceea când te-am dus acolo?

— Da.

— Așa cred și eu. A fost trasat în împrejurări neobișnuite. Nu poate fi niciodată reprodus întocmai. Modelul nostru n-ar

fi îngăduit niciodată construcția lui dacă n-ar fi fost distrus și prea slab ca să prevină nașterea lui.

— Deci?

— Modelul nostru încearcă să-l absoarbă, să-l încorporeze. Dacă izbuteste, va fi la fel de dezastruos așa cum ar fi fost dacă Modelul din Amber ar fi fost distrus în timpul războiului. Echilibrul cu Haosul va fi total distrus.

— Nu e Haosul destul de puternic pentru a preveni asta? Eu credeam că puterile lor sunt egale.

— Au fost până în clipa în care tu ai reparat Modelul Umbrei, și cel al Amberului a izbutit să-l absoarbă. Asta a întărit puterea lui până dincolo de cea a Haosului. Acum e capabil să ajungă la tatăl tău împotriva puterii Logrusului.

— Nu înțeleg ce e de făcut.

— Nici eu, deocamdată. Dar aș vrea să-ți amintești ce-am spus. Când va sosi clipa, va trebuie să iei o decizie. Habar n-am ce va implica asta, dar va fi ceva foarte important.

— Are dreptate, veni o voce din spatele meu.

Răsucindu-mă, l-am văzut pe tatăl meu într-o ramă neagră, strălucitoare, cu un trandafir de argint în partea de sus.

— Corwin! am auzit-o pe Fiona rostind. Unde ești?

— Într-un loc unde nu e lumină, spuse.

— Te credeam în Amber, Tată, cu Deirdre, am spus.

— Fantomelor le place să se joace de-a fantomele, răspunse. N-am prea mult timp, pentru că puterea mea e slabă. Nu pot să-ți spun decât atât: să n-ai încredere nici în Model, nici în Logrus, nici în vreunul din plozii lor, până când nu se rezolvă chestiunea.

Începu să dispară.

— Cum pot să te ajut? am întrebat.

Cuvintele „...la Curți“ ajunseră la mine înainte de a se evapora.

M-am răsucit iar.

— Fi, ce a vrut să spună cu asta? am întrebat-o.

Era încruntată.

— Am impresia că răspunsul se află undeva la Curți, răspunse lent.

— Unde? Unde ar trebui să caut?

Clătină din cap și începui să se rotească.

— Cine știe cel mai bine? rosti.

Apoi dispăru și ea.

Vocile încă strigau la mine, dinapoi, înainte. Se auzeau plânsete și râsete, și numele meu repetat în continuu. M-am năpustit înainte.

— Orice s-ar întâmpla, spuse Bill Roth, dacă ai nevoie de un avocat bun, mă ocup eu — chiar și de Haos.

După care apăru Dworkin, holbându-se la mine dintr-o oglindă micuță cu o ramă răsucită.

— N-ai de ce să te alarmezi, rosti. Dar tot felul de chestii imponderabile plutesc în jurul tău.

— Ce trebuie să fac? am strigat.

— Trebuie să devii ceva mai mare decât ești.

— Nu înțeleg.

— Evadează din cușca asta care e viața ta.

— Ce cușcă?

Dispăru.

Am alergat, și cuvintele lor răsunau în jurul meu.

Aproape de capătul holului se afla o oglindă ca o bucată de mătase galbenă întinsă pe o ramă. Pisica de Cheshire rânjea spre mine din oglindă.

— Nu merită. Dă-i naibii pe toți, spuse. Vino la cabaret, bătrâne prieten. Tragem câte-o dușcă și privim tablourile individului.

— Nu! am strigat. Nu!

După care nu mai fu decât un rânjet. De data asta, am dispărut și eu. Uitare milostivă, neagră și sunetul vântului, undeva, trecând.

Cât am dormit, nu știu. Am fost trezit de Suhuy, care-mi repeta numele.

— Merlin! Merlin! spuse. Cerul e alb.

— Și eu am o zi plină, am răspuns. Știu. Am avut și o noapte plină.

— Deci, a ajuns la tine.

— Ce?

— O mică vrajă pe care am trimis-o, ca să-ți deschid mintea spre o anume cunoaștere. Speram să te conducă spre răspunsuri din interior, în loc să te împovăreze cu presupunerile și suspiciunile mele.

— Am fost în Coridorul Oglinzilor.

— Nu știam ce formă ar putea lua.

— A fost ceva real?

— După cum merg treburile astea, ar fi trebuit să fie.

— Ei bine, mulțumesc — cred. Asta mi-amintește că Gryll spunea ceva despre dorința ta de a mă vedea înainte să mă vadă maică-mea.

— Voiam să văd cât de multe știi înainte să dai ochii cu ea. Voiam să-ți protejez libertatea opțiunii.

— Ce tot spui acolo?

— Sunt sigur că vrea să te vadă pe tron.

M-am ridicat în șezut și m-am frecat la ochi.

— Bănuiesc că e posibil, am zis.

— Nu știu cât de departe vrea să meargă ca să ducă asta la bun sfârșit. Voiam să-ți ofer șansa de a-ți cunoaște gândurile înainte de a fi expus planurilor ei. Vrei o ceașcă de ceai?

— Da, mulțumesc.

Am acceptat o cană pe care mi-o oferi și am dus-o la buze.

— Ce-ai de zis despre ea dincolo de presupunerea referitoare la dorințele ei? am întrebat.

Clătină din cap.

— Nu știu cât de eficient ar fi programul ei, roști, dacă la asta te referi. Și dacă are legătură cu asta sau cu altceva, vraja pe care ai purtat-o a dispărut acum.

— Datorită ție?

Încuviință.

Am luat încă o înghițitură.

— Nu mi-am dat seama niciodată cât de aproape am ajuns de capătul liniei, am adăugat. Jurt *este* numărul patru sau cinci pe linia succesiunii, nu-i așa?

Încuviință.

— Am senzația că va fi o zi foarte plină, am spus.

— Termină-ți ceaiul, îmi spuse, și urmează-mă când vrei.

Dispăru printr-o tapiserie de pe peretele opus.

În timp ce ridicam din nou cana, brățara strălucitoare de pe încheietura mâinii stângi se desfăcu și pluti în fața mea, pierzându-și conturul împletit, devenind un cerc de lumină pură. Pluti deasupra lichidului aburind, ca și cum s-ar fi bucurat de aroma de scortişoară.

— Salut, Ghost, am spus. De ce te-ai împletit astfel pe încheietura mea?

— Ca să semăn cu bucata aia de frânghie pe care o porți de obicei, veni răspunsul. Credeam că o să-ți placă efectul.

— Vreau să zic, unde ai fost în tot acest timp?

— Am ascultat, Tată. Încercând să văd cum aș putea să-ți dau o mână de ajutor. Oamenii aștia sunt cu toții neamurile tale, nu-i așa?

— Cei pe care i-am întâlnit până acum, da.

— E obligatoriu să mergi înapoi în Amber ca să-i vorbești de rău?

— Nu, asta funcționează și aici, la Curți. Am luat încă o sorbitură de ceai. Te-ai gândit la ceva rău în mod special? Sau a fost o întrebare în general?

— N-am încredere în maică-ta și nici în fratele tău Mandor, chiar dacă sunt bunica și unchiul meu. Cred că pun ceva la cale.

— Mandor s-a purtat întotdeauna frumos cu mine.

— ... Și unchiul tău Suhuy — pare extraordinar de statornic, dar îmi amintește mult de Dworkin. Nu cumva se bazează pe tot felul de tulburări interne și e gata s-o șteargă oricând?

— Sper că nu, am spus. N-a făcut niciodată așa ceva.

— Oh-oh, lucrurile mocnesc, și asta e un moment de încordare.

— Unde vrei să ajungi cu toată psihologia asta pop, totuși?

— Am studiat marii psihologi ai Umbrei Pământ. Face parte din tentativa mea neîntreruptă de a înțelege condiția umană. Am constatat că a sosit timpul să aflu mai multe despre părțile iraționale.

— Și la ce concluzie ai ajuns?

— Cea mai înaltă replică a Modelului pe care am întâlnit-o în Giuvaier, de fapt. Există însușiri ale lui pe care pur și simplu nu le înțeleg. Asta duce la considerații despre teoria haosului, apoi la Menninger¹ și la toți ceilalți, legat de manifestările conștiente ale Modelului.

— Vreo concluzie?

— Am devenit mai înțelept.

— Vreau să zic, referitor la Model.

— Da. Fie că posedă el însuși un element de iraționalitate, asemeni lucrurilor vii, fie e o inteligență de o asemenea manieră încât unele dintre acțiunile sale par doar iraționale ființelor mai puțin dotate. Oricare explicație duce la același lucru din punct de vedere pragmatic.

— N-am avut niciodată ocazia de a pune în practică vreunul dintre testele pe care le-am imaginat, dar ai putea spune din proprie experiență dacă te încadrezi în vreuna din aceste categorii?

* Menninger, Karl Augustus (1893-1890) — psihiatru american, membru al celebrei familii Menninger, fondatori ai Clinicii Psihiatrice din Topeka, Kansas. (n. trad.)

— Eu? Irațional? Nu m-am gândit niciodată la asta. Nu-mi dau seama cum ar putea fi.

Mi-am terminat ceaiul și mi-am zvârlit picioarele peste marginea patului.

— Păcat, am spus. Cred că într-o oarecare măsură asta ne face cu adevărat umani — asta, și recunoașterea ei în noi înșine, firește.

— Adevărat?

M-am ridicat și am început să mă îmbrac.

— Da, și controlând-o în interior, ai putea avea de-a face cu inteligența și creativitatea.

— Va trebui să studiez asta foarte îndeaproape.

— Fă-o, am zis, trăgându-mi cizmele, și să-mi destăinuiești și mie ce-ai descoperit.

În timp ce continuam să mă îmbrac, întrebă:

— Când cerul va deveni albastru vei lua micul dejun cu fratele tău Mandor?

— Da, am spus.

— Și mai târziu vei lua prânzul cu maică-ta?

— Corect.

— Și mult mai târziu vei participa la funeraliile ultimului monarh?

— Voi fi acolo.

— Vei avea nevoie de mine să te protejez?

— Voi fi în siguranță cu neamurile mele, Ghost. Chiar dacă tu n-ai încredere în ele.

— Ultima înmormântare la care ai participat s-a terminat cu o explozie.

— E adevărat. Dar a fost Luke, și a jurat că renunță. Voi fi în regulă. Dacă vrei să vizitezi locurile, dă-i drumul.

— În regulă, spuse. O s-o fac.

M-am ridicat și am traversat încăperea, ca să ajung în fața dragonului.

— Poți să-mi spui drumul spre Logrus? întrebă Ghost.

— Glumești?

— Nu, rosti el. Am văzut Modelul, dar n-am văzut niciodată locul Logrusului. Unde îl țin?

— Credeam că ți-am dat funcțiuni de memorie mai bune decât asta. La ultima ta întâlnire cu obiectul te-ai supărat pe el îngrozitor.

— Presupun că da. Crezi că-mi poartă pică?

— Neoficial, da. Având în vedere situația, da. Ferește-te de el.

— Tocmai m-ai sfătuit să studiez factorul haos, iraționalul.

— Nu te-am sfătuit să te sinucizi. Am investit enorm în tine.

— Și eu mă prețuiesc. Și tu știi că am o dorință de supraviețuire, aceeași ca ființele organice.

— Despre judecata ta îmi fac probleme.

— Știi o mulțime despre însușirile mele.

— E adevărat că te pricepi să scapi din diverse locuri.

— Și îmi datorezi o educație decentă.

— Lasă-mă să mă gândesc la asta.

— E doar un pretext. Bănuiesc că-l pot găsi singur.

— În ordine, dă-i drumul.

— E atât de greu de găsit?

— Ai renunțat la a fi atotștiutor, ți-amintești?

— Tată, cred că trebuie să-l văd.

— N-am timp să te duc acolo.

— Arată-mi doar drumul. Știu să țin un secret.

— O să ți-l spun. În regulă. Suhuy este Paznicul Logrusului. Acesta se află într-o grotă undeva. Unicul drum pe care-l știu începe de-acolo.

— De unde?

— Sunt implicate nouă cotituri. Voi face asupra ta o vrajă de vedere, ca să te ghideze.

— Nu știu dacă vrăjile tale pot acționa asupra unuia ca mine...

Am întins mâna prin inel, am suprapus câteva asteriscuri negre pe o hartă a drumurilor pe care trebuia să le urmeze, am atârnat-o în spațiul viziunii Logrusului meu în fața lui, și am spus:

— Eu te-am proiectat și tot eu am proiectat și vraja asta.

— Uh, da, răspunse Ghost. Mă simt ca și cum posed brusc date pe care nu le pot accesa.

— Îți vor fi prezentate la momentul potrivit. Ia înfățișarea unui inel pe arătătorul mâinii mele stângi. Vom părăsi această încăpere într-o clipă și vom traversa altele. Când vom fi în apropierea drumului potrivit, ți-l voi arăta cu degetul. Ia-o în direcția aceea și vei trece prin ceva situat de-a lungul drumului care te va conduce în alt loc. Undeva în vecinătatea aceea vei găsi o stea neagră care-ți va indica următoarea direcție pe care trebuie să o iei — spre alt loc și altă stea și așa mai departe. În cele din urmă, vei da peste o grotă care adăpostește Logrusul. Ascunde-te cât mai complet cu putință și fă-ți observațiile. Când vrei să te retragi, inversează procesul.

Se strânse și zbură spre degetul meu.

— Caută-mă mai târziu și destăinuiește-mi experiențele tale.

— Asta plănuiam să fac, se auzi vocea lui subțire. Nu voiam să le adaug posibilei tale paranoia de acum.

— Ai grijă, am spus.

Am traversat încăperea și am intrat în dragon.

Am pătruns într-o mică sufragerie, cu o fereastră dând spre munți; cealaltă, spre un deșert. Nu era nimeni și am ieșit într-un coridor lung. Da, exact cum îmi aminteam.

M-am deplasat de-a lungul lui, trecând pe lângă alte încăperi, până când am ajuns la o ușă din stânga mea, pe care am deschis-o ca să descopăr o colecție de mop-uri, măhuri, găleți, perii, un morman de haine date la spălat, un lighean. Da, așa cum îmi aminteam. Am arătat cu degetul spre rafturile din dreapta.

— Găsește steaua neagră, am spus.

— Vorbești serios? veni vocea timidă.

— Du-te și uită-te.

O dungă de lumină apăru din arătătorul meu, se distorsionă în timp ce se apropie de rafturi, se transformă într-o linie atât de subțire încât, practic, dispăru.

— Noroc, am șoptit, și apoi m-am îndepărtat.

Am închis ușa, întrebându-mă dacă făcusem ceea ce trebuia, consolându-mă cu gândul că oricum, Ghost ar fi pornit în căutarea și, neîndoielnic, ar fi găsit Logrusul în cele din

urmă. Întâmplă-se orice s-ar întâmpla. Eram și eu curios ce putea afla.

M-am răsucit și am revenit pe coridorul care ducea spre micuța sufragerie. Putea fi ultima mea ocazie de a fi singur un timp, și eram hotărât să profit de asta. M-am așezat pe o grămadă de perne și am extras Atuurile. O rapidă parcurgere cu privirea prin pachet îl dădu la iveală pe cel pe care îl schitasem în grabă pentru Coral în recenta zi fierbinte din Amber. I-am studiat trăsăturile până când cartea se răci.

Imaginea deveni tridimensională, și apoi Coral dispăru și m-am văzut pe mine, plimbându-mă pe străzile Amberului într-o după-amiază luminoasă, ținând-o de mână în timp ce o conduceam printr-o adunătură de comercianți. Apoi coboram împreună pe panta Kolvirului, cu oceanul strălucind dinaintea noastră, cu pescărușii trecând în zbor. Apoi, în cafenea, masa izbindu-se de perete...

Am acoperit cartea cu mâna. Coral dormea, visând. Straniu, să intri astfel în visele altuia. Și mai straniu, să mă aflu eu aici — doar dacă firește atingerea minții mele nu dăduse la iveală reminiscențe inconștiente ... Unul dintre cele mai mici puzzle-uri ale vieții. Nu era nevoie să o trezesc pe sărmana doamnă, doar ca să o întreb cum se simte. Presupun că-l puteam contacta pe Luke și să-l întreb ce face ea. Am început să-i caut Atuul, apoi am ezitat. Trebuie că era foarte ocupat, în primele puține zile ca monarh. Și deja știam că ea se odihnește. În timp ce mă jucam cu cartea lui Luke, dând-o în cele din urmă deoparte, ieși la iveală cea de dedesubt.

Gri și argintiu și negru... Chipul lui era o versiune mai vârstnică, într-un fel mai dură, a chipului meu. Corwin, tatăl meu, mă privea din trecut. De câte ori transpirasem pe cartea asta, încercând să-l contactez, până când mintea mi se împleticea în noduri dureroase, fără niciun rezultat? Ceilalți îmi spusese că asta putea însemna că e mort, sau că el e cel care bloca contactul. Și apoi mă cuprinsese o senzație ciudată. Mi-am amintit povestea lui, în special când vorbise despre dățile când încercase să-l contacteze pe Brand prin Atuul lui, la început nereușind pentru că fusese întemnițat într-o asemenea umbră îndepărtată. Apoi mi-am amintit tentativele

lui de a contacta Curțile, și dificultatea impusă de distanța mare. Presupunând asta, mai degrabă decât să fie mort sau să mă blocheze, dacă fusese mutat din locurile în care mă aflam, atunci când încercam contactul?

Dar în cazul ăsta, cine îmi venise în ajutor în noaptea aceea din Umbră, purtându-mă în locul acela ciudat între umbre și aventurile bizare care mă duseseră acolo? Și cu toate că eram complet nesigur de apariția lui în Coridorul Oglinzilor, mai târziu am întâlnit indicii ale prezenței lui chiar în Castelul Amberului. Dacă fusese în oricare dintre acele locuri, se pare că într-adevăr, nu se aflase prea departe. Și asta ar însemna că pur și simplu mă bloca, și o altă încercare de a-l contacta s-ar dovedi probabil la fel de infructuoasă. Totuși, ce-ar fi să existe o altă explicație pentru toate aceste întâmplări și...

Cartea parcă se răci la atingerea mea. Era doar imaginația mea, sau forța privirii mele care începea s-o activeze? Am pătruns mai adânc în mintea mea, concentrându-mă. Atuul parcă se răci și mai mult în timp ce făceam asta.

— Tată? am spus. Corwin?

Și mai rece, și o furnicătură în vârful degetelor care atingeau Atuul. Părea a fi începutul unui contact prin Atu. Se poate să fi fost mult mai aproape de Curți decât de Amber, într-o zonă mult mai ușor de atins acum...

— Corwin, am repetat. Sunt eu, Merlin. Hello.

Imaginea lui se schimbă, păru că se mișcă. După care cartea deveni complet neagră.

Totuși rămase rece, și o senzație asemănătoare unei variante de contact tăcut, ca o conectare telefonică în timpul unei pauze lungi.

— Tată? Ești acolo?

Negreală cărții căpătă profunzime. Și undeva în adânc, ceva parcă se agită.

— Merlin? Cuvântul era slab, dar eram convins că era vocea lui, pronunțându-mi numele. Merlin?

Mișcarea din adânc era reală. Ceva se năpustea spre mine.

Erupse din carte în fața mea, cu o bătaie din aripi negre, croncănind, cioară sau corb, negru, negru.

— Interzis! strigă. Interzis! Du-te înapoi! Retrage-te!

Fâlfâi în apropierea capului meu în timp ce cărțile se împrăștiară din mână.

— Stai deoparte! țipă strident, dând roată încăperii. Loc interzis!

Ieși pe ușă și l-am urmat. Parcă dispăru, totuși, în clipele când ieși din raza mea vizuală.

— Pasăre! am strigat. Vino înapoi!

Dar nu veni niciun răspuns, niciun alt sunet de aripi bătând. Am aruncat o privire în celelalte încăperi și nu era niciun semn al creaturii în vreuna dintre ele.

— Pasăre... ?

— Merlin! Ce s-a-ntâmplat? — asta veni de deasupra.

Am ridicat privirea ca să-l văd pe Suhuy coborând o scară de cristal în spatele unui vâl tremurător de lumină, cu un cerc plin de stele înapoia lui.

— Tocmai căutam o pasăre, am răspuns.

— Oh, spuse, ajungând pe palier și pășind prin vâlul care dispăru odată cu scara. Vreo pasăre specială?

— Una mare și neagră, am zis. Din cele care vorbesc.

Clătină din cap.

— Pot să trimit după una, rosti.

— Asta era una specială, am zis.

— Îmi pare rău c-ai pierdut-o.

Am ieșit pe coridor amândoi și eu am luat-o la stânga și m-am îndreptat înapoi spre sufragerie.

— Atuuri peste tot, remarcă unchiul meu.

— Încercam să folosesc unul și s-a înnegrit și din el a țâșnit pasărea, strigând: Interzis! În clipa aceea le-am scăpat din mână.

— Sună ca și cum corespondentul tău îți joacă feste, rosti, sau se află sub o vrajă.

Am îngenuncheat și mă ajută să le strâng.

— A doua varinată pare mai posibilă, am spus. Era cartea tatălui meu. Am încercat să-l găsesc de multă vreme, și de data asta am ajuns cel mai aproape. De fapt i-am auzit vocea, în întuneric, înainte ca pasărea să ne întrerupă și să ne despartă.

— Sună ca și cum e ascuns într-un loc întunecos, poate păzit printr-o vrajă.

— Firește! am spus, potrivit colțurile pachetului și punându-l la loc în cutiuță.

Nu se poate modifica structura Umbrei într-un loc cu beznă absolută. Are același efect ca orbirea în a opri pe cineva de un sânge cu noi să scape de temniță. Asta a adăugat un element de raționalitate recentei mele experiențe. Cineva care l-ar vrea pe Corwin scos din funcțiune *ar trebui* să-l țină într-un loc foarte întunecat.

— L-ai întâlnit vreodată pe tatăl meu? am întrebat.

— Nu, răspunse Suhuy. Înțeleg că a făcut o scurtă vizită la Curți, la sfârșitul războiului. Dar n-am avut niciodată plăcerea.

— Ai auzit ceva despre faptele lui de aici?

— Cred că a încercat o întâlnire cu Swayvill și consilierii lui, împreună cu Random și ceilalți Amberiți, înainte de tratatul de pace. După asta, înțeleg că s-a dus pe drumurile lui, și n-am auzit niciodată încotro l-au purtat.

— Așa am auzit și în Amber, am zis. Mă întreb... A ucis un nobil — un anume Lord Borel — aproape de sfârșitul bătăliei finale. E posibil ca rudele lui Borel să fi pornit pe urmele lui?

Clănțâni de două ori din colți, apoi își încreți buzele.

— Casa de Hendrake mormăi. Cred că nu. Bunica ta era o Hendrake...

— Știu, am spus. Dar n-am prea avut de-aface cu ei. Unele neînțelegeri cu Helgram...

— Căile Hendrake au un puternic caracter militar, continuă el. Gloria războiului, onoarea marțială, știi tu. Nu-i văd eu dând un armistițiu pe timp de pace pe emoția războiului.

Amintindu-mi povestea tatălui meu, am spus:

— Chiar dacă ei socotesc crima mai puțin onorabilă?

— Nu știu, răspunse. E greu de ghicit atitudini în fața întrebărilor specifice.

— Cine e conducătorul Casei de Hendrake acum?

— Ducea Belissa Minobee.

— Ducele, soțul ei — Larsus... Ce s-a întâmplat cu el?

— A murit la Prăbușirea Modelului. Cred că Prințul Julien din Amber l-a măcelărit.

— Și Borel era fiul lor?

— Da.

— Hopa. Doi dintre ei. Nu mi-am dat seama.

— Borel a avut doi frați, un frate vitreg și o soră vitregă, mulți unchi, mătuși, verișori. Da, e o Casă mare. Și femeile din neamul Hendrake sunt la fel de curajoase ca bărbații.

— Da, firește. Există cântece, ca de pildă: „Nu te însura cumva cu o mândră Hendrake.“ E vreo cale de a afla dacă nu cumva Corwin a avut de-aface cu Hendrake în timp ce se afla aici?

— Am putea întreba câte ceva, deși a trecut mult timp. Amintirile dispar, cărările îngheață. Nu-i ușor.

Clătină din cap.

— Cât mai e până la cerul albastru? l-am întrebat.

— Ajungem cât de curând, spuse.

— Atunci n-ar fi rău să mă îndrept spre Mandorways. I-am promis fratelui meu că luăm micul dejun împreună.

— Ne vedem mai târziu, spuse. La înmormântare, dacă nu mai devreme.

— Da, am spus. Cred că ar fi mai bine să mă dichisesc și să-mi schimb hainele.

Am luat-o înapoi spre camera mea, unde am chemat un ligheam cu apă, săpun, perie de dinți, brici; de asemeni, pantaloni gri, cizme și centură negre, cămașă și mănuși violet, mantie de culoarea cărbunelui, o spadă și teacă nou-nouțe. Când m-am făcut prezentabil, am luat-o printr-un luminis împădurit către camera de oaspeți. De acolo am dat într-o trecătoare. Un sfert de milă de drum muntos, mai târziu, sfârșindu-se abrupt într-o prăpastie, am chemat o negură și am traversat-o. Apoi m-am îndreptat direct spre Mandorways, parcurgând o plajă albastră sub un soare dublu cam o sută de iarzi. Am căutat-o la dreapta, trecând printr-o arcadă de piatră pe care mi-am amintit-o, trecând fugitiv pe lângă un câmp de lavă incandescentă și printr-un zid din obsidian negru, care mă duse într-o grotă simpatcă, peste un mic pod, prin colțul unui cimitir, câțiva pași de-a lungul Rimului și în zona de primire a Căilor.

Tot peretele din stânga mea era alcătuit din flăcări mici; cel din dreapta, imposibil de traversat, cu excepția luminii, cu vedere spre un șanț ca un fund de mare, unde creaturi strălucitoare se deplasau și se mâncau între ele. Mandor, cu înfățișare umană, ședea vizavi, în fața unei biblioteci, îmbrăcat în alb și negru, cu picioarele proptite pe o sofă neagră, în mână cu o copie din „Rugăciunea“ lui Robert Hass², pe care i-o dădusem eu.

Zâmbi când ridică privirea.

— „Ogarii morții mă-nspăimântă,, , spuse. Frumos vers. Cum te simți în acest ciclu?

— În sfârșit odihnit, am zis. Tu?

Puse cartea pe o mescioară fără picioare care tocmai atunci plutea în apropiere, și se ridică. Faptul că, evident, citea cartea pentru că veneam, nu diminuă în niciun fel complimentul. Totdeauna se comportase așa.

— Destul de bine, mulțumesc, răspunse. Hai, dă-mi voie să te invit la masă.

Îmi luă brațul și mă conduse către peretele de foc. Acesta se prăbuși când ne apropiarăm, și pașii noștri răsunară într-un loc marcat de o beznă temporară, urmată aproape imediat de o potecă îngustă, cu lumina soarelui filtrată prin crengile arcuite deasupra, cu violete înflorite de ambele părți. Poteca ne duse spre un patio, cu un chioșc verde și alb în celălalt capăt. Am urcat câteva scări spre o masă frumos-aranjată, cu căni de suc aburite și coșuri cu franzeluțe calde la îndemână. Făcu un gest și m-am așezat. La gestul său, o carafă de cafea apărură lângă tacâmurile mele.

— Văd că ții minte preferințele mele matinale de pe Umbra Pământ. Mulțumesc.

Zâmbi ușor în timp ce încuviința, așezându-se vizavi de mine. Din copaci răsunau triluri de păsări pe care nu le puteam identifica. O ușoară adiere făcea frunzele să foșnească.

— Cu ce te mai lauzi? l-am întrebat în timp ce-mi turnam o ceașcă de cafea și rupeam o franzeluță.

* Poet american (n. 1941), laureat al Premiului Pulitzer (n. trad.)

— În principal, studiez peisajul, răspunse.

— Peisajul politic?

— Ca întotdeauna. Deși recenta mea experiență din Amber m-a făcut să-l privesc ca o parte dintr-un tablou mai larg. Am încuviințat.

— Și investigațiile tale cu Fiona?

— Și acelea, răspunse. Acestea prind formă în vremuri foarte neobișnuite.

— Am remarcat.

— Aproape că se pare că acest conflict Model-Logrus s-ar manifesta în afaceri lumești, la fel ca și pe scară cosmică.

— Și eu simt la fel. Numai că eu am de suferit. Am fost prins în jocul cosmic mai devreme, și fără tabelă de marcaj. Am fost purtat pretutindeni și manipulat în toate felurile, recent — până în punctul în care toate problemele păreau că fac parte din tabloul lor și mai mare. Nu-mi place deloc, și dacă aş găsi o cale de a-i respinge, aş folosi-o.

— Hm. Și dacă întreaga ta viață ar fi un studiu de manipulare?

— Nu mi-ar pica bine, am spus. Cred că m-aș simți ca acum, poate ceva mai intens.

Făcu un gest și o omletă uluitoare apăru în fața mea, urmată, câteva clipe mai târziu de o farfurie cu cartofi prăjiți amestecați cu ceea ce păreau a fi ardei verzi iuți și ceapă.

— Totul e ipotetic, am spus în timp ce începeam să mănânc, nu-i așa?

Urmă o lungă pauză în timp ce luă prima îmbucătură, apoi:

— Nu cred, spuse.

— Cred că puterile și-au pierdut mințile cu mult timp în urmă, și ne apropiem de sfârșitul jocului.

— Cum de ești atât de implicat în chestiunile astea?

— Totul a început cu o examinare grijulie a evenimentelor, spuse. Apoi au urmat formularea și verificarea ipotezelor.

— Ține-mi o conferință despre folosirea metodei științifice în teologie și politica umană, am spus.

— Tu ai vrut-o.

— Adevărat. Dă-i drumul.

— Nu ți se pare cumva ciudat că Swayvill a murit exact acum, când atâtea lucruri se îndeplinesc simultan, după ce au durat atât de mult?

— Trebuia să moară cândva, am spus, și toate frământările recente s-au dovedit, poate, prea multe.

— Timing-ul, rosti Mandor. Locul strategic. Timing-ul.

— Pentru ce?

— Ca să te punem pe tine pe tronul Haosului, firește, răspunse.

Uneori auzi un lucru neverosimil și chiar asta e. Alteori, auzi ceva improbabil și te lovește ca un ecou. Există o senzație imediată ca și cum ai fi știut, sau ceva foarte asemănător, în totalitate, și nu te-ai ostenit să-l examinezi. La fel ar fi trebuit să tresar la fraza lui Mandor, apoi să sforăi ceva de genul „Ridicol!„. Totuși, aveam un sentiment neobișnuit față de chestiunea asta — chiar dacă concluzia lui era corectă sau greșită — ca și cum era vorba de ceva mai mult decât suspiciune, ca și cum ar fi existat un plan global care mă împingea către cercul de putere de la Curți.

Am sorbit îndelung din cafea. Apoi:

— Adevărat? am zis.

M-am simțit zâmbind în timp ce mă privea în ochi, studiindu-mi chipul.

— Faci parte conștient din acțiune?

Am ridicat nou ceașca de cafea. Fusesem pe punctul de a spune: „Nu, firește că nu. E prima oară când aud așa ceva„. Apoi mi-am amintit de spusele tatălui meu despre cum o păcălise pe Mătușa Flora să-i dea informația vitală despre cum îi dispăruse amnezia. Nu atât istetimea cu care o făcuse mă impresionase atât de mult, cât mai ales faptul că neîncrederea lui în rude depășise conștiința, existase ca un reflex pur existențial. Netrecând prin toate rivalitățile familiei așa cum o făcuse Corwin, îmi lipseau riposte de o asemenea intensitate. Iar Mandor și cu mine ne înțeleseserăm întotdeauna foarte bine, chiar dacă el era cu câteva secole mai vârstnic și avea gusturi foarte diferite în unele privințe. Dar, deodată, discutând o asemenea chestiune la nivel înalt, așa cum o făcusem, micuța voce la care Corwin se referise că-i sugerează ce-i mai rău dar înțelept, „De ce nu? Ai putea folosi practica, puștiule“, și în timp ce puneam iar ceașca la loc am hotărât să încerc, numai ca să văd ce simt, pentru câteva minute.

— Nu știi dacă amândoi avem același lucru în minte, am spus. De ce nu-mi spui despre jocul de mijloc — or poate chiar

despre deschidere — în urma căruia te grăbești să tragi acum concluziile.

— Atât Modelul cât și Logrusul sunt simțitori, spuse. Amândoi am văzut dovada. Fie că sunt manifestări ale Unicornului și Șarpelui sau altceva, asta nu contează prea mult. În orice caz, vorbim despre o pereche de inteligențe mai-mari-decât-cea-omenească, cu puteri imense la dispoziția lor. Oricare ajunge prima e, de asemeni, unul dintre acele puncte teologice inutile. Trebuie să ne preocupăm doar de situația prezentă, de felul în care ne afectează.

Am încuviințat.

— O opinie justă, am aprobat.

— Forțele pe care le reprezintă s-au înfruntat dar, în mod regulat, s-au înțeles de-a lungul secolelor, continuă, și astfel s-a menținut un fel de echilibru. În mod constant au căutat mici victorii unul asupra celuilalt, fiecare încercând să adauge ceva propriului domeniu în dauna celuilalt. Pare a fi un joc cu rezultat nul. Atât Oberon cât și Swayvill au fost agenții lor multă vreme, cu Dworkin și Suhuy drept intermediari ai puterilor.

— Deci? am spus, în timp ce luă o gură de suc.

— Eu cred că Dworkin a atins Modelul prea aproape, continuă, și astfel a devenit subiect de manipulare. Totuși a fost îndeajuns de sofisticat ca să-și dea seama de asta și să reziste. Asta a avut drept urmare nebunia lui, cu un efect reciproc de stricăciune asupra Modelului însuși, datorită legăturii lor strânse. Aceasta la rândul ei, l-a determinat pe Model să-l lase în pace, în loc să riște o nouă traumă. Stricăciunea s-a produs, totuși, și Logrusul a câștigat un mic avantaj. Asta i-a permis să acționeze pe tărâmul ordinii când Prințul Brand și-a început experimentele pentru îmbunătățirea însușirilor personale. Cred că s-a lăsat controlat și a devenit un agent inocent al Logrusului.

— Prea multe supoziții, am spus.

— Consideră că telurile lui au devenit evident cele ale unui nebun, răspunse. Capătă și mai mult sens dacă le vezi drept telul a ceva ce dorește să distrugă toată ordinea, să transforme universul în haos.

— Continuă, am spus.

— Într-un anume punct, Modelul a descoperit — sau poate a avut-o dintotdeauna — abilitatea de a crea „fantome“, simulacre cu viața scurtă ale celor cu care tratase. Fascinant concept, ăsta. A fost foarte interesant să aflu despre el. S-a dovedit a fi un mecanism important, sprijinind teza mea despre acțiunea obiectivă a Modelului și, posibil, a Logrusului, în promovarea evenimentelor fizice. Oare au figurat în pregătirea tatălui tău ca un campion al Modelului împotriva lui Brand? Mă întreb.

— Nu pricep. Pregătirea lui, zici?

— Am senzația că el a fost într-adevăr alegerea Modelului drept următor Rege al Amberului, ușor de promovat, de asemeni, întrucât se pare că ar coincide cu propriile lui dorințe. M-am mirat de vindecarea lui bruscă în clinica aceea de pe Umbra Pământ și, mai ales, de împrejurările legate de accidentul care l-a dus acolo, când chiar ținând seama de timpii diferiți părea posibil ca Brand să fi fost în două locuri în același timp — în închisoare și privind prin cătarea unei puști. Firește, Brand nu mai e disponibil ca să clarifice chestiunea.

— Și mai multe supoziții, am spus, terminându-mi omleta. Dar nu neinteresant. Te rog, continuă.

— Tatăl tău s-a răzgândit în legătură cu tronul, totuși. Oricum, *era* campionul Amberului. Amber *a câștigat* războiul. Modelul a fost reparat. Echilibrul a fost restabilit. Random era a doua variantă ca monarh — un bun păstrător al status quo-ului — și această varinată *a fost aleasă* de către Unicorn; nu de către Amberiții care ar fi urmat vreuna dintre variantele lor privind Regulile Succesiunii.

— Niciodată nu m-am gândit din perspectiva asta, am zis.

— Și tatăl tău — din neatenție, cred — a asigurat un bonus. Speriat că Modelul nu fusese reparat, a trasat un altul. Numai că Modelul fusese reparat. Astfel, existau două artefacte ale ordinii, în loc de unul. Totuși, ca o entitate separată, probabil că nu s-a adăugat puterii Modelului, ci s-a adăugat ordinii, dominuând astfel efectele Logrusului. Astfel că tatăl tău a reechilibrat balanța, apoi a făcut același lucru — în cealaltă direcție.

— Asta e concluzia ta în urma investigațiilor pe care tu și Fiona le-ți făcut despre noul Model?

Încuviință încet, luă o sorbitură de suc.

— De aici, mai multe turnuri în Umbră decât de obicei, ca un efect pământesc, spuse, aducându-ne în timpurile prezente.

— Da, timpurile prezente, am spus, turnându-mi încă niște cafea. Am remarcat că au devenit interesante.

— Într-adevăr. Povestea ta despre fata Coral, cerându-i Modelului s-o trimită într-un loc potrivit, este un caz clar. Ce-a făcut el imediat? A trimis-o într-un Model Umbră și a stins lumina. Apoi te-a trimis pe tine s-o salvezi, reparându-se pe sine în timpul procesului. Odată reparat, nu mai era un Model Umbră, ci o altă versiune a lui însuși, care era deci capabilă să absoarbă. Probabil că a absorbit acea Umbră în totalitate adăugând o forță considerabilă propriilor sale energii. Avantajul lui asupra Logrusului a crescut și mai mult. Logrusul avea nevoie de o mare victorie pentru a restabili echilibrul după asta. Așa că a riscat o incursiune pe domeniul Modelului, într-un efort disperat de a obține Ochiul Haosului. Asta s-a terminat într-un impas, totuși, din cauza intervenției acelei bizare entități pe care tu o numești Ghostweel. Astfel că balanța a rămas înclinată în favoarea Modelului, o nesănătoasă stare de lucruri.

— Pentru Logrus.

— Pentru toți, aș zice. Puterile vor fi în dezacord, umbrele în dezordine, și dezordinea pe ambele tărâmurî, până când lucrurile vor fi puse la punct.

— Deci ar trebui făcut ceva în avantajul Logrusului?

— Tu deja știi asta.

— Presupun că da.

— A comunicat cu tine direct, nu?

Mi-am amintit noaptea din capelă în locul dintre umbre, unde fusesem pus față în față cu alegerea dintre Șarpe și Unicorn, între Logrus și Model. Displăcându-mi intimidarea într-o asemenea formă silită, refuzasem să aleg vreunul.

— Da, a făcut-o, am răspuns.

— Voia să fii campionul lui, nu-i așa?

— Presupun că da, am zis.

— Și...?

— ... Și iată-ne aici, am răspuns.

— A făcut ceva care ar putea să sprijine teoria mea?

M-am gândit la călătoria aceea prin Subumbră, amestecând pericolul cu fantomele — Modelul, Logrusul sau amândouă.

— Presupun că da, am repetat.

Dar, până la urmă, Modelul fusese cel pe care-l slujisem la finalul acelei călătorii, chiar dacă fără voie.

— Ești pregătit să execuți desenul lui pentru binele Curților?

— Sunt pregătit să caut rezolvarea acestei chestiuni, pentru liniștea fiecăruia.

Zâmbi.

— Asta este o premisă sau un acord.

— E o declarație de intenții, am spus.

— Dacă Logrusul te-a ales, are motivele lui.

— Așa s-ar zice.

— Cu alte cuvinte, prezența ta pe tron ar întări imens Casa de Sawall.

— Și eu m-am gândit la asta, acum că ai amintit.

— Pentru unul cu formația ta, firește, ar fi necesar să precizezi față de cine ești — în fond — loial — față de Amber sau față de Curți.

— Prevezi un nou război?

— Nu, firește că nu. Dar tot ce vei face pentru a întări Logrusul va provoca Modelul și o ripostă din partea Amberului. Greu de crezut că se va ajunge la război, dar posibil la răzbunare.

— Ai putea preciza mai bine ce anume ai de gând?

— Mă pierd doar în generalități în clipa asta, pentru a-ți da ocazia de a-ți evalua rectiile.

Am încuviințat.

— Din moment ce discutăm generalități, nu voi face altceva decât să-ți repet declarația: sunt pregătit să caut o soluție...

— În regulă, rosti. Din punctul ăsta de vedere ne înțelegem. În eventualitatea că reușești să ajungi pe tron, vrei același lucru pe care-l vrem și noi...

— Noi? l-am întrerupt.

— Casa de Sawall, desigur... Numai că tu nu vrei ca cineva să-ți dicteze amănuntele.

— Îmi place ce aud, am răspuns.

— Dar firește vorbim ipotetic, existând încă alți doi cu pretenții mai puternice.

— Atunci de ce să susținem neprevăzutul?

— Dacă Casa va reuși să te vadă încoronat, recunoști totuși că datorezi recunoștință pentru asta?

— Frate, am spus, tu ești Casa, pentru toate scopurile majore. Dacă ceri un angajament înainte de a-i îndepărta pe Tmer și Tubble, las-o baltă, nu sunt chiar atât de dornic să stau pe un tron.

— Dorințele tale nu sunt extreme în privința asta, spuse. N-ai niciun motiv să faci nazuri dacă iei în considerare că multă vreme am fost în conflict cu Jesby, și Canicut a fost mereu un scandalagiu.

— Nazurile n-au nimic de-aface cu asta, am zis. N-am spus niciodată că vreau tronul. Și, cinstit, cred că atât Tmer cât și Tubble ar face, probabil, o treabă mai bună.

— Ei nu sunt desemnați de Logrus.

— Și dacă eu sunt, ar trebui să o fac fără vreun ajutor.

— Frate, e o mare lacună între lumea principiilor și a noastră din carne, piatră și oțel.

— Și presupunând că am propria mea agendă și nu include planul tău?

— Atunci?

— Vorbim ipotetic, ți-amintești?

— Merlin, ești încăpățânat. Ai o datorie de îndeplinit, pentru Casă și pentru Curți și pentru Logrus.

— Pot îndeplini propriile mele îndatoriri, Mandor, și am făcut-o — până acum.

— Dacă ai un plan să pui lucrurile în ordine, și e unul bun, te vom ajuta să-l duci la bun sfârșit. Ce-ai de gând?

— Deocamdată nu cer ajutor, dar o să țin minte asta.

— Ce anume ceri în clipa asta?

— Informații, am spus.

— Cere-mi-le. Am o mulțime.

— În regulă. Ce poți să-mi spui despre partea maternală a mamei mele, Casa de Hendrake?

Își încreți buzele.

— Sunt militari, profesioniști, spuse. Știi că întotdeauna au luptat în războaiele din Umbră. Le place treaba asta. Belissa Minobee a condus treburile de la moartea generalului Larsus. Hm. Se opri. Apoi: Mă întrebi din cauza ciudatei lor fixații implicând Amberul?

— Amberul? am spus. Ce vrei să spui?

— Mi-amintesc de o vizită mondenă cândva la Căile lui Hendrake, spuse, când m-am abătut într-o mică încăpere, asemănătoare unei capele. Într-o nișă din perete atârna un portret al generalului Benedict, într-un costum complet de bătalie. Dedesubt se afla un raft ca un altar pe care erau mai multe arme, deasupra cărora ardeau câteva lumânări. Și tabloul mamei tale era tot acolo.

— Adevărat? am spus. Mă întreb dacă Benedict știe? Dara i-a spus odată tatălui meu că e urmașa lui Benedict. Mai târziu, tatăl meu a spus că e o minciună perfectă ... Crezi că asemenea oameni îi poartă pică tatălui meu?

— Pentru ce?

— Corwin l-a măcelărit pe Borel de Hendrake în timpul Războiului Prăbușirii Modelului.

— Ei au tendința de a lua chestiile astea filosofic.

— Totuși, înțeleg că a fost un angajament nu tocmai în regulă din felul în care l-a descris — deși nu cred că a fost vreun martor.

— Așa că să nu trezim balaurii.

— Nu intenționez să-i trezesc. Dar mă întrebam dacă nu cumva au auzit detalii care ar fi trebuit date la iveală pentru a clarifica o datorie de onoare din partea lui. Crezi că ei s-ar putea afla în spatele dispariției lui?

— Chiar nu știu, răspunse, cum s-ar potrivi asta cu codul lor. Bănuiesc că ai putea să-i întrebi.

— Pur și simplu să apar și să zic: hei, voi sunteți răspunzători de ce i s-a întâmplat tatei?

— Există căi mai subtile de a descifra atitudinea unei persoane, răspunse. Din câte mi-amintesc, în tinerețea ta ai primit câteva lecții despre asta.

— Dar nici măcar nu-i cunosc pe oamenii ăștia. Vreau să zic, poate am întâlnit vreuna dintre surori la vreo petrecere, acum când mă gândesc — și mi-amintesc că i-am văzut de la distanță pe Larsus și pe soția lui de câteva ori — dar asta-i tot.

— Hendrake va avea un reprezentant la înmormântare, spuse. Dacă ar fi să te prezint, poate ai putea să-ți pui în valoare un pic de farmec ca să obții o audiență neoficială.

— Știi, s-ar putea să meargă, i-am spus. Probabil singura cale. Da, fă asta, te rog.

— Foarte bine.

Curăță masa printr-un gest, o umplu din nou cu alte bucate. De data asta, clătite subțiri ca hârtia cu o varietate de umpluturi și toppinguri apărură dinaintea noastră; și franzelute proaspete, cu diverse mirodenii. Am mâncat un timp în tăcere, apreciind aromele și păsările, adierile.

— Mi-aș fi dorit să văd ceva din Amber, rosti după multă vreme, în împrejurări mai puțin restrictive.

— Sunt sigur că asta se poate aranja, am răspuns. Mi-ar plăcea să-ți arăt locurile. Știu un restaurant minunat în Aleea Mortii.

— Nu cumva e „Eddie Sângerosul“, nu-i așa?

— Ba da, deși numele se schimbă periodic.

— Am auzit de el și eram curios.

— O să mergem într-o zi.

— Excelent.

Bătu din palme și apărură boluri cu fructe. Mi-am împrăștiat cafeaua și am amestecat o smochină Kadota într-un bol cu frișcă bătută.

— O să iau cina cu maică-mea mai târziu, am precizat.

— Da. Am auzit fără să vreau.

— Ai văzut-o de curând? Cum e?

— Așa cum spuneam, mai degrabă izolată.

— Crezi că pune ceva la cale?

— Probabil, spuse. Ca de obicei.

— Ai idee ce anume?

— La ce bun să ghicesc când probabil ți-o va spune deschis?

— Chiar crezi c-o va face?

— Ai un avantaj față de toți ceilalți, fiind fiul ei.

— De asemeni un neajuns, din același motiv.

— Oricum, mai degrabă îți va spune ție decât oricui altcuiva.

— Poate cu excepția lui Jurt.

— De ce spui asta?

— Întotdeauna l-a plăcut mai mult.

— Ciudat, l-am auzit pe el spunând același lucru despre tine.

— Îl vezi adesea?

— Adesea? Nu.

— Când a fost ultima oară?

— Cam acum vreo două cicluri.

— Unde e?

— Aici, la Curți.

— La Sawall? Am avut viziuni cu el alăturându-ni-se la cină. N-aș fi trecut peste cuvântul Darei.

— Unul dintre tertipurile lui, cred. E mai degrabă reticent în ceea ce privește venirile și plecările — și rămănerile.

Existând cam opt reședințe în Sawall despre care știam, va fi dificil să-l urmăresc prin toate, lucru care m-ar fi condus foarte bine în Umbră. Nu că nu mi-aș fi dorit în clipa asta.

— Ce-l aduce acasă? am întrebat.

— Același lucru care te-a adus pe tine, înmormântarea, spuse, și tot ce decurge de aici.

Tot ce decurge de aici, într-adevăr! Dacă exista un complot veritabil ca să mă urce pe tron, nu puteam uita niciodată — vrând sau nevrând, încununat de succes sau de insuces — Jurt va fi cu un pas sau doi în urma mea pe tot parcursul.

— Ar trebui să-l ucid, i-am zis. Nu vreau s-o fac. Numai că nu prea îmi dă de ales. Mai devreme sau mai târziu, ne va forța să ajungem într-o postură unde va trebui să se resolve într-un fel sa altul.

— De ce-mi spui mie asta?

— Ca să știi ce simt, și astfel să folosești orice influență posibilă pe care încă o ai, ca să-l convingi să-și găsească un alt hobby.

Clătină din cap.

— Jurt a scăpat de sub influența mea cu mult timp în urmă, spuse. Dara e, probabil, singura de care ascultă — deși cred că încă se teme de Suhuy. Ar trebui să-i vorbești despre asta, curând.

— E unicul lucru pe care niciunul dintre noi nu-l poate discuta cu ea — despre celălalt.

— De ce nu?

— Așa stau lucrurile. Ea înțelege greșit întotdeauna.

— Sunt convins că nu vrea să-și vadă fiii ucigându-se între ei.

— Firește că nu, dar nu știu cum să pun problema.

— Îți sugerez să faci un efort să găsești o cale. Între timp, m-aș strădui să nu fiu singur cu Jurt, dacă vi se vor intersecta drumurile. Și dacă aș fi eu, în prezența martorilor, m-aș asigura să nu dau eu prima lovitură.

— Bine gândit, Mandor, am spus.

Am rămas tăcuți un timp. Apoi:

— Să te gândești la propunerea mea, rosti.

— Așa cum o înțeleg eu, am răspuns.

Se încruntă.

— Dacă ai vreo întrebare...

— Nu, o să mă gândesc.

Se ridică. M-am ridicat și eu. Cu un gest curăță masa. Apoi se răsuci și l-am urmat afară din chioșc și prin curte, către drum.

Am ajuns după o plimbare în camera de primire. Mă strânse de umăr în timp ce ne îndreptam spre ieșire.

— Atunci, ne vedem la înmormântare, spuse.

— Da, am zis. Mulțumesc pentru micul dejun.

— Apropo, cât de mult îți place doamna aceea, Coral? întrebă.

— Oh, destul de mult, am spus. E destul de... dăguță. De ce?

Ridică din umeri.

— Simplă curiozitate. Mi-am făcut griji pentru ea, fiind de față în momentul accidentului ei, și mă-ntrebam cât de mult înseamnă ea pentru tine.

— Îndeajuns ca să mă preocupe mult, am zis.

— Pricep. Ei bine, transmite-i cele bune din partea mea, dacă ai ocazia să-i vorbești.

— Mulțumesc, așa voi face.

— Vorbim mai târziu.

— Da.

Am pornit la drum fără grabă. Încă mai aveam suficient timp înainte de a porni pe Căile Sawall-ului.

M-am oprit când am ajuns la un copac în formă de spânzurătoare. O clipă de gândire și am luat-o la stânga, urmând un drum ascendent printre stânci negre. Aproape de vârf, am mers direct spre un bolovan, plin de mușchi, ieșind dintr-un banc de nisip într-o ploaie ușoară. Am traversat în fugă câmpia din fața mea, până când am ajuns la cercul magic de sub bătrânul copac. Am pășit în centru, am alcătuit un distih rimat folosind numele meu drept rimă, și m-am scufundat în pământ. Când am fost oprit și întunericul de o clipă dispăru, m-am trezit lângă un zid de piatră umed, privind în josul dealului peste un peisaj cu pietre tombale și monumente. Cerul era complet acoperit de nori și adia o briză răcoroasă. Părea a fi unul dintre capetele zilei, dar dacă era dimineată sau se apropia amurgul, nu puteam spune. Locul arăta exact așa cum mi-l aminteam — mausolee crăpate, năpădite de iederă, garduri de piatră căzute la pământ, poteci rătăcitoare pe lângă copaci înalți, întunecați. Mă deplasam pe căi cunoscute.

Copil fiind, acesta fusese locul meu de joacă preferat, un timp. Mă întâlneam aici aproape zilnic, timp de duzini de cicluri, cu o fetiță din umbră pe nume Rhanda. Lovind grămezi de oase, trecând pe lângă arbuști jilavi, am ajuns în cele din urmă la mausoleul distrus unde ne jucam de-a căminul. Împingând ușa lăsată într-o parte, am intrat.

Nu se schimbase nimic, și m-am trezit chicotind. Ceștile și farfurioarele sparte, uneltele ruginite, erau încă îngrămădite în colț, pline de praf, pătate de apă. Am șters praful de pe catafalcul pe care-l foloseam drept masă, m-am așezat pe el.

Într-o zi Rhanda pur și simplu nu mai venise și, după un timp, am făcut la fel. M-am întrebat adesea ce fel de femeie devenise. Mi-am amintit că îi lăsasem un bilețel în ascunzătoarea noastră, lângă o piatră slăbită din podea. M-am întrebat dacă îl găsisese vreodată.

Am ridicat piatra. Plicul meu murdar încă zăcea acolo, cu sigiliul rupt. L-am scos de acolo, l-am scuturat, am scos foaia împăturită.

Am despăturit-o, am citit mângăleala copilărească decolorată: *Ce s-a întâmplat, Rhanda? Te-am așteptat și n-ai venit.* Dedesubt, cu un scris mult mai îngrijit, am citit: *Nu mai pot veni pentru că ai mei spun că ești un demon sau un vampir. Îmi pare rău, pentru că tu ești cel mai draguț demon sau vampir pe care-l cunosc.* Nu mă gândisem niciodată la această posibilitate. Uluiitor câte chipuri poate lua neînțelegerea.

Am stat acolo un timp, amintindu-mi copilăria. Aici o învățasem pe Rhanda dansul oaselor. Atunci am pocnit din degete, și vechea noastră grămadă de oase vrăjite scoase un sunet ca foșnetul frunzelor. Vraja mea juvenilă era încă la locul ei; oasele se rostogoliră înainte, se aranjară singure într-o pereche de manechine, începură micul lor dans stângaci. Dădură roată unul în jurul celuilalt, abia menținându-și formele, cu bucăți căzând, târând pânze de păianjen; cele libere — începură să topăie în jurul lor. În timp ce se atingeau, scoteau ușoare sunete ca un clinchet. Le-am mișcat mai iute.

O umbră traversă intrarea, și am auzit un chicotit.

— Să fii al naibii! Nu-ți mai trebuie decât un acoperiș de tablă. Deci așa își petrec unii timpul în Haos.

— Luke! am exclamat în timp ce păși înăuntru, manechinele mele prăbușindu-se când atenția mea le părăsi, în grămezi mici, gri ca niște bețe. Ce faci aici?

— Aș putea spune că vând loturi în cimitir, spuse. Te interesează?

Purta o cămașă roșie și pantaloni cafenii băgați în cizmele lui de antilopă cafenii. Pe umeri îi atârna o mantie de culoarea bronzului. Rânjea.

— Nu ești la datorie?

Zâmbetul îi dispăru, pentru a fi înlocuit de o clipă de uluire, reveni aproape instantaneu.

— Oh, simțeam nevoia unei pauze. Dar tu? Curând va fi o înmormântare, nu-i așa?

Am încuviințat.

— Mai târziu, am spus. Și eu mi-am luat o pauză. Totuși, cum ai ajuns aici?

— După miros, spuse. Aveam nevoie de o conversație inteligentă.

— Fii serios. Nimeni nu știa că vin aici. N-am știut până în ultima clipă. Eu...

M-am scormonit în buzunare.

— Doar n-ai ascuns aici vreo piatră din cele albastre, nu?

— Nu, nici chiar așa, răspunse. Se pare că am un fel de mesaj pentru tine.

M-am ridicat în picioare, m-am apropiat de el, studiindu-i chipul.

— Ești în ordine, Luke?

— Sigur. La fel ca întotdeauna, vreau să zic.

— Nu e chiar ușor să afli drumul atât de aproape de Curți. Mai ales dacă n-ai fost niciodată înainte. Cum ai reușit?

— Ei bine, Curțile și cu mine ne cunoaștem de multă vreme, bătrâne prieten. S-ar putea spune că e în...sângele meu

Se dădu la o parte din ușă și am pășit afară. Aproape automat, am început să mergem.

— Nu pricep ce spui, i-am zis.

— Ei bine, tatăl meu a petrecut ceva timp aici, în zilele complotului, rosti. Aici a cunoscut-o pe maică-mea.

— Nu știam asta.

— Nu s-a aflat niciodată. N-am vorbit niciodată despre familie, îți amintești?

— Mda, am spus, și niciunul dintre cei pe care i-am întrebat nu părea să știe de unde a apărut Jasra. Totuși, Curțile... Ea e foarte departe de casă...

— De fapt, a fost recrutată dintr-o umbră din apropiere, explică el, ca aceasta.

— Recrutată?

— Da, a lucrat ca servitoare câțiva ani — cred că era foarte tânără când a început — la Curțile Helgram.

— Helgram? Asta e Casa maică-mi!

— Corect. Era fată în casă la doamna Dara. Acolo a învățat Artele.

— Jasra a fost inițiată în vrăjitorie de către mama mea? Și l-a cunoscut pe Brand la Helgram? Asta ar însemna că Helgram a avut de-a face cu complotul lui Brand, cu Drumul Negru, războiul...

— ... Și cu Lady Dara căutându-l pe tatăl tău? Presupun că da.

— Pentru că ea voia să fie o inițiată atât a Modelului cât și a Logrusului?

— Poate, spusă. Nu eram de față.

Ne-am plimbat pe un drum plin de pietriș, am cotit în dreptul unui imens mănunchi de arbuști negri, trecând printr-o pădure de piatră și peste un pod care traversa un pârau negru liniștit, care reflecta crengi înalte și cerul, monocromatic. Câteva frunze foșneau în adierea răzleață.

— Cum se face că n-ai pomenit niciodată nimic din toate astea mai târziu? am întrebat.

— Am vrut, dar nu mi s-a părut o urgență, spuse, în timp ce alte lucruri, da.

— Adevărat, am zis. Se pare că ritmul a crescut de fiecare dată când ni s-au intersectat drumurile. Dar acum — vrei să spui că e urgent acum, că dintr-o dată trebuie să aflui asta?

— Oh, nu chiar. Se opri. Întinse mâna și se sprinji pe o piatră de mormânt. Mâna începu s-o strângă, albindu-se la încheieturi, pe dosul palmei. În strânsoarea degetelor piatra se transformă în pulbere, căzu la pământ ca o ninsoare. Nu chiar, repetă el. Partea asta a fost ideea mea, numai pentru că voiam ca tu să afli. Poate o să-ți fie de folos, poate nu. Așa e informația. Nu se știe niciodată. Cu un zgomot scrâșnit, ca un pocnet, vârful pietrei cedă brusc. Luke păru că nu observă, și mâna continuă să strângă. Mici bucăți căzură din cea mare pe care o ținea acum.

— Deci ai bătut atâta drum numai ca să-mi spui asta?

— Nu, răspunse, în timp ce ne răsucirăm și începurăm să ne întoarcem pe drumul pe care veniserăm. Am fost trimis să-ți spun altceva, și a fost destul de greu să mă abțin. Dar mi-am închipuit că, dacă vorbeam despre asta mai întâi, nu m-aș fi eliberat, m-ar fi agasat până aș fi ajuns la mesaj.

Se auzi un troznet puternic, și piatra pe care o ținea se transformă în pietriș, căzând și amestecându-se cu cel de pe drum.

— Lasă-mă să-ți văd mâna.

O scutură și o întinse. O flăcăruie pâlăia la baza arătătorului. Își trecu degetul mare peste ea, și flăcăruia dispăru. Am mărit pasul, și se luă după mine.

— Luke, tu știi ce ești?

— Ceva în mine pare că da, dar *eu*, nu, omule. Pur și simplu simt — că nu sunt în regulă. Probabil că ar fi mai bine să-ți spun cât mai repede ce simt.

— Nu. Abține-te, am spus, grăbind și mai mult pasul.

Ceva întunecat trecu pe deasupra mea, prea iute ca să-i disting forma, dispărând printre copaci. Am fost izbiți de o bruscă rafală de vânt.

— Tu știi ce se petrece, Merle? întrebă.

— Cred că da, și vreau să faci exact ceea ce-ți spun, indiferent cât de ciudat ar părea. Okay?

— Firește. Dacă n-am încredere într-un lord al Haosului, în cine să am, eh?

Am trecut pe lângă pâlcul de arbuști. Mausoleul meu era chiar în față.

— Vezi tu, chiar există ceva pe care mă simt obligat să ți-l spun chiar acum, totuși, zise.

— Stai. Te rog.

— *E* important, totuși.

Am luat-o la fugă. Începu și el să alerge ca să mă ajungă din urmă.

— E vorba despre prezența ta aici la Curți, chiar în clipa asta.

Am întins mâinile, le-am folosit ca să mă frânez când am ajuns la zidul clădirii din piatră. M-am năpustit prin ușă în

interior. Trei pași mari, și îngenuncheam în colț, înșfăcând o ceașcă veche, folosind colțul mantiei ca s-o șterg.

— Merle, ce naiba faci? întrebă Luke, intrând în urma mea.

— Doar o clipă și o să-ți arăt, i-am spus, scoțându-mi stiletul.

Punând ceașca pe piatra unde stătusem mai devreme, am ținut mâna deasupra și am folosit stiletul ca să-mi tai încheietura.

În loc de sânge, din incizie țâșni o flacără.

— Nu! La naiba! am strigat.

Și am întins mâna în inel, am găsit linia potrivită și canalul curgător al unei vrăji de răcire pe care am pus-o pe rană. Imediat, flăcările se stinseră. Acum curgea sânge. Totuși, când căzu în ceașcă, începu să fumege. Înjurând, am extins vraja pentru a controla lichiditatea.

— Mda, e ciudat, Merle. Recunosc, remarcă Luke.

Am pus stiletul deoparte. Și am folosit mâna dreaptă pentru a-mi strânge brațul deasupra rănii. Sângele curse mai rapid. Inelul pulsă. Am privit spre Luke. Chipul îi era încordat. Am strâns pumnul. Ceașca era plină mai mult de jumătate.

— Spuneai că ai încredere în mine.

— Mă tem că da, răspunse.

Trei sferturi...

— Va trebui să bei asta, Luke. Vorbesc serios.

— Într-un fel, bănuiam că vom ajunge aici, spuse. Și, pe bune, nu sună chiar ca o idee rea. Am senzația că acum am nevoie de mult ajutor.

Întinse mâna și luă ceașca, o ridică la buze. Am apăsat palma pe rană. Afară, vânturile suflau în rafale regulate.

— Când termini, pune-o la loc, am spus. O să ai nevoie de mai mult.

Puteam auzi sunetele înghițiturilor lui.

— Mai bun decât o porție de „Jameson“, rosti apoi. Nu știu de ce. Puse ceașca la loc pe piatră. Puțin cam sărat totuși, adăugă.

Am luat mâna de pe incizie, am ținut din nou încheietura deasupra ceștii, am strâns pumnul.

— Hei, omule. Pierzi o groază de sânge acolo. Acum mă simt okay. Am ameuțit un pic, asta-i tot. Nu mai am nevoie.

— Ba da, ai, am spus. Crede-mă. Am dat mult mai mult într-o cursă sângeroasă și, a doua zi, am alergat într-un concurs. E-n regulă.

Vântul se transformă într-o vijelie, gemând pe lângă noi.

— Te-ar deranja să-mi spui ce se petrece? întrebă.

— Luke, tu ești o fantomă a Modelului, i-am spus.

— Ce vrei să spui?

— Modelul poate reproduce întocmai pe oricine l-a traversat. Ai toate simptomele. Le cunosc.

— Hei, mă simt real. Nici măcar n-am traversat Modelul din Amber. Am făcut-o în Tir-na Nog'th.

— Evident, controlează în egală măsură cele două imagini, deoarece sunt copii adevărate. Ți amintești încoronarea ta în Kashfa?

— Încoronarea? La naiba, nu! Vrei să spui că am reușit să ajung pe tron?

— Da. Rinaldo Întâiul.

— La naiba! Pariez că Mami e fericită.

— Sunt sigur.

— Atunci e destul de straniu, existând doi ca mine. Pari familiar cu fenomenul. Cum rezolvă Modelul asta?

— Voi nu prea durați foarte mult. Se pare că, cu cât ești mai aproape de Model, cu atât ești mai puternic. Probabil că i-a trebuit multă energie ca să te proiecteze atât de departe. Uite, bea asta.

— Sigur.

Dădu peste cap o jumătate de ceașcă și mi-o înapoie.

— Deci, care-i treaba cu prețioasele fluide trupești? întrebă.

— Se pare că sângele Amberului are un efect fortifiant asupra fantomelor Modelului.

— Adică eu sunt un fel de vampir?

— Bănuiesc că o poți lua și așa, într-un fel de sens tehnic.

— Nu sunt sigur că-mi place asta — mai ales la un nivel atât de specializat.

— Se pare că are unele neajunsuri. Dar fiecare lucru la timpul său. Hai să te stabilizăm, înainte de a începe să căutăm nuanțe.

— În regulă. Ai reușit să captivezi publicul.

De afară se auzi un hârâit ca al unei pietre rostogolindu-se, urmat de un zgomot ca un zăngănit.

Luke întoarse capul.

— Nu cred că e doar vântul, rosti.

— Ia ultima înghițitură, am spus, îndepărtându-mă de ceașcă și scotocind după batistă. Va trebui să te țină.

Sorbi în timp ce-mi bandajam încheietura. O legă în locul meu.

— Să plecăm de aici, am zis. Vibrațiile încep să devină rele.

— Cu mine e-n regulă, răspunse, în timp ce o siluetă apăru în cadrul ușii. Era luminată din spate, cu trăsăturile ascunse în umbră.

— Nu pleci nicăieri, fantomă a Modelului, veni o voce aproape familiară.

Am crescut puterea inelului cam la 150 de wați.

Era Borel, arătându-și dinții într-o manieră neprietenoasă.

— Ești pe punctul de a deveni o lumânare foarte mare, Om al Modelului, îi spuse lui Luke.

— Te înșeli, Borel, am spus ridicând inelul.

Brusc, Semnul Logrusului pluti între noi.

— Borel? Maestrul spadasin? întrebă Luke.

— Același, am răspuns.

— Oh, rahat! spuse Luke.

În timp ce sondam cu două dintre cele mai letale energii ale inelului, imaginea Logrusului le interceptă și le întrerupse.

— Nu l-am salvat ca să-l ucizi tu atât de ușor, am spus și, chiar în clipa aceea ceva ca o imagine a Modelului, dar nu chiar aceeași, căpătă formă în apropiere.

Semnul Logrusului alunecă în stânga mea. Noul obiect — orice-ar fi fost — îl ajunse din urmă, amândouă trecând în tăcere prin perete. Aproape imediat, urmă un tunet care zgudui clădirea. Până și Borel, care întinsese mâna după spadă, se opri la jumătatea gestului, apoi duse mâna ca să se sprijine de cadrul ușii. În răstimp, o altă siluetă apăru în spatele lui și o voce familiară i se adresă:

— Te rog, iartă-mă. Îmi blochezi drumul.

— Corwin! am strigat. Tată!

Borel întoarse capul.

— Corwin, Prinț de Amber? rosti.

— Într-adevăr, veni răspunsul, deși mă tem că n-am avut plăcerea.

— Eu sunt Borel, Duce de Hendrake, Maestru al Armelor Căilor de Hendrake.

— Vorbești cu o mulțime de majuscule, sir, și sunt încântat să facem cunoștință, spuse Corwin. Acum, dacă nu te deranjează, mi-ar plăcea să intru să-mi văd fiul.

Mâna lui Borel se îndreaptă spre mânerul spadei în timp ce se răsucea. Deja eu avansam, la fel și Luke. Dar o mișcare în spatele lui Borel — o lovitură joasă, se pare — îl făcu să expire mult aer și să se încovoiaie. Apoi un pumn îl izbi în ceafă și se prăbuși.

— Haideți, spuse Corwin, făcând un gest. Cred că ar fi mai bine să plecăm de-aici.

Luke și cu mine am țâșnit, pășind peste Maestrul Armeilor Căilor de Hendrake, prăbușit la pământ. Solul din partea stângă era înnegrit, ca după un incendiu recent al arbuștilor, și începuse să cadă o ploaie ușoară. Apărură alte siluete umane la distanță, deplasându-se spre noi.

— Nu știi dacă forța care m-a adus aici mă poate scoate iar, spuse Corwin, privind în jur. S-ar putea să fie ocupată altundeva. Trecură câteva momente, apoi: Presupun că da, spuse. Okay, depinde de tine. Cum plecăm?

— Pe aici, i-am spus, răsucindu-mă și luând-o la fugă.

Mă urmară pe traseele care mă purtaseră în acest loc. Am privit înapoi și am văzut că șase siluete întunecate ne urmăreau.

M-am îndreptat în susul dealului, pe lângă plăci comemorative și monumente, ajungând în cele din urmă în locul de lângă vechiul zid de piatră. Deja se auzeau strigăte în spatele nostru. Ignorându-le, mi-am adunat tovarășii lângă mine și am compus un distih improvizat care descria situația și dorința mea, într-o metrică ceva mai puțin perfectă. Totuși, farmecul reuși, și un bolovan azvârlit mă rată deoarece deja ne scufundam în pământ.

Am ieșit din inelul vrăjit, răsărind ca ciupercile, și mi-am condus tovarășii peste câmpie, alergând, spre bancul de nisip. Când am intrat acolo, am auzit un alt strigăt. Am ieșit din bolovan și am coborât traseul stâncos spre copacul în formă de spânzurătoare. Luând-o la dreapta, am început să alerg.

— Stați așa! strigă Corwin. Îl simt pe aici, pe undeva. Acolo!

Părăsi drumul în dreapta și începu să alerge către poalele unui delușor. Luke și cu mine l-am urmat. Din spatele nostru se auziră zgomotele ieșirii următorilor din bolovan.

În față, am văzut ceva pâlpâind între doi copaci. Se pare că ne îndreptam într-acolo. Pe măsură ce ne apropiam, conturul deveni mai clar, și am constatat că avea contururile unei imagini asemănătoare Modelului pe care o văzusem în mausoleu.

Tata nu se opri când se apropie, ci se năpusti chiar în obiect. Și dispăru. Un alt strigăt se auzi înapoia noastră. Luke fu

următorul care trecu prin ecranul sclipitor, și l-am urmat îndeaproape.

Acum, alergam printr-un tunel drept, strălucitor, ca de mărgăritar, și când am aruncat o privire înapoi am văzut că parcă se închidea în spatele meu.

— Nu ne pot urmări, strigă Corwin. Capătul acela e deja închis.

— Atunci de ce fugim? am întrebat.

— Încă nu suntem în siguranță, răspunse. O luăm de-a dreptul pe teritoriul Logrusului. Dacă suntem descoperiți, am putea da de necaz.

Am alergat prin tunelul straniu, și:

— Alergăm prin Umbră? am întrebat.

— Da.

— Atunci se pare că, cu cât mergem mai departe, cu atât...

Întregul tunel se clătină, și a trebuit să mă sprijin ca să nu fiu aruncat la pământ.

— Oh-oh, spuse Luke.

— Da, am aprobat, în timp ce tunelul începu să se dezmembreze. Bucăți mari parcă erau smulse din pereți, de pe podea. În spatele crăpăturilor era doar beznă. Am continuat să mergem, sărind peste gropi. Apoi ceva izbi iar, fără zgomot, făcând tăndări întregul pasaj — în jurul nostru, în spatele nostru, în fața noastră.

Ne-am prăbușit.

Mă rog, nu chiar ne-am prăbușit. Într-un fel am căzut într-o pâclă întunecoasă. Părea a nu fi nimic sub picioare, sau în orice altă direcție. Era o senzație de cădere liberă, fără a întâmpina vreo rezistență.

— La naiba! l-am auzit rostind pe Corwin.

Am plutit, am căzut, am plutit în derivă — în fine — un timp, și: Atât de aproape, l-am auzit murmurând.

— Ceva, acolo, rosti brusc Luke, făcând un gest spre dreapta.

O formă cenușie uriașă se întrevedea. Mi-am deplasat mintea și am sondat în direcția aceea. Orice ar fi fost, era neînsuflețit, și i-am comandat inelului care-l atinsese să ne conducă spre el.

N-am simțit că mă deplasez, dar obiectul se mări, căpătă contururi cunoscute, începu să arate o culoare rubinie. Când aripile laterale deveniră evidente, știam sigur.

— Arată ca acel Polly Jackson al tău, remarcă Luke. Are chiar zăpadă pe el.

Da, era Chevrolet-ul meu din 57, roșu și alb, de care ne apropiam, acolo în Iad.

— E o structură. A fost extras din mintea mea, înainte, i-am spus. Probabil din cauză că e viu, l-am studiat atât de des. De asemeni, pare foarte potrivit în clipa asta.

Am întins mâna spre mânerul portierei. Ne apropiam pe partea șoferului. Am prins mânerul și am apăsât butonul. Era, firește, descuiată. Ceilalți atinseră vehiculul în diverse locuri și se îndreptară spre partea cealaltă. Am deschis portiera, m-am strecurat la volan, am închis-o. Deja Luke și Corwin intrau. Cheile erau în contact, așa cum mă așteptam.

Când fiecare s-a îmbarcat, am încercat s-o pornesc. Motorul porni imediat. Am privit, peste capota strălucitoare, în pustiu. Am aprins farurile și nici asta n-a ajutat.

— Și acum? Întrebă Luke.

Am băgat într-a-ntâia, am eliberat frâna de mână și am eliberat ambreiajul. În timp ce băgam gaz, mi s-a părut că roțile se învâртеau. După câteva clipe, am schimbat într-a doua. Un pic mai târziu, într-a treia.

Era oare o slabă senzație de tracțiune, sau numai puterea sugestiei?

Am accelerat. Peisajul cetos parcă se luminează ușor, departe în față, cu toate că am presupus că putea fi pur și simplu un efect al privirii mele în direcția aceea. N-am simțit vreo reacție în volan. Am apăsât mai tare accelerația.

Luke întinse mâna brusc și dădu drumul radioului.

— ... condiții periculoase pentru condus, se auzi vocea crainicului. Deci, conduceți cu viteză redusă. Imediat urmă Wynton Marsalis* cântând „Caravana“.

* Wynton Learson Marsalis (n. 1961), trompetist și compozitor american (n.trad.)

Luând-o drept un mesaj personal, am redus accelerația. Aceasta produse o senzație clară de ușoară tracțiune ca și cum, poate, alunecam pe gheață.

Urmă o senzație de deplasare înainte, și parcă ceva străluci în depărtare. De asemeni, ca și cum aș fi dobândit ceva greutate, m-am afundat mai mult în scaun. Câteva clipe mai târziu, senzația unei suprafețe reale sub vehicul deveni mai pronunțată. M-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi rotit volanul. Mi-am zis să nu încerc.

Zgomotul de sub pneuri deveni mai ferm. Contururi vagi apărură de ambele părți, întărind senzația de mișcare și direcție când treceam pe lângă ele. Departe în față, universul era acum într-adevăr mai strălucitor.

Am încetinit și mai mult, deoarece începusem să simt ca și cum aș fi mers pe un drum real, cu vizibilitate foarte slabă. La scurt timp, farurile parcă începură să aibă ceva efect, în timp ce luminau câteva dintre formele în trecere; dându-le înfățișarea efemeră a copacilor și trotuarelor, a pâlcurilor de arbuști, a stâncilor. Oglinda retrovizoare continua să nu reflecte nimic, totuși.

— Exact ca pe vremuri, spuse Luke. Ieșind la o pizza într-o seară mohorâtă.

— Mda, am aprobat.

— Sper că celălalt eu al meu a pus pe cineva să deschidă o prăvălie de pizza în Kashfa. Ar fi de folos acolo, știi?

— O să vin și o s-o încerc, dacă face asta.

— Totuși, unde crezi că mă va duce toată afacerea asta?

— Nu știu, Luke.

— Vreau să zic, nu pot să-ți beau sângele la nesfârșit. Și cum rămâne cu celălalt eu?

— Cred că-ți pot oferi o slujbă care să rezolve problema, îi spuse Corwin. Măcar pentru un timp.

Acum copacii erau într-adevăr copaci, pâcla, pâclă reală — mișcându-se un pic în jur. Perle de umezeală începură să se formeze pe parbriz.

— Ce vrei să spui? Întrebă Luke.

— Într-o clipă.

Acum erau spărturi în ceață, prin ele văzându-se peisajul real. Brusc, am devenit conștient că nu conduceam pe suprafața unui drum real, ci, mai degrabă, de-a dreptul pe pământ. Am încetinit și mai mult pentru a mă acomoda.

Atunci o mare porțiune de ceață dispăru sau fu luată de vânt, dând la iveală prezența unui copac enorm. De asemeni, o porțiune de pământ parcă strălucea. Exista o senzație familiară în acest tablou neterminat...

— Acesta e locul Modelului tău, nu-i așa? am întrebat, în timp ce drumul nostru devenea și mai limpede. Fiona ne-a adus aici odată.

— Da, veni răspunsul.

— Și imaginea lui — Acesta e obiectul pe care l-am văzut înfruntând Semnul Logrusului acolo în cimitir — același obiect care ne-a condus în tunel.

— Da.

— Atunci — e și el simțitor. Ca cel din Amber, ca Logrusul...

— Adevărat. Parchează-o aici, în zona liberă de lângă copac.

Am rotit volanul și m-am îndreptat spre locul pe care mi-l arătase. Ceața încă atârna peste tot, dar nicăieri atât de densă și atotcuprinzătoare ca asupra drumului pe care o apucasem. Posibil să fi fost amurg, după umbra pâclei, dar strălucirea provenită din acel Model excentric lumina universul nostru în formă de cupă dincolo de nuanța sfârșitului de zi.

În timp ce urcam, Corwin îi spuse lui Luke:

— Fantomele Modelului tind să nu dureze mult.

— Așa înțeleg și eu, răspunse Luke. Știi ceva trucuri pentru cineva aflat în situația asta?

— Le știu pe toate, sir. Ajunge să cunoști unul, cum se spune.

— Oh?

— Tată...? am spus. Vrei să spui că...?

— Da, răspunse. Nu știu pe unde se află prima versiune a mea.

— Ești cel pe care l-am întâlnit cu ceva timp în urmă? Și cel care ar fi trebuit să se afle în Amber de curând?

— Da.

— Pricep... Totuși, nu semeni cu ceilalți pe care i-am întâlnit.

Întinse mâna și mă apucă de umăr.

— Nu, spuse, și aruncă o privire spre Model. Eu am trasat obiectul acela, continuă un pic mai târziu, și sunt singura persoană care l-a traversat vreodată. În consecință, eu sunt singura fantomă pe care o poate chema. De asemenea, pare că mă privește altfel decât ca pe o atenție utilitară. Putem comunica, într-un fel, și se pare că și-a dorit să consacre energia necesară pentru a mă menține stabil — de foarte multă vreme. Avem propriile noastre planuri, și relația noastră pare aproape simbiotică. Am senzația că cei ai Modelului din Amber și cei ai Logrusului sunt mai degrabă efemerii.

— Prin asta am trecut și eu, am spus.

— ... cu excepția uneia, de care te-ai apropiat, lucru pentru care îți sunt recunoscător. Acum e sub protecția mea, atâta vreme cât va fi posibil.

Luă mâna de pe umărul meu.

— Încă n-am fost prezentat prietenului tău, rosti apoi.

— Iartă-mă. Sunt un pic extenuat, am zis. Luke, dă-mi voie să ți-l prezint pe tatăl meu, Corwin din Amber. Sir, Luke e cunoscut sub numele de Rinaldo, fiul fratelui tău Brand.

Pentru o clipă, Corwin făcu ochii mari, apoi se îngustară când întinse mâna, studiind chipul lui Luke.

— Îmi pare bine să întâlnesc un prieten al fiului meu, în egală măsură o rudă, spuse.

— Și eu mă bucur să vă cunosc, sir.

— Mă-ntrebam ce mi se părea atât de familiar în înfățișarea ta.

— S-o lăsăm mai moale cu asemănările, dacă aici vrei să ajungi. Poate chiar aici se oprește.

Tata izbucni în râs.

— Unde v-ați întâlnit voi doi?

— La școală, răspunse Luke. Berkeley.

— Unde altundeva ar fi putut să se întâlnească o pereche ca noi? Firește, nu în Amber, spuse, răsucindu-se apoi pentru a-și privi Modelul în totalitate. O să aflu povestea voastră. Dar acum veniți cu mine. Vreau să fac și eu o prezentare.

Se îndreptă spre desenul strălucitor și l-am urmat, cu câteva smocuri de ceață trecând pe lângă noi. În afara pașilor noștri mici, locul era tăcut.

Când am ajuns la marginea Modelului lui, ne-am oprit și am privit peste el. Era un desen plin de grație, prea mare pentru a-l cuprinde dintr-o singură privire; și o senzație de putere părea că pulsează din el.

— Salut, spuse tata. Vreau să ți-i prezint pe fiul meu și pe nepotul meu, Merlin și Rinaldo — deși cred că pe Merlin l-ai mai întâlnit o dată. Rinaldo are o problemă. Urmă o lungă tăcere. Apoi rosti: Da, e corect, și, după un timp: Chiar crezi asta? Și: Okay. Firește, o să le spun.

Își întinse oasele, oftă și făcu câțiva pași dincolo de marginea Modelului. Apoi își întinse brațele și ni le puse pe umeri.

— Băieți, rosti apoi, am un răspuns bun. Dar asta înseamnă că va trebui să traversăm cu toții acest Model, din motive diferite.

— Eu intru, rosti Luke. Dar care-i motivul?

— Modelul te va adopta, spuse Corwin, și te va sprijini așa cum face cu mine. Există un preț, totuși. Se apropie clipa când va dori să fie păzit în continuu. Am putea să ne vrăjim unul pe altul.

— Sună bine, spuse Luke. Locul ăsta e destul de liniștit. Și chiar nu-mi doresc să mă întorc în Kashfa și să încerc să mă detronez singur.

— Okay. Eu voi fi în frunte, și tu ține-te de umărul meu, în caz că ai de-a face cu vibrații ciudate. Merlin, tu vii ultimul și menții contactul cu Luke, din același motiv. În regulă?

— Sigur, am zis. Să mergem.

Ne dădu drumul și se deplasă spre locul unde începea linia desenului. L-am urmat, și mâna lui Luke se afla pe umărul lui când am făcut primul pas. Curând, ne aflam cu toții pe Model, străduindu-ne cu strădania cunoscută. Chiar când începură să se ridice scânteile, totuși, acesta părea un pic mai ușor decât îmi aminteam din traversările Modelului din trecut, poate din cauză că altcineva deschidea drumul.

Imagini ale bulevardelor mărginite de vechi castani îmi năpădiră mintea, în timp ce ne târam picioarele și ne croiam

drum prin Primul Văl. Deja scânteile se înălțau mai mult în jurul nostru și am simțit forțele Modelului zvâcnind în jurul meu, pătrunzându-mă, în trup și în minte. Mi-am amintit anii de școală, cu cele mai mari eforturi pe terenul de atletism. Rezistența continua să crească, și ne-am sprijinit pe ea. Mișcarea picioarelor deveni un efort imens, și am constatat că — într-un fel — efortul era mai important decât mișcarea. Am simțit cum mi se ridică părul în timp ce un curent îmi traversă în întregime corpul. Totuși, Modelul acesta nu avea însușirea înnebunitoare a Logrusului la vremea când îl traversasem, nici senzația de adversitate pe care o simțisem în Modelul din Amber. Era aproape ca și cum aș fi traversat interiorul unei minți, una care nu-mi era chiar nefavorabilă. Există o senzație — de încurajare, aproape — în timp ce mă luptam cu o curbă, când executam o cotitură. Rezistența era la fel de puternică, scânteile ajungeau la fel de sus ca în celălalt, cam în același loc, deși într-un fel știam că acest Model mă adăpostește într-o manieră diferită. Ne-am străduit să ne urmăm drumul de-a lungul liniilor. Coteam, ardeam... Pătrunderea în cel de-al Doilea Văl a fost un exercițiu în ralenti, de rezistență și voință. După aceea, drumul nostru deveni mai ușor un timp, și imagini ale întregii mele vieți veniră să mă înspăimânte și să mă îmbărbăteze.

Mergând. Unu, doi... Trei. Simțeam că dacă aș fi izbutit să fac încă zece pași, aș fi putut avea șansa de a ajunge la capăt. Patru... Eram leoarcă de transpirație. Cinci. Rezistența era cumplită. Cerea tot efortul unei curse de o sută de metri doar pentru a pași un inci. Plămânii mei munceau ca niște foale. Șase. Scânteile îmi atinseră fața, trecură de ochi, mă învăluiră complet. Mă simțeam ca și cum fusesem transformat într-o flacăară albastră nemuritoare și că trebuie, cumva, să-mi ard drumul printr-un bloc de marmură. Am ars și am ars și piatra rămase neschimbată. În felul ăsta puteam petrece o eternitate. Poate deja o făcusem. Șapte. Și imaginile dispăruseră. Toate amintirile zburaseră. Până și identitatea mea era în vacanță. Fusesem transformat într-un obiect de voință pură. Eram o acțiune, o acțiune de strădanie împotriva rezistenței. Opt... Nu-mi mai simțeam corpul. Timpul era un concept străin.

Strădania nu mai era strădanie, ci o formă de mișcare elementară, pe lângă care se năpusteau ghețari. Nouă. Acum eram numai mișcare — infinitezimală, constantă...

Zece.

Veni un moment de acalmie. Va deveni din nou dificil la centru, dar știam că restul traversării era într-o gradatie descendentă. Ceva ca o muzică lentă, gravă, mă învioră în timp ce-mi târam picioarele, coteam, înaintam. Mă însoți prin Vălul Final și, când am depășit jumătatea strădaniei finale, deveni ceva asemănător „Caravanei”.

Am rămas acolo în centru, tăcuți multă vreme, respirând adânc. Nu știam exact când ajunsesem acolo.

Simțeam totuși că, într-un fel, rezultatul e că-mi cunoșteam mai bine tatăl. Smocuri de ceață încă pluteau, peste Model, peste câmpie.

— Mă simt...mai puternic, rosti Luke mai târziu. Da, voi ajuta la paza acestui loc. Pare o idee bună de a-ți petrece timpul.

— Apropo, Luke, care era mesajul tău pentru mine? am întrebat.

— Oh, să-ți spun să pleci de la Curți, răspunse, pentru că situația devine periculoasă.

— Deja știam partea cu pericolul, am zis. Dar mai am niște lucruri de făcut.

Ridică din umeri.

— Ei bine, asta e mesajul, spuse. În clipa asta niciun loc nu pare cu adevărat sigur.

— Aici, deocamdată, nu vor fi probleme, spuse Corwin. Niciuna dintre Puteri nu știe exact cum să se apropie de acest loc sau ce să facă cu el. E prea puternic pentru a fi absorbit de Modelul din Amber, și Logrusul nu știe cum să-l distrugă.

— Atunci, pare destul de simplu.

— Va veni, probabil, o vreme, totuși, când vor încerca să-l atace.

— Până atunci, așteptăm și supraveghem. Okay. Dacă ar fi să se întâmple ceva, ce-ar putea fi?

— Probabil fantome — ca noi — căutând să afle mai multe despre Model, să experimenteze. Te pricepi la duel?

— Cu toată modestia, da. Dacă asta nu-i suficient, am studiat și Artele.

— Pot fi doborâți prin lama de oțel, deși vor sângera foc — nu sânge. Dacă dorești, Modelul te poate teleporta acum afară. O să mă alătur în câteva clipe ca să-ți arăt unde sunt ascunse armele și celelalte dotări. Mi-ar plăcea să fac o mică plimbare și să te las pe tine la conducere un timp.

— Firește, spuse Luke. Tu, Merle?

— Trebuie să mă întorc la Curți. Am obligația unui prânz cu maică-mea, după care trebuie să ajung la înmormântarea lui Swayvill.

— S-ar putea să nu reușească să te teleporteze atâta amar de drum până la Curți, spuse Corwin. E al naibii de aproape de Logrus. Dar vei reuși ceva cu el, sau viceversa. Ce face Dara?

— A trecut multă vreme de când am zărit-o doar câteva clipe, am răspuns. E încă energetică, arogantă și ultra-preocupată când vine vorba de mine. Am impresia, în același timp, că ar putea fi implicată în uneltirile politice locale ca și în aspectele unei lărgiri a relațiilor între Curți și Amber.

Luke închise ochii o clipă și dispăru. La scurt timp, l-am văzut lângă automobilul lui Polly Jackson. Deschise portiera, se strecură pe locul pasagerului, se aplecă și moșmondi ceva înăuntru. Un pic mai târziu auzeam radioul dând muzică, de la distanță.

— E verosimil, spuse Corwin. Știi bine, n-am înțeles-o niciodată. A venit la mine de nicăieri, într-un moment ciudat din viața mea, m-a mințit, am devenit amant, a traversat Modelul din Amber, și a dispărut. A fost ca un vis bizar. Evident că s-a folosit de mine. Ani de zile am crezut că nu voia decât cunoașterea Modelului și cum să aibă acces la el. Dar, în ultima vreme, am avut suficient timp ca să reflectez, și nu mai sunt convins că despre asta a fost vorba.

— Oh? am zis. Atunci, ce?

— Tu, răspunse. Cu cât mă gândesc mai mult, îmi dau seama că ceea ce-și dorea cu adevărat era să nască un fiu sau o fiică a Amberului.

M-a luat cu frisoane. Oare motivul propriei mele existențe fusese ceva atât de calculat? Nu existase niciun pic de afec-

țiune? Fusesem intenționat conceput ca să servesc un anumesc scop? Nu-mi plăcea deloc ideea. Mă făcea să mă simt asemeni lui Ghostwheel, produs grijului structurat al imaginației mele și al inteligenței, construit să testeze idei de design pe care doar un Amberit putea să le inventeze. Totuși, îmi spunea „Tată“. De fapt, părea că se preocupă de mine. Straniu, începusem să simt o afecțiune irațională față de el. Oare, parțial, din cauză că semănam mai mult decât îmi dădeam seama în mod conștient?

— De ce? am întrebat. De ce ar fi fost atât de important pentru ea să mă nasc eu?

— Îmi amintesc doar ultimele ei cuvinte după ce traversase Modelul, transformându-se, pe parcurs, într-un demon. Amberul, a spus, va fi distrus. Apoi, a dispărut.

Acum tremuram. Implicațiile erau atât de neliniștitoare, încât voiam să plâng, să dorm, sau să mă îmbăt. Orice, pentru o clipă de răgaz.

— Tu crezi că existența mea ar putea fi o parte dintr-un plan pe termen lung pentru distrugerea Amberului? am întrebat.

— S-ar putea, spuse. S-ar putea să mă înșel, puștiule. S-ar putea să mă înșel foarte tare și, dacă e așa, îmi cer scuze că te-am tulburat atât. Pe de altă parte, s-ar putea să greșesc dacă nu-ți spun ce posibilitate există.

Mi-am masat tâmpile, sprâncenele, ochii.

— Ce-ar trebui să fac? am zis apoi. Nu vreau să contribuie la distrugerea Amberului.

Mă strânse la piept o clipă și spuse:

— Indiferent ce ești și indiferent ce ți s-a făcut, va exista o posibilitate de alegere pentru tine, mai devreme sau mai târziu. Tu ești mai mare decât suma părților tale, Merlin. Indiferent ce-a intervenit la nașterea ta și în viața ta până acum, ai ochi și creier și o scară de valori. Nu lăsa pe nimeni să te păcălească, nici măcar pe mine. Și, când va sosi clipa, dacă va sosi, convinge-te al naibii de bine că alegerea îți aparține. Atunci, nu va mai conta nimic din ce-a fost înainte.

Cuvintele lui, obișnuite așa cum trebuiau să fie, mă extraseră din locul în care mă retrăsesem în spiritul meu.

— Mulțumesc, am rostit.

Încuviință. Apoi:

— Întrucât primul tău impuls ar putea fi să declanșezi o confruntare în această chestiune, spuse, te-aș sfătui să n-o faci. N-ar duce la nimic altceva decât s-o faci conștientă de suspiciunile tale. Ar fi prudent să joci un joc mai grijuliu și să vezi ce poți afla.

Am oftat.

— Ai dreptate, firește, am zis. Ai venit după mine atâta drum ca să-mi spui asta, ca să mă ajuți să evadez, nu-i așa?

Zâmbi.

— Nu te preocupa decât de lucrurile importante, spuse. Ne vom mai întâlni. După care dispăru.

L-am văzut, deodată, aproape de mașină, vorbind cu Luke. L-am urmărit în timp ce-i arăta unde sunt ascunzătorile. M-am întrebat ce oră era la Curți. După un timp, amândoi fluturară mâna. Apoi Corwin îi strânse mâna lui Luke și se răsuci și dispăru în ceață. Auzeam la radio „Lili Marlene“.

Mi-am concentrat mintea asupra teleportării mele de către Model spre Căile Sawall-ului. A fost un vârtej scurt de beznă. Când se limpezi, mă aflam încă în centrul Modelului. Am încercat din nou, de data asta pentru castelul lui Suhuy. Din nou, refuză să-mi composteze biletul.

— Cât de aproape poți să mă teleportezi? am întrebat în cele din urmă.

Un nou vârtej, de data asta luminos. Mă purtă pe un promontoriu înalt din piatră albă, sub un cer negru, lângă un ocean negru. Două semicercuri de flăcări palide înconjurau poziția mea. Okay, nu mă deranjau. Mă aflam la Poarta de Foc, o schimbare-de-drum în Umbră în apropierea Curților. M-am întors spre ocean și am numărat. Când am localizat cel de-al paisprezecelea turn pâlpăitor în stânga mea, m-am îndreptat spre el.

M-am trezit în fața unui turn prăbușit sub un cer roz. Îndreptându-mă spre el, am fost teleportat spre o grotă sticloasă prin care curgea un râu verde. Am mers pe lângă râu până când am găsit pietrele-în-trepte care mă purtară pe un drum printr-o pădure de toamnă. L-am urmat aproape o milă

până când am simțit prezența unui drum la baza unui brebenel. Acesta m-a dus pe versantul unui munte, unde încă trei drumuri și două ceturi mă conduseră pe calea pe care puteam ajunge să prânzesc cu maică-mea. Judecând după cer, n-aveam timp să-mi schimb hainele.

M-am oprit lângă o răscruce ca să-mi perii hainele de praf, să-mi îndrept ținuta, să-mi pieptăn părul. M-am întrebat, din moment ce intrasem în afacere, cine ar putea primi chemarea mea dacă aș fi încercat să-l contactez pe Luke prin Atuul său — Luke însuși, fantoma lui, amândouă? Oare fantomele puteau primi apelurile prin Atuuri? M-am trezit întrebându-mă ce se petrecea oare în Amber. Și m-am gândit la Coral, la Nayda...

La naiba.

Voiam să fiu în altă parte. Voiam să fiu departe. Avertismentul Modelului, prin Luke, avusese efect. Corwin îmi dăduse prea multe subiecte de gândire, și nu avusesem timp să le sortez cum trebuie. Nu voiam să fiu implicat în orice s-ar fi petrecut aici, la Curți. Nu-mi plăceau toate implicațiile legate de maică-mea. N-aveam chef să ajung la înmormântare. Într-un fel mă simțeam, de asemeni, neinformați. Ai crede că dacă cineva voia ceva de la mine — ceva foarte important — măcar să-și fi făcut timp să explice situația și să-mi ceară cooperarea. Dacă era o rudă, exista o mare posibilitate să mă înțeleg cu ea. Aprobarea cooperării mele ar fi părut mult mai puțin riscantă decât orice șmecherie destinată să-mi controleze acțiunile. Voiam să fiu departe de cei care m-ar controla, ca și de jocurile pe care le jucau.

Aș fi putut să mă întorc și să mă îndrept înapoi spre Umbră, probabil pierzându-mă acolo. M-aș fi putut îndrepta spre Amber, să-i spun lui Random tot ce știam, tot ce suspectam, iar el m-ar fi protejat împotriva Curților. Aș fi putut reveni pe Umbra Pământ, să apar sub o nouă identitate, să revin la proiectarea computerelor...

Atunci, desigur, n-aș fi știut niciodată ce se petrece și ce se petrecuse înainte. În ceea ce privește locurile în care se afla cu adevărat tatăl meu — aș fi reușit să-l contactez de la Curți, niciodată din alt loc. În acest sens, se afla în apropiere. Și nu mai exista nimeni în jur ca să-l ajute.

Am pornit înainte și am luat-o la dreapta. Mi-am croit drum spre un cer purpuriu. O să ajung la timp.

Și astfel am ajuns, din nou, pe Căile Sawall-ului. Ieșisem din desenul roșu și galben pictat sus pe zidul curții din față, am coborât Scara Invizibilă, și privisem lungi clipe în marele puț central, cu imaginea turbulentei întunecată dincolo de Rim. O stea căzătoare își croi drum pe cerul purpuriu în timp ce mă răsuceam, îndreptându-mă spre ușa-țintuită-în-cupru și Labirintul Artei de dincolo de ea.

Ajuns înăuntru, mi-am amintit desele ocazii în care mă rătăcisem în labirint, copil fiind. Casa de Sawall fusese un serios colecționar de artă vreme de secole, și colecția era atât de vastă încât existau mai multe căi prin care puteai pătrunde în labirint, condus fiind prin tuneluri, o spirală gigantică, și ceea ce părea a fi o gară veche înainte de a fi trecut pe o altă linie ca să ratezi următoarea cotitură. Odată, mă rătăcisem înăuntru zile în șir și, în cele din urmă, am fost găsit plângând în fața unei colecții de pantofi albaștri bătuți în cuie pe o scândură. Acum îl traversam, lent, privind vechile monstruoziități, și unele mai noi. Mai existau de asemeni frumoase obiecte surprinzătoare amestecate laolaltă, ca de pildă imensa vază care arăta ca și cum ar fi fost sculptată dintr-o singură bucată de opal de foc, și un set de vechi plăcuțe smălțuite dintr-o umbră îndepărtată, de a căror semnificație și funcțiune nu-și amintea nimeni din familie. A trebuit să mă opresc să le văd din nou pe amândouă, în loc să o iau pe scurtătură prin galerie, tablitele fiind preferatele mele.

Fredonam un vechi cântec învățat de la Gryll, când am ajuns la vaza incandescentă și am privit-o. Mi s-a părut că aud un mic zgomot de frecare, dar priviri rapide în susul și în josul coridorului nu descoperiră pe nimeni în vecinătate. Curbele aproape senzuale ale vazei cereau să fie atinse. Mi-am amintit toate ocaziile când mi s-a interzis să fac asta când eram copil. Am întins încet mâna stângă, am odihnit-o pe vază. Era mai caldă decât credeam. Am lăsat mâna să-mi alunece pe ea. Era ca o flacără înghețată.

— Hello, am murmurat, amintindu-mi o aventură pe care o împărtăsisem. A trecut multă vreme.

— Merlin? se auzi o voce mică.

Mi-am retras mâna imediat. Era ca și cum vorbise vaza.

— Da, am spus apoi. Da.

Din nou, zgomotul ca o frecare, și o mică umbră se agită în deschizătura catifelată, deasupra focului.

— Sst, rosti umbra, înălțându-se.

— Glait? am întrebat.

— Daaa.

— Nu se poate. Ai murit de mult.

— N-am murit. Aaam dooormit.

— Nu te-am văzut de pe când eram copil. Ai fost rănită. Ai dispărut. Credeam c-ai murit.

— Dooorm. Dooorm ca să mă vindec. Dooorm ca să uit. Dooorm ca să mă refac.

Am întins brațul. Capul de șarpe hirsut se ridică și mai sus, se extinse, ajunse pe antebrațul meu, urcă, se înfășură.

— Cu siguranță ți-ai ales un loc elegant pentru somn.

— Șșșșțiam că ulciorul e preferatul tău. Dacă așșșșteptam sssuficient de mult, știam că ai să treci din nou pe aici, că te vei opri să-l admiri. Și aș fi știut și m-aș fi ridicat în sssplendoarea mea ca să te salut. Doamne, cât ai crescut!

— Tu arăți cam la fel. Poate un pic mai slab...

L-am mângâiat ușor pe cap.

— E bine să știu că încă ești cu noi, asemeni unui spirit de familie demn de respect. Tu și Gryll și Kergma ați făcut din copilăria mea ceva mult mai frumos decât ar fi putut fi.

Ridică și mai sus capul, îmi atinse obrazul cu năsucul.

— Sssângele meu rece se încălzește văzându-te iar, dragă băiete. Ai călătorit departe?

— Da. Foarte.

— Într-o noapte vom mânca șoareci și vom zace tolăniți lângă foc. O să-mi încălzești o farfurioară cu lapte și o să-mi povestești aventurile tale de când ai părăsit Căile Sawall-ului. O să găsim și niște arșice pentru Gryll, dacă o mai fi pe-aici...

— Se pare că e în serviciul unchiului meu Suhuy. Ce știi de Kergma?

— Nu știu. A trecut atâta timp.

Am ținut-o mai aproape ca s-o încălzesc.

— Îți mulțumesc că m-ai așteptat aici în marea ta somnolență, ca să mă saluți...

— E mai mult decât prietenie, sssau sssaluturi.

— Mai mult? Ce anume, Glait? Ce e?

— Trebuie să-ți arăt ceva. Ia-o pe acolo.

Făcu un gest din cap. M-am îndreptat în direcția pe care mi-o arătase — oricum m-aș fi dus într-acolo, unde coridoarele se lărgeau. Puteam simți vibrațiile ei pe braț, odată cu sunetul ca un tors, abia sesizabil, pe care îl scotea din când în când.

Deodată, se încordă și își înălță, rotindu-se ușor.

— Ce e? am întrebat.

— Șoooareci, roști. Șoooareci în apropiere. Trebuie să merg la vânătoare — după ce îți arăt obiectul. Micul dejuun...

— Dacă vrei să mănânci mai întâi, te aștept.

— Nu, Merlin. Nu trebuie să întârzii pentru ce te-a adus aici. În aer plutește importanța. Mai târziu — ossspăț — insecte...

Am ajuns într-o porțiune largă, înaltă, luminată de cer a galeriei. Patru obiecte mari sculptate în metal — mai ales bronz și aramă — stăteau în jurul nostru într-un aranjament asimetric.

— Mai în față, spuse Glait. Nu aici.

Am luat-o la dreapta la colțul următor și am mers înainte. Curând, am ajuns într-un alt peisaj — acesta semănând cu o pădure de metal.

— Llent acum. Llent, dargul meu copil demon.

M-am oprit și am studiat copacii, strălucitori, întunecați, lustruiți, mați. Fier, aluminiu, alamă, era foarte impresionant. Era, de asemeni, un peisaj care nu fusese prezent ultima oară când trecusem pe-aici, cu ani în urmă. Nimic ciudat în asta, desigur. Existau de asemeni schimbări și în alte zone prin care trecusem.

— Acum. Aici. Răsuțește-te. Mergi înapoi.

Am intrat în pădure.

— Ține dreapta. Cel înalt.

M-am oprit când am ajuns la trunchiul curbat al celui mai înalt copac din dreapta mea.

— Acesta?

— Daaa. Urcă pe el — în sssus — te rrog.

— Adică să mă cațăr?

— Daaa.

— Bine.

Un lucru bun la un copac stilizat — sau, cel puțin, *acest* copac stilizat — e că acesta mergea în spirală, era bombat și se răsucea astfel încât oferea locuri de prins cu mâna și sprijin pentru picioare, mai multe decât păreau la prima vedere. M-am apucat, m-am tras iar, am împins.

Mai sus. Și mai sus. Când eram cam la la trei metri deasupra podelei, m-am oprit.

— Îî, acum ce fac? am întrebat.

— Cațără-te mai sus.

— De ce?

— Curând. Curând. Vei afla.

M-am tras cam treizeci de centimetri mai sus, și atunci am simțit. Nu e atât un zbârnâit, ci mai degrabă un fel de tensiune. Am simțit și un zbârnâit, uneori, ca și cum ar fi fost dus într-un loc riscant.

— Aici sus e un drum, am spus.

— Daaa. Eram înfășurat pe o creangă a copacului albastru când un maestru al umbrei l-a deschis. După aceea, l-au măcelărit.

— Ai trecut prin el?

— Daaa.

— Deci e sigur?

— Daaa.

— În regulă.

Am urcat mai sus, rezistând forței drumului până când mi-am adus ambele picioare la același nivel. Apoi m-am relaxat și m-am lăsat în voia drumului.

Am întins ambele mâini, în cazul în care suprafața ar fi fost neregulată. Dar nu era. Podeaua era frumos pardosită în negru, argintiu, cenușiu și alb. În dreapta era un desen geometric, în stânga o reprezentare a Abisului Haosului.

Ochii mei s-au îndreptat în jos doar pentru câteva clipe, totuși.

— Doamne Dumnezeule! am spus.

— Am avut dreptate? E important? spuse Glait.

— E important, am răspuns.

Peste tot în capelă se aflau lumânări, multe dintre ele la fel de înalte și aproape la fel de mari în circumferință ca și mine. Unele erau argintii, altele erau cenușii; câteva erau albe, iar alte câteva negre. Erau amplasate la înălțimi diferite, într-o dispunere dibace, pe polițe, pe cornișe și pe podea, așezate după un model precis. Cu toate acestea, nu ele asigurau iluminatul principal. Acesta venea de deasupra, și la început am bănuir că provenea de la o lucarnă. Când, totuși, mi-am ridicat privirea pentru a estima înălțimea boltei, am văzut că lumina emana dintr-un glob mare, de culoare alb-albastră, închis în spatele unor gratii metalice, întunecate.

Am făcut un pas în față. Flacăra celei mai apropiate lumânări pâlpâi.

Stăteam în fața unui altar din piatră, acesta ocupând o firidă de la un capăt la celălalt al culoarului. Lumânări negre ardeau înaintea lui, străjuindu-l, iar altele argintii erau așezate pe el. Pentru o clipă, am stat și doar l-am privit.

— Sseamănă cu tine, remarcă Glait.

— Credeam că ochii tăi nu pot să vadă reprezentările bidimensionale.

— Am trăit multă vreme într-un muzeu. De ce ți-ai ascunde imaginea într-un astfel de loc ssecret?

Am înaintat, cu ochii ațintiți pe tablou.

— Nu sunt eu, am replicat. E tatăl meu, Corwin din Amber.

Un trandafir argintiu era așezat într-o glastă, chiar în fața tabloului. Dacă era un trandafir adevărat, sau produsul artei sau al magiei, nu puteam să spun.

Iar Grayswandir era așezată chiar acolo înaintea lui, scoasă câțiva inci din teacă. Aveam un sentiment că era cea adevărată, că versiunea purtată de fantoma Modelului tatălui meu era doar o reconstrucție.

Am întins mâna, am ridicat spada, am scos-o din teacă.

Aveam o senzație de putere în timp ce o țineam, o mânuiam, o țineam întinsă într-un *en garde*, fandam, avansam. Inelul prinse viață, centru al unei rețele de forțe. Mi-am coborât privirea, brusc, rușinat.

— ... Iar aceasta este spada tatălui meu, am spus, întorcându-mă la altar, unde am băgat-o înapoi în teacă. Cu părere de rău, am lăsat-o acolo.

În vreme ce mă dădeam înapoi, Glait întrebă:

— Assta esste important?

— Foarte, i-am răspuns în vreme ce calea mă acapără și mă trimise înapoi în vârful copacului.

— Iar acum, Sstăpâne Merlin?

— Trebuie să ajung să prânzesc cu mama mea.

— În acesst caz, cel mai bine ar fi ssă mă lași aici.

— Aș putea să te așez la loc în vază.

— Nu. De mult n-am mai stat la pândă într-un copac. Aici esste bine.

Mi-am întins brațul. Glait se desfăcu și se îndepărtă plutind printre ramurile scânteietoare.

— Mult noroc Merlin, ssă vii ssă mă vizitezi.

Iar eu am coborât din copac, prinzându-mi pantalonii de o creangă doar o singură dată, iar apoi, cu pas grăbit, am luat-o în susul coridorului.

După două cotituri am ajuns la un drum care ducea către sala principală și mi-am zis că n-ar fi rău să-l urmez. Am apărut chiar lângă masivul șemineu — mari flăcări împletindu-se în el — și m-am întors încet pentru a cuprinde cu privirea imensa cameră, încercând să dau impresia că m-aș fi aflat acolo de mult timp, așteptând.

Păream a fi singura persoană prezentă. Lucru care mi s-a părut puțin ciudat, cu tot acel foc trosnind. Mi-am aranjat pieptarul cămășii, m-am scuturat de praf și mi-am trecut pieptănul prin păr. Îmi inspectam unghiile când am devenit conștient

de o licărire provocată de o mișcare la capătul de sus al treptelor din stânga mea.

Ea era ca o vijelie înăuntrul unui turn înalt de trei metri. Fulgere dansau în mijlocul vijeliei, troznind; particule de gheață pâraiau și zăngăneau pe trepte; balustrada îngheța în vreme ce trecea pe lângă ea. Mama mea. Părea să mă fi văzut în același moment în care o văzusem și eu, pentru că se opri. Apoi se întoarse înspre trepte și își începu coborârea.

În vreme ce cobora, își schimba forma încetul cu încetul, înfățișarea ei modificându-se aproape de la o treaptă la alta. De îndată ce mi-am dat seama ce se petrece, am renunțat la propriile-mi eforturi și am suprimat micile lor efecte. Începusem să mă schimb în clipa în care o văzusem și, cel mai probabil, la fel făcuse și ea în clipa în care mă zărise. Nu m-aș fi gândit că ar fi mers până într-acolo doar pentru a-mi face pe plac, pentru a doua oară, aici pe teritoriul ei.

Schimbarea luă sfârșit chiar când ajunse jos, la prima treaptă, devenind o femeie minunată, îmbrăcată în niște pantaloni negri și o cămașă roșie cu mâneci evazate. Mă privi din nou și zâmbi, se îndreptă spre mine și mă strânse în brațe.

Ar fi fost stângaci din partea mea să spun că intenționasem să mă schimb, dar uitasem. Sau orice altă remarcă referitoare la asta.

Mă împinse la o lungime de braț, își coborî privirea și și-o ridică, scuturând din cap.

— Dormi în aceleași haine înainte sau după exerciții violente? mă întrebă.

— Asta nu-i prea frumos, i-am spus. M-am oprit să văd peisajul pe drumul de venire și am dat de câteva probleme.

— De asta ai întârziat?

— Nu. Am întârziat pentru că m-am oprit în galeria noastră și asta mi-a luat mai mult timp decât intenționasem. Și nu am întârziat chiar atât de mult.

Mă prinse de mână și mă întoarse înspre ea.

— O să te iert, spuse, trăgându-mă înspre stâlpul trandafiriu, verzui și cu pete aurii al căilor, aflat în alcovul cu oglinzi, de-a lungul camerei, înspre partea dreaptă.

N-am simțit că ar fi nevoie de vreun răspuns, așa că nu am dat unul. Urmăream cu interes în vreme ce intram în alcov, pentru a vedea dacă vrea să mă conducă în jurul stâlpului în direcția acelor de ceasornic, sau în cea opusă,.

A fost în direcția opusă. Interesant.

Eram reflectați și re-reflectați din cele trei părți. La fel era și camera pe care o părăsiserăm. Și cu fiecare roată pe care o dădeam stâlpului, devenea o nouă cameră. Îl urmăream schimbându-se, caleidoscopic, până când m-a oprit înaintea grotei de cristal de lângă marea subterană.

— A trecut mult timp de când nu m-am mai gândit la acest loc, am spus, pășind în față pe nisipul de un alb pur, sub lumina aruncată de cristale, lumină care amintea ba de focuri sub cerul liber, ba de reflexii solare, candelabre și display-uri LED, în funcție probabil de mărimea și distanța la care se aflau, aruncând fragmente ocazionale de curcubeu pe țărm, pe ziduri și pe apa neagră.

Mă luă de mână și mă duse înspre o platformă ridicată, împrejmuită, aflată la mică distanță înspre dreapta. Pe ea se afla o masă, pregătită ca la carte. O colecție de tăvi acoperite ocupa centrul unei alte mese, de servire. După ce am urcat o treaptă mică, am așezat-o la masă și am dat să văd ce bunătăți se aflau pe acolo.

— Ia loc, Merlin, te rog, spuse ea. Te voi servi eu.

— Nu e nevoie, am răspuns, ridicând un capac. Deja sunt aici. Mă ocup eu de primul fel.

Se ridică în picioare.

— Atunci, bufet să fie, spuse ea.

— Sigur.

Ne-am umplut farfuriile și ne-am întors la masă. La câteva clipe după ce ne-am așezat, o scânteiere puternică de lumină veni pe de întinsul mării, luminând domul arcuit al bolții cavernei precum interiorul striat al unei creaturi imense care ne digera.

— Nu trebuie să fii atât de neliniștit. Știi doar că ei nu pot ajunge până aici.

— Așteptarea tunetului îmi cam taie pofta de mâncare, am spus.

Ea răsese chiar în vreme ce un bubuit îndepărtat se auzi și la noi.

— Iar asta face ca toate lucrurile să fie în regulă? întrebă.

— Da, am replicat, ridicând furculița.

— Ciudate, rudele pe care ni le dă viața, spuse ea.

Am privit-o, încercând să-i citesc expresia feței, dar nu am reușit. Așa că i-am răspuns cu un „da“.

Mă studie o clipă, dar nici eu nu dădeam foarte mult de la mine.

— Când erai copil, vorbeai monosilabic în semn de aroganță, spuse.

— Da, am spus.

Am început să mâncăm. Mai urmară câteva scânteieri de-a lungul mării liniștite, întunecate. În lumina celei din urmă, mi s-a părut că zăresc o navă aflată în depărtare, cu pânzele negre ridicate și umflate.

— Ți-ai respectat promisiunea cu Mandor, mai devreme?

— Da.

— Cum se simte?

— Bine.

— Te neliniștește ceva, Merlin?

— Multe lucruri.

— Îi spui Mamei?

— Dar dacă și ea face parte din ele?

— Aș fi dezamăgită dacă nu aș face. Totuși, cât timp mai ai de gând să-mi porți pică referitor la treaba aceea cu *ty'iga*? Am făcut ce am crezut de cuviință că trebuie făcut. Încă mai cred asta.

Am încuviințat și am continuat să mestec. După un timp, am spus:

— Ai făcut să fie clar acest lucru, în ultimul ciclu.

Apele fremătau încet. Un spectru trecu peste masă și pe fața ei.

— Mai e și altceva? întrebă ea.

— De ce nu-mi spui *tu*?

I-am simțit privirea stăruitoare. I-am întâlnit-o.

— Nu știi la ce te referi, răspunse ea.

— Ești conștientă de faptul că Logrusul este simțitor? Și Modelul? am spus eu.

— Mandor ți-a spus asta? întrebă ea.

— Da. Dar deja o știam, dinainte ca el să-mi fi spus.

— Cum?

— Am ținut legătura.

— Tu și Modelul? Tu și Logrusul?

— Ambele.

— În ce scop?

— Manipulare, aș spune. Sunt implicați într-o luptă pentru putere. Mi-au cerut să aleg de care parte mă dau.

— Și de care parte te-ai dat?

— De niciuna. De ce?

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— De ce?

— Pentru sfaturi. Chiar și pentru asistență.

— Împotriva Puterilor universului? Cât de mult știi despre asta, Mamă?

Zâmbi.

— Se prea poate ca o persoană ca mine să posede cunoștințe speciale despre lucrăturile lor.

— O persoană ca tine...?

— O vrăjitoare iscusită ca mine.

— Dar cât de bună ești, Mamă?

— Nu cred că găsești pe altcineva mai bun, Merlin.

— Familia află întotdeauna ultima, bănuiesc. Atunci de ce nu m-ai antrenat chiar tu, în loc să mă fi trimis la Suhuy?

— Nu sunt o profesoară bună. Nu-mi place să-i învăț pe oameni.

— Ai învățat-o pe Jasra.

Își dădu capul înspre dreapta și miși ochii.

— Tot Mandor ți-a spus și asta? întrebă.

— Nu.

— Atunci cine?

— Ce contează?

— Enorm, răspunse. Pentru că nu cred că o știai ultima dată când ne-am întâlnit.

Mi-am amintit brusc că ea spusese ceva despre Jasra, la Suhuy, ceva legat de faptul că ar cunoaște-o, ceva despre care aș fi întrebat, în mod normal, numai că pe atunci avântul meu era îndreptat într-o direcție diferită și mă îndreptam înspre o furtună, iar frânele scoteau niște sunete ciudate. Aveam de gând să o întreb de ce conta *când* anume am înțeles, când mi-am dat seama că întreba de la cine aflasem, deoarece voia să știe cu cine aș fi putut vorbi despre asemenea chestiuni, de când ne văzusem ultima oară. Să fi menționat fantoma Modelului lui Luke nu ar fi fost prea chibzuit, așa că „Da, lui Mandor i-a scăpat, iar apoi m-a rugat să o dau uitării,” i-am spus.

— Cu alte cuvinte, zise ea, s-a așteptat să se întoarcă la mine. De ce a făcut-o chiar așa? mă întreb. Omul e al naibii de subtil.

— Poate că doar i-a scăpat.

— Lui Mandor nu-i scapă nimic. Niciodată să nu ți-l faci dușman, fiule.

— Vorbim despre aceeași persoană?

Pocni din degete.

— Desigur, spuse ea. Era doar un copil când l-ai cunoscut. După aceea, ai plecat. De atunci l-ai mai văzut doar de câteva ori. Da, este subtil, perfid, periculos.

— Ne-am înțeles bine dintotdeauna.

— Desigur. Nu opune rezistență niciodată fără un motiv întemeiat.

Am ridicat din umeri și am continuat să mănânc.

După un timp, rosti:

— Aș îndrăzni să spun că a făcut comentarii asemănătoare și despre mine.

— Nu-mi amintesc de vreunul, am răspuns.

— Ți-a dat și lecții despre precauție?

— Nu, cu toate că am simțit nevoia să învăț singur, în ultimul timp.

— Cu siguranță, ai obținut câteva în Amber.

— Dacă am făcut-o, au fost atât de subtile încât nu mi-am dat seama.

— Mă rog, mă rog. Chiar să nu mai fie nevoie să mă îngrijorez din cauza ta?

— Mă îndoiesc.

— Deci, ce ar vrea Modelul sau Logrusul de la tine?

— Ți-am spus deja — să aleg de care parte sunt.

— E chiar atât de dificil să hotărâști pe care-l preferi?

— E chiar atât de dificil să hotărâsc care-mi repugnă mai mult.

— Din cauză că, după cum spui, manipulează oamenii în lupta lor pentru putere?

— Chiar așa.

Izbucni în râs. Apoi spuse:

— Întrucît demonstrează că zeii nu sunt cu nimic mai buni decât noi, măcar, arată că nu sunt nici mai răi. Aici poți să vezi sursele moralității umane. E oricum mai bine așa decât deloc. Dacă aceste temeuri sunt insuficiente pentru alegerea părților, atunci lasă loc altor considerente. Tu ești, până la urmă, un fiu al Haosului.

— Și al Amberului, am spus.

— Ai crescut la Curți.

— Și m-am perindat prin Amber. Rudele mele sunt la fel de numeroase acolo pe cât sunt și aici.

— Deci e chiar atât de apropiat?

— Dacă n-ar fi fost, lucrurile erau mai simple.

— În cazul ăsta, trebuie să chibzuiești.

— Ce vrei să spui?

— Întreabă-te nu care îți e mai pe plac, ci care poate face mai multe pentru tine.

Am sorbit niște ceai verde, bun, în vreme ce furtuna se apropia. S-a auzit ceva pleoscăind înăuntrul apelor din intrândul nostru.

— În regulă, am spus, mă întreb.

Se aplecă în față, zâmbind, ochii întunecându-i-se. Din totdeauna deținuse un control perfect asupra feței și forme ei, schimbându-le pentru a i se potrivi cu stările de spirit. E în mod cert aceeași persoană, dar uneori preferă să apară ca o fetiță, alteori devenind o femeie matură, chipeșă. În general, se situează undeva la mijloc. Dar acum, o însușire atempo-

rală își făcu apariția în trăsăturile ei — nu vârsta ca esență a Timpului — și mi-am dat brusc seama că nu-i cunosc vârsta reală. Am privit-o, în vreme ce un fel de vâl de putere ancestrală îi străbătu chipul.

— Logrusul, spuse, te va conduce către măreție.

Am continuat să mă holbez.

— Ce fel de măreție? am întrebat.

— Ce fel îți dorești?

— Nu cred să-mi fi dorit vreodată măreția în sine. Mi se pare mai degrabă că e ca și cum ți-ai dori să fii inginer, în loc să vrei să proiectezi ceva — sau să vrei să fii scriitor, în loc să-ți dorești să scrii. Ar trebui să fie un derivat, nu un obiect în sine. Altfel, nu e altceva decât un capriciu.

— Dar dacă o câștigi — dacă o meriți — nu ar trebui să o ai?

— Bănuiesc. Dar până acum nu am făcut nimic — privirea îmi căzu pe un cerc strălucitor de lumină, aflat sub apele întunecate, mișcându-se de parcă ar fi fugit din calea unei furtuni — exceptând, poate, o piesă ciudată de echipament, care s-ar putea încadra în acea categorie.

— Ești tânăr, desigur, spuse ea, iar vremurile pentru care ai fost menit să fii destoinic într-un mod aparte vin mai de vreme decât anticipasem.

Dacă aș fi folosit vrăjitoria pentru a face să apară o ceașcă de cafea, oare s-ar fi simțit ofensată? Da, așa cred. S-ar fi simțit. Așa că m-am decis asupra unui pahar de vin. În vreme ce mi-am turnat și am sorbit puțin, i-am spus:

— Mă tem că nu înțeleg despre ce vorbești.

Dădu din cap.

— E ceva care cu greu poate fi învățat din introspecție, spuse ea lent, și nimeni nu ar fi atât de nesăbuit încât să-ți menționeze această posibilitate.

— Despre ce vorbești, Mamă?

— Despre tron. Să domnești la Curțile Haosului.

— Mandor a cam sugerat să mă gândesc la asta, am spus.

— În regulă. Nimeni, în afară de Mandor, nu ar fi atât de nesăbuit încât să menționeze asta.

— Bănuiesc că mamele au o anume satisfacție în a-și vedea fiii că o duc bine, dar din păcate ai pomenit o slujbă pentru care îmi lipsesc nu numai îndemânarea, aptitudinea și antrenamentul, ci și orice fel de tragere de inimă.

Își întinse degetele și mă privi chiar pe deasupra lor.

— Ești mult mai calificat decât îți închipui, iar dorințele tale n-au nimic de-a face cu această problemă.

— Ca o parte interesată, permite-mi să nu fiu de acord cu tine.

— Chiar și dacă ar fi singura cale de a proteja prietenii și rudele de aici și din Amber?

Am mai luat o gură de vin.

— Să-i protejez? Împotriva cui?

— Modelul e pe cale să încerce să redefinească regiunile mijlocii ale Umbrei, după propria lui imagine. Și probabil că e suficient de puternic ca s-o facă acum.

— Vorbeai despre Amber și despre Curți, nu despre Umbră.

— Logrusul va trebui să reziste acestei incursiuni. Întrucât ar pierde probabil într-o confruntare directă cu opusul său, va fi forțat să dispună de agenți plasați strategic, într-o lovitură împotriva Amberului. Cei mai eficienți agenți ar fi, desigur, campioni ai curților —

— Asta-i o nebunie! am spus. Trebuie să existe o cale mai bună!

— Posibil, răspunse. Acceptă tronul și tu vei fi cel care va da ordinele.

— Nu știu destule.

— Ți se va face un briefing, desigur.

— Și cum rămâne cu ordinea normală de succesiune?

— Asta nu-i problema ta.

— Cred că mai degrabă aș fi interesat de modul în care este dobândit — adică, dacă ți-aș fi dator ție sau lui Mandor pentru majoritatea morților.

— Întrucât suntem amândoi Sawall, întrebarea devine scolastică.

— Vrei să spui că la asta cooperați?

— Avem diferențele noastre de opinie, zise, iar eu știu să pun capăt oricărei discuții asupra metodelor.

Am oftat și am mai luat o gură de vin. Furtuna se înrăutățise deasupra apelor întunecate. Dacă acel ciudat efect luminos ar fi fost într-adevăr Ghostwheel, mă întrebam ce pune la cale. Fulgerele deveneau un fundal constant, iar tunetul, un zgomot continuu.

— Ce-ai vrut să spui când ai vorbit despre timpurile în care eu voi fi destoinic într-un mod singular?

— Prezentul și viitorul apropiat, spuse, împreună cu conflictul care se apropie.

— Nu, am răspuns. Mă refeream la toată treaba asta cu eu menit să fiu „destoinic într-un mod singular.“ Cum așa?

Trebuie să fi fost din cauza fulgerelor, pentru că nu o mai văzusem până atunci roșind.

— În tine se combină doi mari arbori genealogici, spuse ea. Tehnic, tatăl tău a fost Regele din Amber — pentru scurt timp — între domnia lui Oberon și cea a lui Eric.

— Întrucât Oberon era încă în viață în acel moment și nu abdicase, niciuna dintre domnii nu trebuie să fie considerată validă, am răspuns. Random este succesorul de drept al lui Oberon.

— S-ar putea face o aluzie pentru abdicare, spuse ea.

— Preferi această variantă, nu-i așa?

— Bineînțeles.

Am urmărit furtuna. Am dat pe gât niște vin.

— De-asta ți-ai dorit să porți copilul lui Corwin? am întrebat-o.

— Logrusul m-a asigurat că un asemenea copil va fi singurul în stare să domnească aici.

— Dar Tata nu a însemnat niciodată atât de mult pentru tine, nu-i așa?

Își mută privirea înspre locul în care se afla cercul de lumină, îndreptându-se spre noi, fulgere căzând în urma lui.

— N-ai niciun drept să pui întrebarea asta, spuse.

— Știu. Dar e adevărat, nu-i așa?

— Greșești. A însemnat foarte mult pentru mine.

— Dar nu într-un sens convențional.

— Eu nu sunt o persoană convențională.

— Am fost rezultatul unui experiment de reproducere. Logrusul a selectat partenerul care să-ți dea — ce?

Cercul de lumină se apropie. Furtuna îl urmă, apropiindu-se de țărnm mult mai repede decât văzusem vreodată.

— Un Lord ideal al Haosului, menit să conducă, spuse ea.

— Cumva simt că ar mai fi ceva în afară de asta, am spus.

Ferindu-se de fulgere, cercul luminos ieși din apă și pâlpoi pe nisip, venind spre noi. Dacă ea a răspuns ultimei mele remarcă, n-am putut să o aud. Tunetele care urmară fulgerelor erau asurzitoare.

Lumina veni până pe platformă, se opri aproape de piciorul meu.

— Tată, poți să mă protejezi? întrebă Ghost în liniștea dintre două tunete.

— Ridică-te pe încheietura mâinii mele stângi, l-am invitat.

Dara se holbă în vreme ce Ghostwheel își găsi locul, luând înfățișarea lui Frakir. Între timp, ultima scânteiere a fulgerelor nu se îndepărtă, ci rămase nemișcată ca un urmărit sfârâind, la marginea apelor. Apoi se strânse într-o sferă care pluti în aer câteva clipe bune, înainte de a se îndrepta în direcția noastră. În timp ce se apropia, structura ei începu să se schimbe.

Când ajunse în apropierea mesei noastre, deveni un Semn luminos, pulsabil, al Logrusului.

— Prințesă Dara, Prinț Merlin, grăi teribila voce pe care o auzisem ultima dată în ziua confruntării la Castelul Amber. Nu am vrut să vă întrerup praznicul, dar acel lucru pe care îl adăpostiți face să fie necesar.

O ieșitură ascuțită a imaginii se mișcă în direcția încheieturii mâinii mele stângi.

— Îmi blochează abilitatea de a mă schimba, zise Ghost.

— Dă-mi-l!

— De ce? am întrebat.

— Acel lucru a traversat Logrusul, sunară cuvintele, fiecare dintre ele diferit în intensitate, volum și accent.

Îmi trecu prin minte că aş putea să-l sfidez acum, dacă aş fi fost într-adevăr atât de valoros Logrusului pe cât indicase Dara. Aşa că i-am răspuns:

— În mod teoretic este deschis tuturor nou-veniţilor.

— Eu sunt propria mea lege, Merlin, iar acest Ghostwheel al tău mi-a mai provocat neplăceri şi înainte. Îl voi avea acum.

— Nu, am spus, deplasându-mi conştiinţa în inel, căutând şi localizând un mijloc de transport instantaneu într-o zonă aflată sub domnia Modelului. Nu îmi voi preda creaţia cu asemenea uşurinţă.

Luminozitatea Semnului cresc.

La asta, Dara se ridică în picioare şi se interpuise între mine şi Semn.

— Stai, zise. Avem probleme mult mai mari de rezolvat decât răzbunarea asupra unei jucării. I-am expediat pe verii mei Hendrake pentru mireasa Haosului. Dacă îţi doreşti ca acest plan să funcţioneze, îţi sugerez să-i asişti.

— Îmi amintesc de planul tău pentru Prinţul Brand, punând-o pe doamna Jasra să-l prindă în cursă. Nu avea cum să eşueze, aşa mi-ai spus.

— Te-a adus mai aproape de puterea pe care ţi-o doreşti decât ai ajuns vreodată, Şarpe bătrân.

— E adevărat, recunosc eu.

— Şi purtătorul Ochiului este o fiinţă mai simplă decât Jasra.

Semnul trecu pe lângă ea, un soare micuţ preschimându-se într-o succesiune de ideograme.

— Merlin, vei ocupa tronul şi mă vei servi atunci când va fi timpul?

— Voi face ceea ce este necesar pentru a redresa balanţa puterii, am răspuns.

— Nu asta am întrebat! Vei ocupa tronul în condiţiile pe care le stabilesc eu?

— Dacă va fi nevoie pentru a pune lucrurile în ordine, am răspuns.

— Asta mă mulţumeşte. Păstrează-ţi jucăria.

Dara se dădu într-o parte, iar Semnul trecu chiar pe lângă ea, înainte să se facă nevăzut.

— Întreabă-l de Luke și de Corwin și de noul Model, mai spuse el, apoi dispăru.

Ea se întoarse către mine, privindu-mă intens.

— Toarnă-mi un pahar de vin, spuse.

Am făcut întocmai. Ridică paharul și luă o înghițitură.

— Deci spune-mi despre Luke și despre Corwin și despre noul Model.

— Spune-mi de Jasra și de Brand, am replicat.

— Nu. Tu vei spune primul.

— Foarte bine, am spus. Semnul a omis să spună că ei erau fantome ale Modelului. Luke și-a făcut apariția pe drumul meu până aici, trimis de Model pentru a mă convinge să plec din acest tărâm. Logrusul a trimis fantoma Lordului Borel pentru a scăpa de Luke.

— Luke fiind Rinaldo, fiul Jasrei și al lui Brand, soț al lui Coral și Rege al Kashfei?

— Întocmai. Acum spune-mi toată acea poveste de la sfârșit. Ai trimis-o pe Jasra să-i întindă o capcană lui Brand, să-l ghideze pe calea pe care o alesese?

— Ar fi ales-o oricum. A venit la Curți în căutarea puterii care să-i servească țărilor sale. Ea doar a făcut lucrurile puțin mai ușoare pentru el.

— Mie nu mi s-a părut a fi chiar așa. Dar asta înseamnă că blestemul tatălui meu nu a fost într-adevăr un factor decisiv?

— Nu, a ajutat — într-un fel metafizic — a făcut mai ușoară extinderea Drumului Negru până la Amber. De ce te mai afli aici, când Regele Rinaldo te-a rugat să pleci? Să fie datorită loialității tale pentru Curți?

— Aveam o întâlnire cu tine pentru prânz, și a trecut ceva timp. Nu aș fi vrut să o ratez.

Ea zâmbi, doar puțin, și luă o mică sorbitură de vin.

— Ai schimbat bine subiectul, afirmă ea. Dar acum, hai să revenim la el. Fantoma lui Borel a scăpat de cea a lui Rinaldo, să înțeleg?

— Nu chiar.

— Ce vrei să spui?

— Fantoma tatălui meu a apărut și s-a ocupat de Borel, permițându-ne să plecăm.

— Din nou? Corwin l-a învins pe Borel din nou?

Am încuviințat.

— Niciunul dintre ei nu și-a amintit de prima lor întâlnire, desigur. Amintirile lor nu merg decât până la momentul înregistrării lor, și —

— Înțeleg principiul. Ce s-a întâmplat mai apoi?

— Am plecat, i-am răspuns, iar după asta am venit aici.

— Ce a vrut să spună Logrusul referitor la noul Model?

— Fantoma tatălui meu a fost generată acolo, mai degrabă decât de cel vechi.

Se încordă, cu ochii mari.

— Cum de știi asta? întrebă.

— El mi-a spus.

Privi ca prin mine, la marea acum liniștită.

— Deci a treia putere chiar joacă un rol în toate astea, cugetă ea. Asta e deopotrivă fascinant și tulburător. Blestemat fie cel care l-a proiectat!

— Chiar îl urăști, nu-i așa?

Își atinti din nou privirea către mine.

— Nu mai deschide subiectul ăsta! dădu ea ordin. În afară de asta, continuă ea după câteva clipe, ți-a dat vreo indicație despre loialitatea noului Model — sau despre planurile lui? Faptul că l-a trimis pentru a-l proteja pe Luke ar putea fi interpretat ca o acțiune secundară a vechiului Model. Pe de altă parte — ori din cauză că a fost creat de tatăl tău, ori din cauză că are propriile sale scopuri pentru tine — pot să-l văd pur și simplu ca pe un efort de a te proteja. Ce a spus?

— Că vrea să mă scoată din locul în care mă aflu.

Încuviință.

— Ceea ce a și făcut, spuse ea. A mai spus altceva? S-a mai întâmplat altceva care ar putea fi important?

— A întrebat de tine.

— Chiar așa? Și asta a fost tot?

— Nu a avut un mesaj special, dacă asta vrei să știi.

— Înțeleg.

Privi în altă parte, rămânând tăcută pentru un moment. Apoi spuse:

— Acele fantome nu durează foarte mult, nu-i așa?

— Nu.

— Mă scoate din fire, roști în cele din urmă, când mă gândesc că, după cele întâmplate, el încă mai are un rol în toate astea.

— E în viață, nu-i așa, Mamă? am spus. Iar tu știi unde se află.

— Nu sunt paznicul lui, Merlin.

— Eu cred că ești.

— E o impertinență să mă contrazici astfel.

— Și totuși trebuie să o fac, i-am răspuns. L-am văzut pe drumul înspre Curți. Cu siguranță voia să fie aici cu ceilalți, pentru tratativele de pace. Mai mult, trebuie că a vrut să te vadă. Erau atât de multe întrebări fără răspuns în mintea lui — de unde ai venit, de ce ai venit la el, de ce ai plecat în acel fel...

— Destul! strigă ea. Nu mai vorbi despre asta.

Am ignorat-o.

— Iar eu știu că a fost aici la Curți. A fost văzut aici. Trebuie că te-a căutat. Ce s-a întâmplat apoi? Ce fel de răspunsuri i-ai dat?

Se ridică în picioare, aruncându-mi o privire.

— Asta a fost tot, Merlin, spuse. Se pare că e imposibil să port o conversație civilizată cu tine.

— E prizonierul tău, Mamă? Îl ții undeva, sub lacăt, într-un loc în care să nu te deranjeze, să nu se amestece în planurile tale?

Se îndepărtă repezitor de masă, aproape împiedicându-se.

— Copil nenorocit! zise. Ești întocmai ca el. De ce trebuie să-i semeni într-atât?

— Ți-e teamă de el, nu-i așa? am zis, dându-mi brusc seama că despre asta e vorba. Ți-e teamă să ucizi un Prinț al Amberului, chiar și cu Logrusul de partea ta. Îl ții undeva, întemnițat, și te temi că ar putea să scape și să-ți dejoace planurile. Ți-e teamă de multă vreme din cauza a ceea ce a trebuit să faci pentru a-l scoate din joc.

— Strigător la cer! zise, dându-se în spate în vreme ce eu înconjuram masa. Pe fața ei se putea citi o spaimă reală. Numai presupuneri! continuă. E mort, Merlin! Renunță! Lasă-mă în

pace! Să nu-i mai pomenești niciodată numele în prezența mea! Da, îl urăsc! Ne-ar fi distrus pe toți, dacă ar fi putut!

— Nu e mort, am spus.

— Cum poți să spui una ca asta?

M-am abținut să-i spun că am vorbit cu el, păstrându-l pentru mine.

— Numai cei vinovați protestează atât de violent, am spus. E în viață. Unde e?

Își ridică mâinile, cu palmele înspre ea, încrucișându-le pe piept, cu coatele lăsate-n jos. Frica dispăruse, la fel și furia. Când vorbi iarăși, vocea ei era parcă străbătută de batjocură:

— Atunci caută-l Merlin. Chiar te rog, caută-l.

— Unde? am întrebat.

— Caută-l în Abisul Haosului.

O flăcără apăru lângă piciorul ei stâng, începând să orbiteze în jurul ei într-o direcție inversă acelor de ceasornic, ridicându-se, lăsând în urmă o dâră roșie de foc. Până când aceasta ajunsese la coroana de pe capul ei, ea era complet ascunsă. Se stinse cu un sfârșit slab, luând-o și pe ea.

Am mers înainte și am ingenuncheat, pipăind locul în care stătuse. Era puțin cald, atâta tot. Drăguță vrajă. Nimeni nu mă învățase vreodată asta. Gândind retrospectiv, mi-am dat seama că Mama a avut dintotdeauna un talent înnăscut când era vorba de a-și face apariția sau de a dispărea.

— Ghost?

Acesta zbură de la încheietura mâinii mele pentru a pluti în aer, înaintea mea.

— Da?

— Mai ai dificultăți cu teleportarea ta prin Umbră?

— Nu, veni răspunsul. Au dispărut când semnul Logrusului a plecat. Pot să călătoresc — înăuntrul sau în afara Umbrei. Pot să-ți asigur transportul. Ai vrea să o fac?

— Da. Du-mă în galeria de sus.

— Galerie? Am plonjat direct din tărâmul Logrusului, în marea întunecată, Tată. Nu sunt foarte acomodat cu locul acesta.

— Lasă, atunci. O să mă descurc singur.

Am activat inelul. Energiile porniră în spirală din șase dintre vârfurile sale, cuprinzându-ne pe mine și pe Ghost, ridicându-ne într-un vârtej către locul în care doream să ajung, în Labirintul Artei. Am încercat să obțin o scânteiere de foc în timp ce ne deplasam, dar nu am avut cum să știu dacă am reușit sau nu. Te face să te întrebi cum exersează cei mai buni.

Am ajuns în acel hol înfiorător care fusese dintotdeauna deliciul preferat al labirintului pentru bătrânul Sawall. Era o grădină cu sculpturi, fără surse exterioare de lumină și cu luminițe mici doar la baza exponatelor masive, făcând-o de câteva ori mai întunecată decât locul meu preferat de odihnă. Pavajul era denivelat — concav, convex, ridicat, coborât — concavitatea fiind trăsătura principală. Dimensiunile erau greu de estimat, deoarece părea să aibă o altă mărime și un alt contur, în funcție de locul în care te aflai. Gramble, Lord Sawall, își propusese să fie construit fără vreo suprafață plană — și sunt de părere că asta a implicat și ceva știință de stăpânire unică a umbrelor.

Stăteam lângă ceea ce părea a fi o velatură complicată, în absența navei ei — asta, sau un elaborat instrument muzical, potrivit pentru a fi zdrăngănit de Titani — iar lumina făcu liniile să devină argintii, alergând precum viața de la o întunecime la o altă întunecime, ca într-o ramă văzută pe jumătate. Alte piese ieșeau din ziduri și atârnav ca stalactitele. În vreme ce mă preumblam, ceea ce înainte păreau a fi fost ziduri, acum deveniseră podea. Exponatele care păreau ținute pe pământ acum păreau că ies din pereți sau că atârnă. Camera își schimba forma în vreme ce înaintam; o adiere suflă prin ea, aducând cu sine suspine, mormăituri, bâzâituri, sunet de clopoței. Gramble, tatăl meu vitreg, se cam amuzase cu acest coridor, în vreme ce pentru mine aventurarea peste pragul lui reprezentase un exercițiu de îndrăzneală. Dar, odată cu vârsta, am ajuns și eu să învăț să mă bucur de el, în parte pentru *frisoanele* pe care mi le dăduse în adolescență. Acum, totuși

— acum voiam doar să-l cutreier pentru câteva clipe, de dragul vremurilor trecute, în timp ce-mi puneam ordine în gânduri. Aveam al naibii de multe gânduri. Lucruri care m-au chinuit o bună parte din viața mea adultă păreau acum aproape lămurite. Nu eram mulțumit cu toate posibilitățile care se buluceau în mintea mea. În orice caz, oricare dintre ele ar fi ajuns în vârf, ar fi fost mai bune decât ignoranța.

— Tată?

— Da?

— Ce e locul ăsta, totuși? întrebă Ghost.

— E o parte din marea colecție de artă de aici, de la Căile lui Sawall, am explicat. Oamenii vin de pretutindeni de la Curți și din Umbra aflată în apropiere pentru a o vedea. Pentru tatăl meu vitreg a fost o adevărată pasiune. Am petrecut foarte multă vreme bătând aceste holuri pe când eram un puștan. Sunt multe căi ascunse în acest loc.

— Iar această cameră? E ceva ciudat în legătură cu ea.

— Și da, și nu. Cred că depinde de ce vrei să spui prin „ciudat.“

— Percepțiile mele sunt afectate într-un mod ciudat chiar acum.

— Din cauză că însuși spațiul este împăturit aici înăuntru, ca o stranie figură *origami*. Coridorul este mult mai mare decât pare. Poți să te plimbi de mai multe ori, și de fiecare dată să fii martorul unor manifestări diferite. Ar putea să fie implicată chiar și o anume mișcare internă. Dar asta nu am știut-o cu siguranță niciodată. Numai Sawall știa.

— Aveam dreptate. E ceva ciudat cu ea.

— Mie îmi place mai degrabă așa.

M-am așezat pe un ciot argintiu, lângă un copac răsfirat, argintiu.

— Vreau să văd cum se împătorește, zise el în cele din urmă.

— Du-te să te uiți.

În vreme ce se îndepărta, m-am gândit la recenta întrevedere cu mama mea. Mi s-a amintit tot ceea ce a zis sau a insinuat Mandor, legat de conflictul dintre Model și Logrus, de tatăl meu în calitate de campion al Modelului și viitor rege

al Amberului. Dacă știa asta, o știa ca pe o speculație sau mai degrabă ca pe o certitudine? Mi s-a părut că ar ști sigur, deoarece părea să se bucure de o relație specială cu Logrusul și ar fi cunoscut de-a fir a păr deciziile mai importante luate de adversarul acestuia. Recunoscuse că nu-l iubise. Părea că a căutat să se folosească de materialul genetic de care Modelul fusese atât de impresionat. Chiar să fi încercat să dea naștere unui campion pentru Logrus?

Am chicotit în vreme ce mă gândeam la consecințe. Ea mă vedea ca fiind bine antrenat în domeniul armelor, când de fapt eram departe de a fi la fel de bun ca tatăl meu. Preferasem vrăjitoria, dar vrăjitorii erau ieftini ca braga la Curți. În cele din urmă, m-a trimis la facultate pe acea Umbră Pământ, care este preferata celor din Amber. Dar nicio diplomă în IT de la Berkeley nu prea mă califica să țin stindardul Haosului împotriva forțelor Ordinii. Presupun că am fost o dezamăgire pentru ea.

Mi-am amintit de copilărie, de unele aventuri stranii pentru care acest loc a servit drept loc de plecare. Gyrll și eu obișnuiam să venim aici, Glait se târa la picioarele noastre, încolăcită în jurul vreunui membru sau fiind băgată pe undeva pe sub veșmintele mele. Scoteam acel țipăt bocitor pe care-l aflasem într-un vis, iar uneori ni se alătura și Kergma, coborând degrabă din pliseurile întunericului, din oarecare zonă de spațiu contorsionat. Nu am știut niciodată cu exactitate ce era Kergma, sau măcar ce sex avea, deoarece Kergma își schimba forma și zbura, se târa, sărea sau fugea într-o succesiune de forme interesante.

Impulsiv, am scos acel vechi strigăt. Nu se întâmplă nimic, desigur, iar puțin mai târziu mi-am dat seama și ce fusese de fapt cu el: un plânset după o copilărie pierdută, când măcar mă simțeam dorit. Acum, acum nu eram nimic — nici din Amber, nici din Haos, și cu siguranță eram o dezamăgire pentru rudele din ambele locuri. Eram un experiment eșuat. Nu am fost niciodată dorit pentru ce eram, ci pentru ceva ce aș fi putut fi. Deodată ochii mi se umeziră și mi-am reprimat un suspin. Și nu voi ști niciodată ce stare de spirit aș fi putut să ajung să am, pentru că pe atunci eram tulburat.

Apoi veni o scânteie roșie, de undeva de sus, de pe zidul din stânga mea. Avea forma unui cerc, cam cât un chip de om în mărime.

— Merlin! veni o voce din direcția aceea, iar flăcările săriră și mai sus. În lumina lor, am văzut fața aceea cunoscută, care-mi amintea puțin de a mea, și am fost încântat de sensul pe care tocmai îl dăduse vieții mele, chiar dacă acel sens era moarte.

Mi-am ridicat mâna stângă deasupra capului și am ordonat un flash de lumină albastră din inel.

— Aici, Jurt! am strigat, ridicându-mă în picioare. Am început să formez mingea de lumină care avea să-l distragă, în vreme ce pregăteam lovitura care îl va electrocuta. Gândindu-mă la asta, părea cea mai bună metodă de eliminare. Pierdusem șirul încercărilor lui de a-mi lua viața, și astfel ajunsesem la concluzia ca data viitoare când avea să vină, să preiau inițiativa. Prăjindu-i sistemul nervos părea cea mai sigură metodă de a-l îngheța, în afară de ceea ce Fântâna făcuse pentru el.

— Aici, Jurt!

— Merlin! Vreau să vorbim!

— Eu nu vreau. Am încercat asta prea des, și nu mai am nimic de spus. Vino aici și hai să terminăm odată cu asta — arme, mâinile goale, magie. Nu-mi pasă.

Își ridică ambele mâini, cu palmele în afară.

— Armistițiu! strigă. Nu ar fi corect să o facem aici în Sawall.

— Nu mă lua pe mine cu considerentele astea morale de rahat, frate! i-am strigat, dar chiar în vreme ce o spuneam, îmi dădeam seama că ar fi putut avea dreptate. Îmi puteam aduce aminte cât de mult conta aprobarea bătrânului pentru el, și mi-am dat seama că nu i-ar fi fost pe plac s-o înfrunte pe Dara chiar aici, pe teritoriul ei. Ce vrei, până la urmă?

— Să vorbim. Pe bune, zise. Ce trebuie să fac?

— Ne întâlnim acolo, am spus, făcând globul meu de lumină să strălucească deasupra unui obiect familiar care aducea cu o casă gigantică de cărți, făcută din sticlă și aluminiu, aruncând scipiri din sute de unghiuri.

— În regulă, veni răspunsul.

Am pornit într-acolo. L-am văzut și pe el apropiindu-se, și mi-am schimbat cursul pentru ca drumurile noastre să nu se intersecteze. De asemenea, am mărit pasul pentru a ajunge înaintea lui.

— Fără șmecherii, strigă el. Și dacă ne hotărâm că nu putem decât să o ducem până la capăt, să o facem afară.

— Bine.

Am pătruns în interiorul structurii într-un loc după colțul din care se apropia el. Imediat, am dat peste șase imagini ale mele.

— De ce aici? sună vocea lui, de undeva din apropiere.

— Bănuiesc că nu ai văzut un film numit *Lady from Shanghai**.

— Nu.

— Mi-am dat seama că am putea bântui pe aici și am apuca să vorbim, iar locul acesta ar face în așa fel încât să nu ne rănim.

Am dat un colț. Erau și mai multe imagini ale mele, aflate în diferite locuri. După câteva clipe, am auzit o tragere clară de aer în plămâni, venind din apropiere. Aceasta a fost urmată, aproape instantaneu, de un chicotit.

— Încep să înțeleg, l-am auzit zicând.

Trei pași și un alt colț. M-am oprit. Erau două imagini ale lui, și două ale mele. Oricum, nu se uita la mine. M-am întins încet înspre una dintre imagini. El s-a întors și m-a zărit. A căscat gura, a făcut un pas înapoi și a dispărut.

— Despre ce ai vrut să vorbim? am întrebat eu, oprindu-mă.

— Este greu de spus de unde să încep.

— Așa e viața.

— Ai cam supărat-o pe Dara...

— A fost foarte iute. De-abia dacă am plecat de zece, cincisprezece minute. Tu stai aici, la Sawall?

— Da. Și știam că urma să ia prânzul cu tine. Doar ce am zărit-o, cu puțin timp în urmă.

* Film american, realizat în 1948. după un scenariu de Orson Welles. Cu Rita Hayworth și Orson Welles (n. trad.)

— Ei bine, nici ea nu m-a făcut să mă simt prea bine.

Am mai dat un colț și am trecut printr-o ușă la timp pentru a-l vedea zâmbind ușor.

— *Se comportă așa câteodată. Știu, zise. Mi-a spus că a trecut și Logrusul pe acolo, ca desert.*

— Da.

— Zice că se pare că te-a ales pe tine pentru tron.

Am sperat că m-a văzut ridicând din umeri.

— Așa părea. Oricum, nu-l vreau.

— Dar i-ai spus că o vei face.

— Numai dacă nu există o altă cale de a restabili un anume echilibru al forțelor. E un fel de ultimă soluție. *Și sunt sigur că nu se va ajunge la asta.*

— Dar te-a ales pe tine.

Am ridicat iar din umeri.

— Tmer și Tubble sunt înaintea mea.

— Asta nu contează. Eu l-am vrut, știi asta.

— Știu. Pare o alegere destul de proastă pentru o carieră.

Brusc, m-a înconjurat.

— Dar acum contează, recunosc eu el. Și a fost așa de ceva timp, în orice caz, înainte de a fi fost tu ales. Credeam că sunt în avantaj de fiecare dată când ne întâlnim, și cu toate astea, de fiecare dată ai fost la un pas de a-mi lua viața.

— Într-adevăr, lucrurile au devenit tot mai murdare.

— Atunci, ultima dată — în biserică — în Kashfa, eram convins că în sfârșit te pot elimina. În schimb, aproape că mi-ai făcut tu mie felul.

— Să zicem că Dara sau Mandor i-au dat la o parte pe Tmer și pe Tubble. Știi că trebuie să te ocupi chiar tu de mine, dar cum rămâne cu Despil?

— S-ar fi dat la o parte pentru mine.

— I-ai cerut-o?

— Nu. Dar sunt sigur de asta.

Am luat-o din loc.

— Întotdeauna ai presupus cam mult, Jurt.

— Poate că ai dreptate, zise el, apărând și dispărând iarăși. În orice caz, nu mai contează.

— De ce nu?

— Chiar dacă Logrusul nu și-ar fi făcut cunoscute intențiile, începusem să fiu agitat. Și nu era doar din cauză că mă temeam că m-ai putea omorî. Începusem să mă gândesc la mine, și la succesiune. Cum ar fi fost dacă aș fi ajuns eu la tron? Nu mai sunt la fel de convins, cum eram odată, că sunt în stare să-l păstrez. M-am întors din nou, cât să-i zăresc sprâncenele împreunate și să-l văd lingându-și buzele. Aș putea să întorc tot tărâmul ăsta cu susul în sus, continuă el, dacă n-aș avea un sfetnic bun. Și știi că, în ultimă instanță, sfaturile ar veni de la Mandor sau de la Dara. Aș ajunge o marionetă, nu-i așa?

— Probabil. Dar mi-ai stârnit curiozitatea. Când ai început să gândești astfel? Să coincidă oare cu tratamentul tău în Fântână? Și dacă intervenția mea a îndreptat cursul tratamentului?

— Se poate să aibă legătură cu asta, zise el. Acum mă bucur că nu am mers până la capăt. Îl suspectez că m-a dus în pragul nebuniei, la fel cum s-a întâmplat cu Brand. Dar la fel de bine, se poate să nici nu fie vorba de asta. Sau — nu știu.

Urmă o tăcere, iar în acest timp am mers de-a lungul unui pasaj, urmărit de imaginile mele aflate la tot pasul.

— Ea n-a vrut să te omor, o trânti el în cele din urmă, de undeva din dreapta mea.

— Julia?

— Da.

— Ce mai face?

— Își revine. Cu destulă rapiditate, chiar.

— E și ea aici la Sawall?

— Da.

— Uite, mi-ar plăcea să o văd. Dar dacă ea nu vrea, înțeleg. Nu am știu că ea era, când l-am înjunghiat pe Mască, și îmi pare rău pentru asta.

— N-a vrut niciodată să-ți facă rău. Conflictul ei era cu Jasra. Cu tine, a fost un joc elaborat. A vrut să dovedească că era la fel de bună — sau chiar mai bună — ca tine. Vroia să-ți arate la ce ai dat cu piciorul.

— Îmi pare rău, am mormăit eu.

— Spune-mi un lucru, te rog. Ai iubit-o? Ai iubit-o vreodată cu adevărat?

Nu i-am dat pe loc răspunsul. Până la urmă, aceeași întrebare mi-o pusesem și eu de nenumărate ori, și la fel, fusese nevoie să aștept răspunsul.

— Da, am spus într-un final. Dar nu mi-am dat seama de asta decât atunci când a fost prea târziu. Sincronizare proastă din partea mea.

Puțin mai târziu, am întrebat:

— Dar tu?

— Eu n-am de gând să fac aceeași greșeală pe care ai făcut-o tu, răspunse. Ea e cea care m-a pus pe gânduri legat de toate astea...

— Înțeleg. Dacă nu vrea să mă vadă, spune-i că-mi pare rău — pentru tot.

Niciun răspuns. Am stat nemișcat pentru o clipă, în speranța că avea să mă prindă din urmă, dar n-a făcut-o. Apoi i-am strigat:

— Okay. Duelul nostru a luat sfârșit, cel puțin din partea mea.

Am început să merg. După un timp, am ajuns la o ieșire și am pășit prin ea.

El stătea afară, privind în sus la o figură masivă din porțelan.

— Bine, zise el.

M-am dat mai aproape.

— Mai sunt și altele, spuse el, tot fără să se uite la mine.

— Oh?

— Cred că ei pregătesc deja terenul, rosti.

— Cine? Cum? De ce?

— Mama și Logrusul. Pentru a te așeza pe tron. Cine este mireasa Giuvaierului?

— Bănuiesc că ar fi Coral. Parcă am auzit-o pe Dara folosind acest termen la un moment dat. De ce?

— Am auzit-o din întâmplare dând ordine în ultimul ciclu, unora dintre rubedeniile ei Hendrake. Trimite o echipă specială pentru a o răpi pe această femeie și pentru a o aduce aici. Am avut impresia că se vrea a fi regina ta.

— Asta-i ridicol, i-am spus. E măritată cu prietenul meu Luke. E regină în Kashfa...

Ridică din umeri.

— Îți spun doar ce am auzit, zise. Avea de a face cu echilibrarea asta a forțelor.

Într-adevăr. Nu mă gândisem la posibilitatea asta, dar avea sens întru totul. Prin Coral, Curțile aveau să obțină automat Giuvaierul Judecății, sau Ochiul Șarpelui, așa cum era cunoscut prin aceste părți, iar acel echilibru avea să sufere cu siguranță. O pierdere pentru Amber, un câștig pentru Curți. Ar fi suficient să obțin ce mi-am propus, armonia care ar putea să amâne catastrofa pentru o perioadă indefinită.

Păcat că nu puteam să las să se întâmple asta. Sărmana fată prea a fost trasă-n toate părțile, din cauză că s-a întâmplat să se afle în Amber la momentul nepotrivit, din cauză că s-a întâmplat să-i placă de mine. Pot să-mi amintesc de un moment în care, simțindu-mă filosofic în abstract, puteam să decid că da, e în regulă să sacrifici un nevinovat pentru binele celor mulți. Asta se întâmpla pe când eram la facultate, și aveam de-a face cu principiile. Dar Coral era prietena mea, verișoara mea, și tehnic iubită mea — cu toate că era la mijloc o serie întreagă de circumstanțe care nu ar cam trebui să conteze; și o verificare rapidă a sentimentelor, pentru a nu mai fi prins pe nepregătite, arătase că m-aș putea îndrăgosti de ea. Iar toate astea nu înseamnă decât că filosofia a mai pierdut încă o rundă în lumea reală.

— Acum cât timp i-a trimis pe oamenii aceia, Jurt?

— Nu știu când au plecat — sau măcar *dacă* au plecat încă, răspunse el. Și cu diferența temporală, ar fi putut să plece și să se întoarcă deja.

— Adevărat. Rahat!

Se întoarse și se uită la mine.

— Are importanță și în legătură cu alte lucruri, presupun? zise el.

— Are pentru ea, iar ea are pentru mine, am răspuns. Expresia lui se schimbă, privindu-mă nedumerit.

— În cazul ăsta, zise, de ce nu-i lași pur și simplu să ți-o aducă? Dacă tot trebuie să accepți tronul, asta ar mai îndulci lucrurile. Dacă nu, tot o vei avea lângă tine.

— Sentimentele sunt și așa destul de greu de ținut în secret, chiar și în jurul celor care nu sunt vrăjitori, i-am spus. Ar putea fi luată drept cheazășie împotriva comportării mele.

— Oh. Urâsc să spun că asta îmi aduce plăcere. Ce vreau să spun e că...Îmi place că îți pasă și de altcineva.

Mi-am lăsat capul în jos. Am vrut să întind mâna și să-l ating, dar nu am făcut-o.

Jurt scoase un mormăit, la fel cum făcea atunci când era copil și analiza lucrurile. Apoi spuse:

— Trebuie să ajungem la ea înaintea lor, și să o ducem într-un loc sigur. Sau să o luăm din mâinile lor, dacă deja au prins-o.

— „Noi“?

El zâmbi, un eveniment rar.

— Știi ce am devenit. Sunt tare.

— Sper, am spus. Dar știi ce se va întâmpla dacă vor fi martori care să spună că doi frați Sawall au fost implicați în asta? Cel mai probabil, o vendeta cu Hendrake.

— Chiar și dacă Dara a fost cea care i-a convins?

— Ar părea ca și cum le-ar fi întins o capcană.

— Okay, zise el. Fără martori.

Aș fi putut să spun că a preveni o vendeta ar salva o mulțime de alte vieți, dar asta ar fi sunat a ipocrizie, chiar dacă nu asta mi-ar fi fost intenția. În loc de asta, am spus:

— Acea putere pe care ai dobândit-o în Fântână îți conferă ceva despre care am auzit că s-ar numi un efect de „Atu viu.“ Mi se pare că ai reușit să o teleportezi și pe Julia, și pe tine, la fel de bine, cu el.

Încuviință.

— Ne poate duce de aici până la Kashfa rapid?

Sunetul depărtat al unui gong enorm umplu aerul.

— Pot să fac orice pot să facă și cărțile, spuse el, și pot să mai iau pe cineva cu mine. Singura problemă este că Atuurile singure nu au o rază de acțiune atât de mare. Am putea ajunge acolo printr-o serie de salturi.

Gongul se auzi din nou.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

— Zgomotul? zise el. Înștiințează că funeraliile sunt pe cale să înceapă. Se poate auzi de la un capăt la celălalt al Curților.

— Sincronizare proastă.

— Poate că da, poate că nu. Îmi dă o idee.

— Spune-mi la ce te gândești.

— E alibiul nostru dacă va fi nevoie să eliminăm câțiva Hendrake.

— Cum așa?

— Diferențialul temporal. Mergem la funeralii și ne facem văzuți. Ne strecurăm de-acolo, ne facem trebușoara, venim înapoi și asistăm la restul înmormântării.

— Ți închipui că va permite asta curentul?

— Cred că avem o șansă destul de bună, da. Am făcut destul de multe salturi. Încep să capăt o plăcere destul de mare pentru curenți.

— Atunci vom încerca. Cu cât mai multă confuzie, cu atât mai bine.

Din nou, gongul.

Roșul, culoarea focului vieții care ne umple, este culoarea veșmintelor de doliu la Curți. Am folosit inelul, mai degrabă decât Semnul Logrusului, pentru a invoca niște veșminte potrivite. Doream să evit orice schimb, oricât de lumesc ar fi fost, cu acea Putere, deocamdată.

Jurt și-a folosit Atuurile și am ajuns în dormitoarele sale, unde avea haine adecvate, de la ultima procesiune la care participase. Aveam o mică dorință să-mi văd fosta camera. Altădată, poate, când nu voi fi pe fugă...

Ne-am spălat, ne-am pieptănat, ne-am aranjat, ne-am îmbrăcat în grabă. Am luat o formă diferită, după cum la fel făcuse și Jurt, și am trecut iarăși prin ritual, la acest nivel, înainte de a ne înveșmânta pentru eveniment. Cămașă, pantaloni, jachetă, pelerină, șosete, brățări, eșarfă și bandană — arătam incendiar. Armele trebuiau lăsate. Plănuisem să ne întoarcem după ele când aveam să plecăm.

— Gata? m-a întrebat Jurt.

— Da.

M-a prins de mână și am fost teleportați, sosind la marginea interioară a Pieței de la Capătul Lumii, unde un cer albastru se întuneca deasupra unei conflagrații de rubedenii îndoliate care se învâртеau în jurul drumului pe care avea să înainteze procesiunea. Am trecut printre ei, în speranța de a fi văzuți de cât mai mulți dintre ei. Am fost întâmpinat de câteva cunoștințe mai vechi. Din păcate, cei mai mulți doreau să ne oprim și să stăm de vorbă, pentru că nu ne văzusem de ceva timp. Jurt avea probleme asemănătoare. Cei mai mulți se întrebau, de asemenea, de ce ne aflăm aici, în loc să fim la Thelbane, marele ac de sticlă al Haosului, atât de departe în urma noastră. Din când în când, aerul vibra în vreme ce gongul continua să răsunе. Îl simțeam în pământ, de asemenea, întrucât ne aflam foarte aproape de locul din care se auzea. Ne-am croit încet drum prin Piață, înspre marea grămadă de pietre negre, aflată la chiar marginea Gropii, poarta ei fiind o arcadă de flăcări înghețate, întocmai cu treptele care duceau în jos, fiecare treaptă — foc înghețat, fiecare balustradă la fel. Amfiteatrul pietros de sub noi era de asemenea mobilat-cu-foc, iluminat singur, înfruntând blocul negru de la capătul tuturor lucrurilor, fără vreun zid în spatele lui, numai vidul Gropii și ciudățenia ei, de unde veniseră toate lucrurile.

Nimeni nu intra încă înăuntru, iar noi am rămas lângă porțile de foc și am privit în spate, de-a lungul drumului pe care avea să vină procesiunea. Am dat din cap câtorva chipuri demonice prietenoase, am tresărit la auzul gongului, am urmărit cerul care se mai întuneca puțin. Deodată, capul meu a fost umplut de o prezență puternică.

— Merlin!

Am avut instantaneu o imagine a lui Mandor, într-o formă schimbată, privind în josul brațului său înveșmântat în roșu, fără să i se vadă mâna, cel mai probabil urmărindu-mă prin Atuul meu, purtând pe chip cea mai apropiată expresie de iritare, pe care n-o mai văzusem de mult.

— Da? am spus.

Privirea lui trecu chiar pe lângă mine. Expresia i se schimbă brusc, ridicându-și sprâncenele și îndepărtându-și buzele una de cealaltă.

— Ăla-i Jurt, cu care ești? întrebă.

— El e.

— Știam că nu vă aveți prea bine, zise el încet, de la ultima noastră convorbire.

— Am convenit să dăm la o parte neînțelegerile dintre noi, pentru funeralii.

— Deși pare foarte civilizată din partea voastră, nu știu câte e de înțelept, spuse.

Am zâmbit.

— Știu eu ce fac, i-am zis.

— Pe bune? Atunci de ce te afli la catedrală în loc să fii aici, la Thelbane?

— Nimeni nu mi-a spus că trebuia să fiu la Thelbane.

— Ciudat, răspunse. Mama voastră trebuia să te fi informat și pe tine, și pe Jurt, că trebuia să participăți la procesiune.

Am dat din cap și m-am întors.

— Jurt, tu știai că trebuia să facem parte din procesiune? l-am întrebat.

— Nu, zise. Pe de o parte, are sens. Pe de alta, e ceasul negru, care ar putea să recomande să stăm mai în umbră. Cine-ți spune asta?

— Mandor. Zice că Dara ar fi trebuit să ne dea de știre.

— Nu mi-a spus nimic.

— Ai auzit? l-am întrebat pe Mandor.

— Da. Nu mai contează acum. Veniți încoace, amândoi. Își întinse cealaltă mână.

— Vrea să mergem acum, i-am zis lui Jurt.

— La naiba! făcu Jurt, și păși în față.

Am dat să-l prind de mână pe Mandor, și chiar în timpul asta Jurt veni lângă mine și mă prinse de umăr. Am pășit amândoi în față, apoi...

...în interiorul sălii principale din Thelbane, rafinată și licăritoare, la parter, un studiu în negru, gri, verde și roșu închis, candelabre ca niște stalactite, sculpturi de foc pe lângă pereți, piei solzoase atârând în spatele lor, globuri de apă plutind prin aer, creaturi înotând înlăuntrul lor. Locul era plin ochi de nobili, rubedenii, curteni, învârtindu-se ca o sferă de

flăcări în jurul catafalcului din centrul sălii. Gongul bātu din nou, chiar în vreme ce Mandor ne spunea ceva.

Acesta așteaptă până ce vibrațiile se potoliră, apoi vorbi din nou:

— Am zis că Dara nu a ajuns încă. Duceți-vă să vă arătați îndurerarea, și lăsați-l pe Bances să vă găsească câte un loc în procesiune.

Privind înspre catafalc, i-am zărit pe Tmer și pe Tubble în apropierea lui. Tmer vorbea cu Bances, Tubble cu cineva care era întors cu spatele spre mine. Un gând oribil m-a străfulgerat brusc.

— Care este situația securității pentru procesiune? am întrebat.

Mandor zâmbi.

— Sunt destul de mulți străjeri amestecați prin mulțime, zise, și chiar mai mulți împrăștiați de-a lungul drumului. Cineva vă va urmări în fiecare clipă.

I-am aruncat o privire lui Jurt să văd dacă auzise asta. El dădu din cap.

— Mulțam.

Ținându-mi litania de obscenități pentru mine, am mers înspre coșciug, Jurt în urma mea. Singurul mod în care aș fi putut produce o dublură ar fi fost să conving Modelul să trimită o fantomă de-a mea care să-mi țină locul. Dar Logrusul ar fi detectat energiile proiectate ale dublurii într-o clipită. Și dacă aș fi plecat pur și simplu, nu numai că absența mea ar fi fost simțită, dar aș fi fost cu siguranță și urmărit — posibil chiar de către Logrus, din moment ce Dara ținuse o conferință. Apoi s-ar fi aflat că am plecat să împiedic încercarea Logrusului de a readuce echilibrul, și aș fi fost băgat în rahat până-n gât. Nu voi face greșeala de a mă crede de neînlocuit.

— Cum vom face asta, Merlin? zise încet Jurt, în vreme ce ne croiam drum înspre capătul șirului care se mișca lent.

Gongul răsună din nou, făcând candelabrele să vibreze.

— Nu-mi dau seama cum, i-am răspuns. Cred că tot ce pot spera este să reușesc să trimit un mesaj care să ajungă acolo, în vreme ce înaintăm.

— Nu se poate face cu ajutorul Atuurilor de aici, răspunse el. Sau poate doar în niște condiții perfecte, se corectă, dar nu cu toată zăpăceala asta.

Am încercat să mă gândesc la o vrajă, la vreun mijloc de trimitere, la vreun agent care să-mi servească în această problemă. Ghost ar fi fost ideal. Bineînțeles, s-a dus să explozeze asimetrile spațiale ale Sălii Sculpturilor. Iar asta ar putea să-l țină ocupat o bună bucată de vreme.

— Eu aș putea să ajung acolo destul de rapid, se oferi Jurt, și cu diferența de timp aș putea să mă întorc înainte ca cineva să-și dea seama că am lipsit.

— Și știi fix doi oameni în Kashfa cărora le-ai putea spune, i-am răspuns eu. Luke și Coral. Te-au întâlnit amândoi în biserică, pe când încercam să ne luăm viața unul altuia — iar tu ai furat sabia tatălui lui Luke. Între noi fie vorba, aș spune că el ar încerca să te omoare de cum te-ar zări, iar ea ar țipa după ajutor.

Șirul înainta anevoios.

— Păi nu cer ajutor, spuse el.

— Nu prea cred, am zis. Știu că ai putere, dar Hendrake sunt profesioniști. De asemenea, te-ai confrunța și cu îndărătnicia lui Coral, care nu ar fi foarte cooperantă.

— Ești un vrăjitor, zise Jurt. Dacă aflăm cine sunt gărzile, n-ai putea arunca o vrajă asupra lor, să *creadă* că suntem aici în tot timpul ăsta? Apoi dispărem fără să știe nimeni.

— Am o bănuială că ori Mama, ori fratele nostru mai mare a făcut niște vrăji de protecție pentru străjeri. La un asemenea moment ideal pentru un asasinat, așa aș face și eu. N-aș vrea ca nimeni să se joace cu mințile oamenilor mei dacă m-aș fi ocupat eu de securitate aici.

Am mai înaintat puțin. Aplecându-mă într-o parte și lungindu-mi gâtul, am putut zări forma demonică, distrusă, a bătrânului Swayvill, înveșmântată strălucitor, cu un șarpe de aur roșu așezat pe piept, acolo în coșciugul-în-formă-de-flăcări, vechiul dușman al lui Oberon, în sfârșit plecând să i se alăture.

În vreme ce mă apropiam, mi-am dat seama că problema putea fi tratată în mai multe feluri. Poate că am petrecut prea

mult timp printre cei necunoscători ai tainelor. Pierdusem obișnuința să mă gândesc la magie împotriva magiei, la mai multe vrăji amestecate. Și ce dacă străjerii erau protejați de orice joacă cu senzațiile lor? Să fie așa. Găsește o cale pentru a rezolva ecuația.

Gongul răsună iarăși. Când ecourile dispărură, Jurt se aplecă înspre mine.

— Mai sunt și altele, despre care nu ți-am spus.

— Ce vrei să spui? am întrebat eu.

— Un alt motiv pentru care am venit la tine, la Sawall, a fost pentru că mi-e teamă, răspunse.

— De ce?

— Cel puțin unul dintre ei — Mandor sau Dara — vrea mai mult decât un echilibru, vrea o victorie totală pentru Logrus, pentru Haos. Chiar sunt convins de asta. Nu e vorba doar că nu vreau să fac parte din asta. Nu vreau să se întâmple. Acum, că pot vizita Umbra, nu vreau să o văd distrusă. Nu vreau o victorie de nicio parte. Controlul total din partea Modelului ar fi probabil la fel de rău.

— Cum poți fi sigur că unul dintre ei chiar vrea asta?

— Au încercat și mai demult cu Brand, nu-i așa? El era pornit să distrugă întreaga ordine.

— Nu, am spus. El plănuise să distrugă vechea ordine, apoi să o înlocuiască cu a lui. Era un revoluționar, nu un anarhist. Avea să creeze un nou Model în Haosul pe care-l adusesese în față — al lui, dar tot un Model.

— Era un nătărău. Nu ar fi reușit să facă așa ceva.

— Nu poți să știi din moment ce n-a încercat, iar el n-a avut ocazia.

— În orice caz, mă tem că cineva o să scoată realitatea din priză. Dacă această răpire are loc, ar fi un pas mare în direcția asta. Dacă nu poți să te gândești la ceva pentru a ne acoperi absența, cred că ar trebui să plecăm pur și simplu și să riscăm.

— Nu încă, i-am spus. Ai răbdare. Lucrez la ceva. Cum ți se pare? Nu localizez gărzile, și nici nu le provoc halucinații. În schimb, fac o transformare. Îi fac pe alții doi să arate ca noi. Ne scoti de aici cu Atuul imediat ce am făcut-o. Asta nu ar fi o halucinație pentru nimeni. Toată lumea ne va vedea

pe noi în locul lor; putem să mergem să ne vedem de treabă — și să ne întoarcem dacă este cazul.

— Tu fă asta, iar eu te scot de aici.

— Okay, o voi face celor doi tipi din fața noastră. De îndată ce am terminat, voi face gestul ăsta, am spus eu, lăsându-mi mâna stângă în jos, de la înălțimea umerilor la brâu, și ne aplecăm amândoi, ca și cum am fi scăpat ceva pe jos. Apoi ne scoti de aici.

— O să fiu pregătit.

Inelul a făcut totul mai ușor decât o vrajă de transformare. Era ca un fel de procesor de vrăji. Îi dădeam cele două produse inițiale, iar el rula mii de variații într-o clipită și îmi înmâna produsele finite — câteva vrăji care mi-ar fi luat destul de mult timp să le fi făcut prin procedeele clasice. Mi-am ridicat mâna în timp ce le țineam atârinate, și am accesat una dintre numeroasele surse de putere pe care acel lucru le comanda în Umbră. Am dat energie componentelor, am urmărit schimbările care au urmat, mi-am lăsat mâna în jos și m-am aplecat în față.

Apoi urmă un vertigo de o clipă, și când m-am îndreptat de spate, eram înapoi în apartamentul lui Jurt. Am râs, iar el mi-a dat o palmă peste umăr.

Chiar atunci, ne-am schimbat înapoi în formele și hainele noastre umane. De îndată ce asta fu gata, m-a apucat din nou de braț și ne-a dus la Poarta de Foc. O clipă mai încolo, și am făcut iarăși un salt, de data asta pe un vârf de munte, înălțându-se deasupra unei văi albastre, sub un cer verde. Apoi din nou, în mijlocul unui pod înalt, deasupra unui defileu adânc, cerul aprinzând sau stingând stelele.

— Okay, acum, rosti, și rămaserăm pe un zid cenușiu de piatră, umed de rouă, sau poate de la o furtună care trecuse. Înspre est, norii se aprindeau în flăcări. Din sud venea o adiere ușoară.

Acesta era zidul care înconjura cea mai lăuntrică parte din Jidrash, capitala lui Luke din Kashfa. Sub noi, erau patru clădiri imense — incluzând palatul și Templul Unicornului, chiar de cealaltă parte a Pieței — și alte clădiri mai mici. În diagonală de locul în care stăteam, era aripa palatului de unde mă smulsese Gryll (oare în urmă cu cât timp?) de la întâlnirile

mele cu regina. Puteam chiar să disting și storurile rupte de la fereastra noastră, în mijlocul unei întinderi de iederă.

— Uite acolo, am zis, gesticulând. Acolo am văzut-o pentru ultima oară.

După o fracțiune de secundă, stăteam înăuntrul camerei, singurii ei locuitori. Locul fusese aranjat, patul făcut. Mi-am amestecat Atuurile și l-am scos pe al lui Coral. Holbându-mă până ce acesta se răci, i-am simțit prezența și am întins mâna.

Ea se afla acolo, și cu toate astea, nu se afla. Era acel simț incoerent al prezenței, pe care-l simți în vis, sau când ești amorțit. Mi-am trecut mâna peste *carte și am încheiat* contactul nostru insuficient.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jurt.

— Cred că e drogată, i-am răspuns.

— Atunci se pare că deja au pus mâna pe ea. Ai cum să dai de ea, în starea în care se află?

— Ar putea de asemenea să fie și în clădirea alăturată, sub medicație, i-am spus. Nu se simțea bine când am plecat.

— Ce facem acum?

— Orice-ar fi, trebuie să vorbim cu Luke, am zis, căutându-i cartea.

Am ajuns la el într-o clipă, doar descoperind-o.

— Merlin! Unde naiba ești? întrebă el.

— Dacă tu te afli în palat, eu sunt chiar lângă.

Se ridică în picioare, de pe ceea ce îmi părea a fi marginea unui pat, și ridică o cămașă verde cu mâneci lungi și o trase pe el, acoperindu-și colecția de cicatrici. Mi s-a părut că văd pe cineva în pat lângă el. Mormăi ceva în direcția aceea, dar nu am putut să aud ce.

— Trebuie să vorbim, zise, trecându-și mâna prin părul său de culoarea ruginii. Adu-mă la tine.

— Okay, i-am zis. Dar mai întâi, ar trebui să știi că fratele meu Jurt este aici.

— Are sabia tatălui meu?

— Ăă...nu.

— Bănuiesc că nu-i voi lua viața chiar acum, spuse, aranjându-și cămașa în betelie.

Pe neașteptate, întinse mâna. I-am prins-o. Păși în față și ni se alătură.

Luke rânji la mine, se încruntă la Jurt.

— Și până la urmă, pe unde ai fost? întrebă el.

— La Curțile Haosului, i-am răspuns. Am fost chemat la moartea lui Swayvill. Serviciul funerar se desfășoară chiar acum. Ne-am furișat de-acolo când am aflat că Coral este în pericol.

— Știu asta — acum, spuse el. A dispărut. Bănuiesc că a fost răpită.

— Când s-a întâmplat?

— În urmă cu două nopți, cred. Ce știi despre asta?

M-am uitat la Jurt.

— Diferențialul temporal, zise el.

— Ea reprezenta o șansă de a câștiga câteva puncte, am explicat eu, în jocul dintre Model și Logrus, aflat în plină desfășurare. Așa că agenții Haosului au fost trimiși să pună mâna pe ea. Cu toate astea, o voiau în stare intactă. Ar trebui să fie bine.

— De ce au nevoie de ea?

— Se pare că ei simt că e potrivită pentru a fi regină în Thelbane, cu Giuvaierul Judecății drept parte a anatomiei ei.

— Cine va fi noul rege?

Fața mi se încălzi dintr-o dată.

— Ei bine, cei care au venit după ea mă au pe mine în vedere, i-am răspuns.

— Hei, felicitări! făcu el. Acum nu mai trebuie să fiu singurul care are parte de toate distracțiile astea.

— Ce vrei să spui?

— Toată treaba asta cu a fi rege nu valorează nici cât o ceapă degerată, omule. Îmi doresc să nu fi intrat niciodată în asta. Toată lumea vrea o bucătică din timpul tău, și chiar și atunci când nu e așa, cineva tot trebuie să știe unde te afli.

— La naiba, de-abia ce ai fost încoronat. Dă o șansă lucrurilor să se așeze.

— De-abia? A trecut mai bine de o lună!

— Diferențialul temporal, repetă Jurt.

— Haide. Fac cinste cu o cafea, zise Luke.

— Aveți cafea aici?

— Eu o comand, omule. Pe aici. Ne conduse pe ușă, o luă la stânga și am coborât pe niște trepte.

— Mi-a venit o idee năstrușnică, spuse, când vorbeai mai înainte — despre domnia ta, și despre Coral că ar fi o regină dorită. Aș putea anula căsnicia al naibii de repede, de vreme ce eu conduc lucrurile pe aici. Deci, tu o vrei pe ea regină, iar eu vreau acel Tratat al Cercului Auriu cu Amberul. Cred că văd o cale pentru a-i face pe toți fericiți.

— E mult mai complicat de-atât, Luke. Eu nu vreau postul ăsta, și ar fi foarte rău dacă rubedeniile mele de la Curți ar obține custodia asupra lui Coral. Am aflat foarte multe lucruri de curând.

— Cum ar fi? zise Luke, deschizând o ușă secretă care ducea la o cărăruie dindărătul palatului.

Am privit în urmă la Jurt.

— Și lui îi e teamă, am spus. De-asta suntem ceva mai cordiali acum.

Jurt încuviință.

— Se poate ca Brand să fi fost cumva victima unui plan care și-a avut obârșia la Curți, zise, parte a unei idei care încă stă în picioare acolo.

— Mai bine am merge să luăm micul dejun pe de-a-ntregul, zise Luke. Hai să facem cale întoarsă și să mâncăm la bucătărie.

L-am urmat de-a lungul unei cărări din grădină.

Și astfel am mâncat și am pălăvrăgit, în vreme ce se lumina în jurul nostru. Luke insistă să mai încerc o dată Atuul lui

Coral, ceea ce am și făcut, cu aceleși rezultat. El înjură, dădu din cap și spuse:

— Sincronizarea ta este de fapt destul de bună. Tipii care au înhățat-o au fost văzuți luând-o de-a lungul unui drum negru, prin vest.

— Se potrivește, am zis.

— Am motive să cred că nu au ajuns cu ea înapoi la Curți.

— Oh?

— Înțeleg că aceste rute negre pe care le folosiți voi sunt periculoase pentru străini, observă el. Dar eu pot să vă arăt ce a mai rămas din aceasta — e o cărare neagră acum, de fapt. Mi-ar plăcea s-o urmez, dar nu știu dacă pot ajunge prea departe. De asemenea, există vreo metodă prin care mă pot apăra de cărare?

— Simplul fapt că ești în compania noastră te va proteja, zise Jurt.

M-am ridicat. Bucătarul și cei doi spălători de vase priviră înspre noi.

— Trebuie să-ți prezint pe cineva, Luke, am spus. Chiar acum.

— De ce nu? spuse, ridicându-se. Unde e?

— Hai să facem câțiva pași.

— Sigur.

Ne-am ridicat și ne-am îndreptat spre ușa servitorilor.

— Deci, indiferent dacă a fost un complice benevol, sau o bombă magică cu acțiune întârziată, se prea poate ca Mama să-l fi păcălit pe Tata în eforturile lui de a pune stăpânire pe Amber — și, în cele din urmă, să schimbe lumea, zise Luke.

— Ei, bănuiesc că nici el nu a venit chiar cu mâinile-n sân, am spus.

— Adevărat, dar mă întreb cât de elaborate au fost planurile lui, pentru început, medită Luke. Țasta-i cel mai îmbucurător lucru pe care l-am auzit de-o lună încoace.

Am dat în micuța potecă acoperită care se întindea de-a lungul marginii palatului. Luke se opri și privi în jur.

— Unde e? întrebă el.

— Nu aici, am spus. Aveam nevoie doar de un punct de plecare, fără martori care să spună că l-am răpit pe rege.

— Unde *mergem*, Merlin? întrebă Jurt, în vreme ce am învățat o spirală din centrul inelului, luând energie din șaisprezece surse de putere diferite.

— Bună idee. Răpește-mă, rosti Luke în vreme ce Jurt tocmai se apropia.

L-am folosit la fel cum făcusem și când mă teleportasem din Amber în Kashfa, formându-mi ținta din amintire mai degrabă decât din ceea ce vedeam. Numai că de data asta eram trei oameni, și un drum tare lung de parcurs.

— Să vezi ce am pentru tine, am spus.

Era ca și cum ai fi pășit într-un caleidoscop, trecând prin aproape 120 de grade de fragmentare și reasamblare cubistă, înainte de a ieși pe cealaltă parte, sub un arbore înalt, cu vârful pierdut în ceață, în apropierea unui Chevy din 57 vopsit în roșu și alb, la al cărui radio se difuza piesa „Nouă fecioare“ a lui Renbourn*.

Fantoma lui Luke se ridică de pe scaunul din față și se holbă la original. Luke făcu la fel.

— Salut, am zis eu. Faceți cunoștință. Deși, nu prea aveți mare nevoie de prezentare. Aveți atât de multe în comun.

Jurt se holbă la Model.

— Asta-i ediția tatălui meu, am spus.

— Aș fi putut ghici asta, îmi spuse Jurt. Dar ce facem aici?

— Am avut o idee. Dar am crezut și Corwin va fi aici, și aș fi putut s-o discut cu el.

— S-a întors și a plecat iarăși, spuse rezidentul Luke, auzindu-mi vorbele.

— Mi-a lăsat vreo adresă unde l-aș putea găsi, sau a zis când s-ar putea întoarce?

— Nimic.

— La naiba! Uite, ceva ce s-a spus cu puțin timp în urmă mi-a dat ideea că tu și Luke v-ați putea schimba locurile pentru o vreme — dacă acest Model ar putea fi convins să aprobe o scurtă plecare.

* John Renbourn (n.1944, celebru ghitarist și compozitor englez, fondator al trupei Pentangle. (nota trad.)

Luke, pe care am decis să-l numesc tot Luke chiar și când fantoma sa era prin preajmă, se înveseli brusc. Reușisem să mă gândesc la dublura lui ca fiind Rinaldo, pentru a ține lucrurile în ordine.

— E o experiență de care n-ar trebui să fie privat niciun om, spuse el.

— Atunci de ce ești atât de nerăbdător să scapi de asta? replică Rinaldo.

— Pentru a-l ajuta pe Merle să o găsească pe Coral, spuse Luke. A fost răpită.

— Pe bune? De către cine?

— De către niște Agenți ai Haosului.

— Hm. Rinaldo făcu câțiva pași. Okay, știi mai multe despre asta decât mine, zise el în cele din urmă. Dacă se va întoarce în curând Corwin, și dacă Modelul mă va lăsa, te voi ajuta în orice mod îmi e cu putință.

— Urma se răcește în vreme ce așteptăm, sesiză Luke.

— Nu înțelegi, zise Rinaldo. Am o muncă de făcut aici, și nu pot să plec pur și simplu — chiar dacă e vorba de a mă duce să fiu rege undeva. Ce fac eu e mult mai important.

Luke îmi aruncă o privire.

— Are dreptate, am zis. E străjer al Modelului. Pe de altă parte, nimeni nu are de gând să-i facă rău lui Coral. De ce nu mi-aș face apariția, împreună cu Jurt, înapoi la Curți pentru câteva clipe, să verificăm stadiul în care se află procesiunea funerară? Corwin ar putea să apară când vom fi noi plecați. Și sunt sigur că voi doi veți avea despre ce să vorbiți.

— Du-te, îmi zise Luke.

— Mda, făcu Rinaldo. Mi-ar plăcea să știu ce am mai făcut.

M-am uitat la Jurt, care încuviință. M-am dus lângă el.

— Rândul tău să conduci, i-am spus.

— Ne întoarcem curând, am mai zis în vreme ce ne estompam în primul salt.

... Și astfel, din nou la Căile din Sawall, din nou în veșmintele noastre rubinii, peste formele noastre demonice. De asemenea, ne schimbam și trăsăturile feței, înainte ca Jurt să ne aducă înapoi la procesiunea funerară, nevrând să semănăm cu nimeni de acolo.

Thelbane se dovedi a fi părăsit. O scurtă verificare afară, oricum, și se dovedi că procesiunea, aflată cam pe la un sfert din Piață, era oprită și într-o stare de confuzie.

— Hopa, remarcă Jurt. Ce ar trebui să fac?

— Du-ne acolo, i-am spus.

După câteva clipe, ne aflam la marginea mulțimii. Coșciugul scânteietor al lui Swayvill fusese coborât, iar un străjer se afla chiar lângă el. Atenția mi-a fost imediat atrasă de un grup de siluete, aflat cam la douăzeci de pași în dreapta acestuia. Se auzeau câteva vociferări, ceva zăcea la pământ și două forme demonice, ținute bine de alte câteva. Stomacul mi s-a strâns când am văzut că cele două forme erau perechea pe care o vrăjisem să semene cu mine și cu Jurt. Amândouă protestau.

În vreme ce-mi făceam loc în față, mi-am retras vrăjile, făcându-i pe cei doi să revină la propria lor formă. Se auziră și mai multe vociferări în vreme ce am făcut asta, incluzând și un „Ți-am spus!” venind de la cel mai apropiat dintre ei. Răspunsul la asta a fost „Da, ei sunt!” și a venit de la cineva de care mi-am dat seama brusc că era Mandor. Stătea între cei doi și chestia de pe pământ.

— A fost un truc! zise Mandor. O distracție! Da-ți-le drumul!

Am decis că era momentul potrivit pentru a renunța la vrăjile care ne mascau pe mine și pe Jurt. Splendidă confuzie!

După câteva clipe, Mandor mă văzu și îmi făcu semn să mă duc la el. Jurt, care era în dreapta mea, se opri să vorbească cu cineva cunoscut.

— Merlin! zise de îndată ce mă apropiasem de el. Ce știi despre asta?

— Nimic, i-am răspuns. Eram hăt în spate, cu Jurt. Nici măcar nu știu ce s-a întâmplat.

— Cineva a făcut două gârzi de-ale mele să semene cu tine și cu Jurt. Asta a fost cu siguranță menită să creeze confuzie când a lovit asasinul. Ei s-au grăbit să spună că sunt străjeri. În mod cert, nu erau. Inteligent — mai ales că tu și Jurt sunteți pe lista lor neagră.

— Înțeleg, am consimțit, întrebându-mă dacă nu cumva ajutasem un asasin să scape. Cine a fost omorât?

— Tmer, cu o lovitură de pumnal dată într-un mod foarte profesionist, explică el, cu pleoapa stângă zbatându-i-se. Încerca să-mi facă cu ochiul? Însemnând ce? Și a dispărut într-o clipită, continuă el.

Patru bocitori, făcând din pelerinele lor un fel de targă, ridicară trupul căzut. După ce făcuseră doar câțiva pași cu el, am mai văzut un ciorchine de oameni strânși în urma lor.

Văzându-mi expresia uimită, Mandor privi și el în urmă.

— Mai multă securitate, zise el. Îl înconjoară pe Tubble. Cred că o să dau ordin să fie scos de aici. Și tu, și Jurt. Poți să vii la templu mai târziu. O să mă asigur că securitatea va fi și mai dură acolo.

— Okay, am zis. Dara e aici?

Privi în jur.

— N-am văzut-o. Și nu acum, lasă. Mai bine ai pleca.

Am încuviințat. În vreme ce mă întorceam, am văzut o față aproape familiară la dreapta mea. Ea era înaltă, cu ochii negri, schimbându-și forma, de la un vârtej de bijuterii multicolore, la o formă rotitoare, asemănătoare unei flori, holbându-se la mine. Mai încercasem o dată, mai devreme, să-mi amintesc numele ei, și nu reușisem. Cu toate astea, când am văzut-o din nou, mi-am amintit. M-am apropiat de ea.

— Trebuie să plec pentru un timp, am spus. Dar am vrut să te salut, Gilva.

— Ți-ai amintit. Chiar mă întrebam.

— Desigur.

— Tu ce mai faci, Merlin?

Am oftat. Ea zâmbi și se preschimbă într-o formă solidă, cu blană, pe jumătate umană.

— Și eu, zise ea. O să fiu atât de mulțumită când toate astea se vor liniști.

— Da. Ascultă, vreau să te văd — din mai multe motive. Când ar fi un moment potrivit?

— Păi, oricând după funeralii, bănuiesc. Despre ce?

— Nu e timp acum. Mandor îmi aruncă niște priviri furioase. Ne vedem mai târziu.

— Da. Mai târziu, Merlin.

Am mărit pasul către Jurt și l-am prins de cot.

— Ni s-a dat ordin să plecăm, am spus. Motive de securitate.

— În regulă. Se întoarse către bărbatul cu care vorbise. Mulțumesc. Pe curând, îi spuse acestuia.

Lumea dispăru. O alta apăru: apartamentul lui Jurt, cu hainele noastre împrăștiate peste tot.

— Bună sincronizare din partea noastră. Proastă pentru Tmer, remarcă el.

— Adevărat.

— Cum te simți să fii numărul doi? întrebă el, în vreme ce ne schimbam iar — atât ca vestimentație cât și ca formă.

— Este valabil și în cazul tău, de asemenea.

— Am senzația că a murit din pricina ta, frate, nu a mea.

— Eu sper să nu, am spus.

Izbucni în râs.

— Asta-i între Tubble și tine.

— Dacă ar fi fost așa, aș fi mort deja, i-am zis. Dacă ai dreptate, e între Sawall și Chanicut, de fapt.

— N-ar fi amuzant, Merlin, dacă eu aș sta cu tine aici doar pentru că ar fi cel mai sigur loc în care m-aș putea afla acum? întrebă. Sunt convins că străjerii și asasini noștri sunt mai buni decât cei ai lui Chanicut. Să zicem că eu doar aștept, păstrându-mi puterea până când Tubble ar fi înlăturat? Apoi, tu având încredere în mine și așa mai departe, îți întorci spatele — Încoronare!

L-am privit. Zâmbea, dar în același timp părea că mă studiază.

Eram gata să spun „Poți s-o ai și fără toate astea,” într-un mod zeflător. Dar chiar atunci m-am întrebat: chiar și în glumă, dacă ar fi fost o alegere între noi doi... Mi-am dat seama că dacă noi am fi fost singurele opțiuni, asta ar fi fost o circumstanță în care aș fi acceptat tronul. Hotărâsem să-i ofer beneficiul îndoielii, să-l întâlnesc la mai mult de jumătate din drum. Dar nu mă puteam abține. Pentru că toată vorbăria lui împăciuitoare și aparenta cooperare, un obicei vechi de o viață

e greu de dat la o parte. Nu mai puteam să am încredere în el mai mult decât trebuie.

— Spune-i-o Logrusului, am rostit.

O privire temătoare — mărirea ochilor, coborârea lor în pământ, o mică aducere în față a umerilor — apoi:

— Tu chiar ai o înțelegere cu el, nu-i așa?

— Pare să fie o înțelegere, dar funcționează numai într-un singur sens, i-am spus.

— Ce vrei să spui?

— Nu am de gând să ajut nicio parte pentru a ne distruge lumea.

— Sună ca și cum ai de gând să păcălești Logrusul.

Mi-am dus un deget la buze.

— Trebuie să fie sângele tău Amberian, zise el apoi. Mi s-a spus mie că sunt cu toții puțin nebuni.

— Tot ce se poate, am spus.

— Sună a ceva ce ar face tatăl tău.

— Ce știi tu despre el?

— Vezi tu, fiecare are câte o poveste preferată despre Amber.

— Nimeni de pe aici nu mi-a spus vreuna vreodată.

— Bineînțeles că nu — având în vedere ce se petrece.

— Despre mine, că sunt un bastard și tot restul? am zis.

El dădu din umeri. Apoi zise:

— Ei bine, da.

Mi-am pus ghetetele în picioare.

— Orice ai face cu acel nou Model, spuse, probabil că nu l-ar face foarte fericit pe cel vechi.

— Fără îndoială, ai dreptate.

— Așa că nu te vei putea duce la el pentru protecție dacă Logrusul ar fi pe urmele tale.

— Bănuiesc că nu.

— ... Și dacă sunt amândoi pe urmele tale, cel nou nu ar avea cum să facă față împotriva amândurora.

— Chiar crezi că ar conlucra, indiferent despre ce ar fi vorba?

— Greu de spus. Joci un joc nebun. Sper că știi ce faci.

— Și eu, am zis, ridicându-mă. Rândul meu.

Am desfăcut inelul la un nivel pe care nu-l mai încercasem până acum, și ne-am teleportat acolo dintr-un singur salt.

Luke și Rinaldo încă mai stăteau de vorbă. Îi puteam deosebi după veșminte. Corwin nu se vedea a fi pe acolo.

Amândoi făcură cu mâna în vreme ce ne apropiam.

— Cum stau lucrurile la Curți? întrebă Luke.

— Haotic, replică Jurt. Cât timp am fost plecați?

— Cam șase ore, cred, răspunse Rinaldo.

— Niciun semn de la Corwin? am întrebat.

— Nu, zise Luke. Dar între timp, am rezolvat o treabă între noi — iar Rinaldo a ținut legătura cu Modelul de aici. Acesta îi va da drumul și își va continua paza de îndată ce revine Corwin.

— Referitor la asta...zise Jurt.

— Da? întrebă Rinaldo.

— O să stau aici în locul lui Rinaldo în vreme ce tu te duci să o găsești pe doamna cu ochiul de sticlă.

— De ce? întrebă Rinaldo.

— Pentru că ați face o treabă mai bună împreună, iar eu m-aș simți mai în siguranță aici decât în altă parte.

— Trebuie să văd dacă asta e ceva acceptabil, zise Rinaldo.

— Fă-o, spuse Jurt.

Se îndreptă spre Model. Eu am scrutat prin ceață în toate direcțiile, sperând să-l văd pe tatăl meu reîntorcându-se. Jurt examinează mașina, la radio auzindu-se o piesă a lui Bruce Dunlap*, din „Los Animales.”

— Dacă tatăl tău se întoarce și mă schimbă din post, spuse Jurt, o să mă întorc la funeralii și o să-mi cer scuze din partea ta, pentru că nu ești acolo. Dacă te întorci, iar eu nu sunt acolo, faci același lucru. În regulă?

— Da, i-am spus, firișoare de ceață ridicându-se, ca fumul, între noi. Și oricare dintre noi e liber primul și are ceva care merită spus...

— Da, fu el de acord. O să vin să te caut dacă nu ajungi la mine.

* Celebru ghitarist american de jazz (nota trad.)

— Nu s-a întâmplat să-mi iei și sabia, când erai la Curți, nu-i așa? întrebă Luke.

— N-am avut timp, răspunse Jurt.

— Data viitoare când te întorci, mi-aș dori să-ți faci timp.

— O să-mi fac, o să-mi fac, zise Jurt.

Rinaldo se îndepărtă de Model, întorcându-se la noi.

— Ești angajat, îi spuse lui Jurt. Vino cu mine. E un izvor pe care vreau să ți-l arăt, și o magazie de alimente, niște arme.

Luke se întoarse și-i urmări îndepărtându-se încet, în stânga noastră.

— Îmi pare rău, zise blând, dar tot nu am încredere în el.

— Să nu-ți pară. Nici eu nu am. Îl cunosc de prea multă vreme. Dar avem motive mai bune să avem încredere unul în altul acum decât înainte.

— Mă întreb dacă a fost înțelept să-l lăsăm să afle unde e acest Model, iar acum să-l lăsăm singur cu el.

— Sunt destul de sigur că Modelul știe ce face, și că poate să-și poarte singur de grijă.

Ridică câte două degete încrucișate.

— M-aș fi împotrivit, zise el, doar că îmi trebuie dublura mea.

Când se întoarseră, o voce baritonală de DJ se auzi deodată, zicând:

— Toate se vor arăta, sincronizarea este totul. Condițiile de drum sunt în regulă. E o zi bună pentru călătorit. Imediat, urmă un solo de tobe pe care aș fi putut să jur că îl auzisem odată pe Random cântându-l.

— Ești la datorie începând din acest moment, îi spuse Rinaldo lui Jurt. Către noi, dădu din cap și spuse: Oricând.

Ne-am prins din urmă cu inelul și am ajuns din nou la Kashfa, într-un Jidrash aflat în pragul inserării, pe același zid cu poziție dominantă de care mă bucurasem puțin mai devreme cu fratele meu.

— Și astfel, în cele din urmă, spuse Rinaldo privind pe deasupra orașului.

— Da, replică Luke. E tot al tău — pentru un timp. Apoi: Merle, ce zici dacă am face un salt până la mine în apartament?

M-am întors către vest, unde norii deveniseră portocalii, mi-am ridicat privirea, unde atârneau alți nori violet.

— Înainte să facem asta, Luke, mi-ar plăcea să mai folosim ce a rămas din lumina zilei și să aruncăm o privire la acel drum negru.

El încuviință.

— Bună idee. Okay, du-ne acolo.

Gestul său indică o regiune deluroasă către sud-vest. Ne-am unit și ne-am îneluit și am ajuns acolo, creând astfel un verb a cărui nevoie o simțeam în acel moment. Asta e puterea Haosului.

Ajungând pe un mic delușor, l-am urmat pe Luke în josul acestuia.

— Pe aici, zise.

Umbre prelungi se întindeau peste tot în jurul nostru, dar e o diferență între obscuritatea lor și întunecimea unei călătorii de la Curți.

— Era chiar aici, spuse în cele din urmă Luke când ajunserăm la un loc mărginit de câțiva bolovani.

M-am mișcat puțin prin zonă dar n-am simțit nimic în mod deosebit.

— Sigur ăsta-i locul? am întrebat.

— Da.

Am mai făcut zece, douăzeci de pași.

— Dacă ăsta este sigur locul în care se afla, a dispărut acum, i-am spus. Desigur...mă întreb pentru cât timp am fost plecați?

Luke pocni din degete.

— Sincronizare, observă el. Du-ne înapoi la apartamentele mele.

Ne-am luat la revedere de la zi, și ne-am deschis drumul prin zidul de întuneric. Am pășit în camera pe care o ocupasem mai deunăzi împreună cu Coral.

— Destul de aproape? am întrebat. Nu sunt sigur unde se află camerele tale.

— Haide, rosti, scoțându-ne afară, luând-o la dreapta și în jos pe scări. E timpul să consultăm expertul rezident. Merle,

fă ceva cu imaginea tipului ăsta. Prea mult dintr-un lucru bun ar putea să provoace comentarii.

A fost ușor, și pentru prima dată când am făcut pe cineva să arate ca marele portret al lui Oberon, de acasă.

Luke bătu la o ușă înainte de a intra. Undeva, îndărătul ei, o voce cunoscută îi rosti numele.

— Am câțiva prieteni cu mine, spuse el.

— Adu-i înăuntru, veni răspunsul.

Deschise ușa și făcu întocmai.

— Amândoi o știți pe Nayda, anunță Luke. Nayda, acesta este dublul meu. Să-i zicem lui, Rinaldo, și mie Luke, cât timp suntem împreună. El o să conducă lucrurile pe aici în locul meu, în vreme ce Merle și eu vom fi plecați în căutarea surorii tale.

L-am preschimbât înapoi pe Rinaldo, ca răspuns la privirea ei nedumerită.

Ea purta niște pantaloni negri și o bluză de culoarea smaraldului, iar părul îl avea prins la spate cu o eșarfă în aceeași nuanță de verde. Zâmbi în vreme ce ne întâmpină, iar când se uită la mine își atinse buzele ușor, aproape accidental, cu un deget. Am dat imediat din cap.

— Sper că ți-ai revenit în urma neplăcerilor din Amber, am spus. Te-ai aflat acolo, desigur, într-un moment dintre cele mai nepotrivite.

— Cu siguranță, răspunse ea. Refăcută complet, mulțumesc. Drăguț din partea ta să întrebi. Mulțumesc, de asemenea, pentru îndrumările date de curând. Bănuiesc că tu l-ai răpit pe Luke în aceste ultime două zile?

— Chiar atât de mult timp a trecut? am zis.

— Într-adevăr, domnule.

— Scuze pentru asta, draga mea, zise Luke, strângându-i mâna și privind-o lung în ochi.

— Asta explică dispariția drumulti, am zis.

Rinaldo îi luă mâna și o sărută, în vreme ce execută o plecăciune elaborată.

— Uimitor cât te-ai schimbat, față de fetița pe care o știam eu, rosti.

— Oh?

— Împărtășesc și amintirile lui Luke, pe lângă înfățișarea lui, explică el.

— Puteam spune că e ceva nu chiar uman la tine, remarcă ea. Te văd ca pe un om al cărui propriu sânge este foc.

— Și cum vezi asta? se întrebă el.

— Are ea metodele ei, spuse Luke, cu toate că mă gândeam că-i vorba doar de o legătură transcendentală cu sora ei. Dar se pare că merge ceva mai departe.

Ea încuviință.

— Și apropo, sper că te poți folosi de asta pentru a putea da de urma ei, continuă el. Cu drumul dispărut, și cu un drog sau o vrajă care blochează apelul Atuului, vom avea nevoie de ceva asistență.

— Da, răspunse ea, cu toate că nu e în niciun pericol în acest moment.

— Bine, zise el. În cazul ăsta, voi ordona să ni se aducă ceva de mâncat și vom purcede să-l instruim pe acest tânăr chipeș în legătură cu ce se mai întâmplă în Kashfa în aceste zile.

— Luke, am zis. Pare momentul ideal de a mă întoarce la Curți pentru restul funeraliilor.

— Cât timp vei lipsi, Merle?

— Nu știu, i-am răspuns.

— Te întorci până se luminează de ziuă, cred?

— Și eu. Dar dacă nu?

— Am senzația că ar trebui să mă duc să o caut fără tine.

— Încearcă totuși să dai de mine mai întâi.

— Sigur. Ne vedem mai încolo.

M-am acoperit cu pelerina mea spațială, lăsând în urmă Kashfa. Când m-am descoperit, eram iarăși în camerele lui Jurt, de la Sawall.

M-am întins, am căscat. Am făcut o piruetă prin cameră, vrând să mă conving că sunt singur. Mi-am desfăcut pelerina și am aruncat-o cât colo pe pat. Am făcut câțiva pași în vreme ce-mi descheiam nasturii de la cămașă.

Hopa. Ce a fost asta? Și de asemenea, unde?

Am refăcut câțiva pași. N-am petrecut niciodată foarte mult timp în odăile fratelui meu mai mic, dar mi-aș fi amintit de ceea ce tocmai simțeam.

În colțul format dintr-un zid și un dulap din lemn întunecat, aproape negru, se aflau un scaun și o masă. Îngenunchind pe scaun și întinzându-mă peste masă, puteam să o simt — prezența unei căi, nu îndeajuns de puternică pentru transport, totuși. Ergo...

M-am dus înspre partea dreaptă și am deschis dulapul. Trebuia, desigur, să fie înăuntru. Mă întrebam de cât timp o instalase. De asemenea, mă simțeam puțin ciudat, băgându-mi nasul prin camera lui, în felul ăsta. Oricum, îmi era dator pentru multe mizerii și inconveniente. Câteva confidențe și puțină cooperare din partea lui nu prea ștergeau cu buretele totul. Încă nu învățasem să am încredere în el, și era posibil să-mi fi întins cumva și o cursă. Bunele maniere, am decis, aveau să fie sacrificate prudenței.

Am dat hainele la o parte, făcându-mi loc înspre dosul chestiei. Puteam să o simt mai puternic. O ultimă împingere a veșmintelor, un mers târșăit înspre spate, și eram în miez. L-am lăsat să mă ducă.

De vreme ce a urmat o prăbușire în față, presiunea hainelor din spatele meu mi-a dat un mic ghionț. Asta, și în plus faptul că cineva (Jurt, însuși?) făcuse o treabă de mântuială cu modificarea-umbrei, judecând după diferitele niveluri ale podelei, trimițându-mă în bot când am ajuns la destinație.

Măcar nu aterizasem într-o groapă plină cu țepușe ascuțite sau cu acid. Sau în sălașul unei fiare aproape moarte de foame. Nu, era o podea cu gresie verde, și m-am prins în timp ce cădeam. Și din toate acele lumini pâlpâitoare din jurul meu am bănuir că trebuiau să fie tot felul de lumânări împrăstiate, arzând.

Chiar înainte de a privi în sus, eram convins că toate aveau să fie verzi.

Avusesem dreptate. Și despre asta, și despre tot.

Aranjarea era asemănătoare cu cea a tatălui meu, cu o boltă în cruce având o sursă de lumină superioară lumânărilor. Numai că acolo nu se afla niciun tablou deasupra altarului.

Acesta avea un vitraliu, cu foarte mult verde în el, și doar puțin roșu.

Protagonistul era Brand.

M-am ridicat și am traversat spre el. Aflată deasupra lui, la câțiva inci de marginea sa, era Werewindle.

Am întins mâna și am apucat-o, primul impuls fiind să o iau cu mine, pentru o posibilă viitoare înapoiere lui Luke. Apoi am șovăit. Nu era ceva potrivit de purtat la o înmormântare. Dacă aș fi luat-o acum, ar fi trebuit să o ascund undeva, și deja era foarte bine ascunsă chiar aici. Mi-am lăsat mâna să se odihnească pe ea, totuși, în vreme ce m-am gândit. Emană o putere asemănătoare cu cea pe care o avea Grayswandir, doar că puțin mai luminoasă, cumva, mai puțin atinsă de tragedie și de gânduri negre. Ironic. Părea a fi o sabie ideală pentru un erou.

M-am uitat în jur. În stânga se afla o carte pe un suport de citit, o pentagramă pe podea, în spatele meu, lucrată în diferite nuanțe de verde, un miros — ca de lemn ars recent — plutea în aer. Într-o doară, m-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi făcut o gaură în zid. Oare această capelă se afla pe vârful unui munte? Lângă un lac? Sub pământ? Oare plutea undeva prin ceruri?

Ce reprezenta? Părea să fie de inspirație religioasă. Iar Benedict, Corwin și Brand erau cei trei despre care știam. Să fi fost ei admirați, respectați — venerați — de câțiva dintre compatrioții și rubedeniile mele? Sau aceste capele ascunse erau, cumva, mult mai sinistre?

Mi-am luat mâna de pe Werewindle și am pășit în apropierea pentagramei.

Viziunea Logrusului nu-mi revelă nimic refractar, dar o examinare atentă cu inelul detectă reziduurile unei operații magice, de mult îndepărtată. Oricum, urmele erau mult prea slabe pentru a-mi putea spune ceva despre natura ei. În vreme ce-mi părea cu puțință o cercetare mai amănunțită, în urma căreia aș fi putut ajunge la o imagine de ansamblu mai clară, mi-am dat seama că nu aveam timpul necesar pe care l-ar fi cerut o asemenea operație.

Cu părere de rău, m-am retras în apropierea căii. Ar fi posibil ca aceste locuri să fi fost folosite pentru influențarea indivizilor implicați?

Mi-am scuturat capul. Asta era ceva la care să mă gândesc, dar în altă zi. Am localizat calea și m-am încredințat ei.

M-am și împiedicat la sosire.

Prinzându-mă de cadru cu o mână, m-am agățat de niște veșminte cu cealaltă, am încercat să mă țin bine, m-am mai îndreptat de spate și am pășit afară. Apoi am aranjat hainele la loc și am închis ușile.

M-am dezbrăcat în grabă, schimbându-mi și forma în același timp, și am pus pe mine iarăși hainele de doliu. Am simțit ceva activitate în vecinătatea inelului, și pentru prima dată l-am prins extrăgându-și energie dintr-una din multele surse pe care le comanda pentru a-și schimba forma, având grijă de mărimea de schimbare a degetului meu. Cu siguranță mai făcuse asta și înainte, cu toate că acum era pentru prima oară când am băgat de seamă procesul. Era interesant, tocmai pentru că arăta că dispozitivul e capabil să acționeze independent de voința mea.

Nu știam cu adevărat ce era acel lucru, sau care ar fi fost originea sa. Îl păstrasem pentru că reprezenta o sursă considerabilă de putere, un înlocuitor acceptabil pentru Logrus, de care acum mă temeam. Dar în timp ce-l urmăream schimbându-și forma, pentru a rămâne strâns pe degetul meu, mă întrebam: dacă ar fi făcut parte dintr-un complot, și s-ar fi întors împotriva mea exact în momentul nepotrivit?

L-am învărtit de câteva ori pe deget. Am pătruns în el cu puterea minții, știind zădărnicia efortului. Mi-ar lua secole pentru a merge pe fiecare linie de-a lui, până să ajung la sursă și să verific vrăjile ascunse de-a lungul drumului. Era ca și cum ai fi făcut o călătorie printr-un ceas elvețian — făcut la comandă. Eram impresionat atât de frumusețea și designul său, cât și de volumul de muncă depus pentru crearea lui. Putea cu ușurință să aibă câteva imperative ascunse, care să fi reacționat numai într-unele circumstanțe. Și totuși —

Nu făcuse nimic nepotrivit încă. Iar alternativa era Logrusul. M-a izbit ca o veritabilă pildă despre alegerea răului pe care nu-l cunoști.

Bombănind, mi-am aranjat hainele, mi-am canalizat atenția spre Templul Șarpelui și am ordonat inelului să mă ducă în apropierea intrării. Săvârși sarcina la fel de fluent și blând, ca și cum nu m-aș fi îndoit niciodată de el, ca și cum n-aș fi descoperit la el încă un motiv de paranoia.

Și, pentru un timp, am stat pur și simplu în fața ușilor de flăcări înghețate, acolo la marea Catedrală a Șarpelui, aflată la marginea Pieței de la Capătul Lumii, chiar la Margine, deschisă către Abisul însuși — unde, într-o zi bună, se poate urmări crearea universului, sau distrugerea lui — și am privit stelele roind prin spațiul care se împăturea și se desfăcea precum petalele unei flori; și de parcă viața mea avea să se schimbe, m-am dus cu gândul înapoi la școală, la California, la plimbările la bordul *Sunburst-ului*, cu Luke, Gail și Julia, la cum stăteam cu tata, când războiul era pe terminate, la călătoriile făcute cu Vinta Bayle prin ținuturile viticole din estul Amberului, la o lungă, înviorătoare după-amiază, petrecută cu Coral, arătându-i orașul, și la ciudatele evenimente din acea zi; și m-am întors și mi-am ridicat mâna solzoasă, holbându-mă la turla Thelbane-ului, gândindu-mă „nu încetează lupta, est cu vest, în marșul adevărului, nimic în rest“. Pentru cât timp, pentru cât...? — ironia, ca de obicei, această favorită cu o cotă de trei la unu, de câte ori sentimentalitatea își spune cuvântul.

Întorcându-mă din nou, am intrat pentru a-l vedea pe ultimul Rege al Haosului.

Adânc, adânc în morman, în marele morman de reziduuri, fereastră către sfârșiturile timpului și spațiului, unde nimic nu mai rămâne de văzut în cele din urmă, m-am dus, printre pereții pentru totdeauna în flăcări, niciodată arși, mergând într-unul din corpurile mele, mergând înspre locul de unde se auzea o voce citind din Cartea Șarpelui Agățat de Copacul Spiritului, și în cele din urmă am ajuns în grota care se rezema de întunecime, semicercuri, tot mai mari, de rude îndoliate îmbrăcate în roșu stând cu fața la cel care citea și la marele catafalc lângă care se afla, Swayvill așezat pe el, acoperit pe jumătate cu flori roșii, depuse de către rubedeniile îndoliate, lumânări roșii pâlpâind, pe fundal fiind Abisul, la câțiva pași de ele; de-a lungul părții din spate a încăperii apoi, ascultându-l pe Bances din Amblerash, Mare Preot al Șarpelui, cuvintele sale sunând de parcă ar fi fost rostite chiar lângă mine, deoarece acustica Haosului este bună; găsind un scaun într-un arc de altfel gol, unde oricine ar fi privit înapoi m-ar fi văzut cu siguranță; căutând figuri familiare, găsind-o pe Dara, Tubble și pe Mandor așezați în față, ceea ce denota faptul că îl vor asista pe Bances la împingerea coșciugului peste margine, înspre infinit, când timpul avea să vină; iar în inima mea împărțită mi-am adus aminte de ultima procesiune funebră la care participasem, înainte de aceasta: a lui Caine, în Amber, lângă mare, gândindu-mă iarăși la Bloom și la cum îți umblă mintea în astfel de ocazii.

Am privit în jurul meu. Jurt nu se vedea pe nicăieri. Gilva din Hendrake era numai cu câteva rânduri înaintea mea. Mi-am mutat rapid privirea înspre adâncul întuneric de

cealaltă parte a Marginii. Era aproape ca și cum aș fi privit în jos, mai degrabă, decât în afară — dacă astfel de termeni au vreo însemnătate într-un loc ca acela. Din când în când, zăream puncte fulgerătoare de lumină sau mase rostogolitoare. Asta mi-a servit drept un test Rorschach pentru o vreme, și aproape că moțăiam urmărind panorama cu fluturi negri, nori, chipuri —

M-am îndreptat pe scaun, cu o mică tresăltare, întrebindu-mă ce mă scosese din reverie.

Mi-am dat seama că liniștea era cauza. Bances se oprișe din citit.

Eram gata să mă aplec în față și să-i șoptesc ceva lui Gilva, când Bances a început Consemnarea. Am fost surprins să-mi dau seama că îmi aminteam toate răspunsurile potrivite.

În vreme ce incantațiile se intensificau și se concentrau, i-am văzut pe Mandor, Dara și Tubble ridicându-se. Au mers în față, alăturându-i-se lui Bances, în jurul coșciugului — Dara și Mandor la picioare, Tubble și Bances la cap. Asistenți ai serviciului se ridicară din secțiunea lor și începură să stingă lumânările, până ce nu mai rămase să pâlpeie decât una mare, la Margine, în spatele lui Bances. În acest moment ne ridicăram cu toții.

Mereu înfricoșătoarea lumină a mozaicurilor de flăcări, lucrate în pereții de pe fiecare parte, mai dădea o iluminare adițională, într-atât încât să pot vedea mișcările făcute atunci când incantațiile se opriră.

Cele patru siluete se poticniră nițel, probabil prinzând mânerele coșciugului. Apoi se îndreptară și porniră înspre Margine. Un asistent merse în față și se postă lângă lumânare, chiar când ei trecură pe lângă ea, pregătit să stingă și ultima flăcără, în vreme ce rămășițele lui Swayvill aveau să fie date Haosului.

Mai rămâneau șase pași de făcut... Trei... Doi...

Bances și Tubble îngenuncheară la margine, așezând sicriul într-o canelură din podeaua de piatră, Bances intonând un ultim fragment din ritual, în vreme ce Dara și Mandor rămăseră în picioare.

Cum se sfârși rugăciunea, am auzit o înjurătură. Mandor păru tras înainte. Dara se împletici într-o parte. Am auzit un *clincăit* când sicriul căzu la pământ. Mâna asistentului, fiind deja în mișcare, stinse lumânarea exact în acea clipă. Apoi se auziră pași, în timp ce coșciugul se deplasă în față, mai multe înjurături, o siluetă umbrită retrăgându-se de la Margine...

Apoi se auzi o jeluire. O formă greoaie căzu și dispăru. Jeluirea se micșoră, se micșoră, se micșoră...

Am ridicat pumnul stâng, făcând inelul să creeze un glob de lumină albă, la fel cum o țevă de făcut baloane face baloane. Avea aproape un metru în diametru, când i-am dat drumul să plutească prin aer. Deodată, locul se umplu de flecăreală. Alții, cu cunoștințe în magie, făcând vrăjile lor preferate, în ceea ce privește iluminatul, cam în același timp cu mine, umplură templul de lumină venind din zeci de direcții.

Mijind ochii, i-am văzut pe Bances, Mandor și Dara, conversând, în apropierea Marginii. Tubble și rămășițele lui Swayvill nu mai erau printre noi.

Toți cei îndoliați se mișcau deja. Am procedat întocmai și eu, dându-mi seama că timpul meu aici era de-acum extrem de limitat.

Am pășit în jos, trecând de rândul gol, luând-o în partea dreaptă, atingând umărul încă umanizat al Gilvei.

— Merlin! zise ea, întorcându-se cu repeziciune. Tubble — a trecut dincolo — nu-i așa?

— Așa s-a văzut, am spus.

— Ce se va întâmpla acum?

— Trebuie să plec, repede! am mai spus.

— De ce?

— Cineva o să înceapă să se gândească la succesiune, din clipă în clipă, și o să fiu sufocat de protecție. Și nu-mi permit asta, nu chiar acum.

— De ce nu?

— N-am timp să intru în amănunte. Dar am vrut să vorbesc cu tine. Pot să te răpesc acum?

În jurul nostru se învârtteau tot felul de siluete.

— Desigur — sir, zise ea, părând că de-abia ce se gândise la succesiune.

— Termină cu asta, am spus, canalizând cu inelul energiile care ne prinseră și ne duseră de acolo.

Am ajuns în pădurea cu arbori metalici, iar Gilva mă ținu strâns de braț, privind în jur.

— Sir, ce e locul acesta? întrebă.

— Aș prefera să nu spun, am replicat, pentru motive care vor deveni evidente în doar o clipă. Aveam doar o singură întrebare pentru tine, ultima dată când ne-am văzut. Dar acum am două, iar acest loc figurează în ele, într-un fel, în afară de a fi aproape părăsit în marea parte a timpului.

— Întrebă, zise, mișcându-se în fața mea. Voi încerca să ajut. Dacă este important, totuși, s-ar putea să nu fiu persoana potrivită —

— Da, e important. Dar n-am avut timp să stabilesc o întâlnire cu Belissa. E în legătură cu tatăl meu, Corwin.

— Da?

— El este cel care l-a spintecat pe Borel din neamul Hendrake, în războiul de la Prăbușirea Modelului.

— Înțeleg, spuse ea.

— După război, s-a alăturat alaiului regal care a venit aici, la Curți, să rezolve cu Tratatul.

— Da, spuse. Știu asta.

— A dispărut la puțin timp după asta, și nimeni nu părea să știe unde s-ar fi putut duce. Pentru o vreme, m-am gândit că ar putea fi mort. Cu toate astea, mai încolo, am primit indicații că nu ar fi mort, ci mai degrabă întemnițat undeva. Ai putea să-mi spui ceva despre asta?

Se întoarse brusc.

— Mă simt jignită, spuse ea, de ceea ce cred că vrei să spui.

— Îmi pare rău, dar a trebuit să întreb.

— Casa noastră este una onorabilă, spuse. Acceptăm darurile războiului. Când lupta ia sfârșit, lăsăm totul în urma noastră.

— Îmi cer iertare, am spus. Noi suntem chiar înrudiți, din partea mamei mele.

— Da, știu, spuse, întorcându-se. Asta a fost tot, Prinț Merlin?

— Da, am răspuns. Unde vrei să te trimit?

Nu spuse nimic timp de câteva secunde, apoi:

— Ziceai că ai două întrebări.

— Las-o baltă. M-am răzgândit în privința celei de-a doua. Se întoarse.

— De ce? De ce ar trebui s-o las baltă? Pentru că apăr onoarea familiei mele?

— Nu, pentru că te cred.

— Și?

— O să deranjez pe altcineva pentru o părere.

— Vrei să spui că-i periculos, și că ai decis să nu mă întreb pe mine?

— Nu înțeleg, așa că ar putea fi periculos.

— Iarăși vrei să mă jignești?

— Ferească Cerul!

— Pune-mi întrebarea.

— Va trebui să-ți arăt.

— Fă-o.

— Chiar dacă înseamnă să te sui într-un copac?

— Chiar.

— Urmează-mă.

Așa că o conduc la copac și îl escaladăm, o ispravă al naibii de ușor de făcut, în forma mea prezentă. Ea era chiar în urma mea.

— Aici sus e o cale, am zis. Sunt aproape de a o lăsa să mă ia. Dă-mi câteva clipe, să mă dau la o parte.

Am mai urcat puțin și am fost transportat. Dându-mă la o parte, am inspectat cu repeziciune capela. Nimic nu părea să fie schimbat.

Apoi mi se alătură și Gilva. Am auzit-o trăgând cu putere aer în plămâni.

— Vai! făcu ea.

— Știu la ce mă uit, i-am zis, dar nu știu ce văd, dacă mă înțelegi.

— E un altar, spuse ea, închinat spiritului unui membru al casei regale din Amber.

— Da, este tatăl meu, Corwin, am aprobat. La asta mă uit. Dar ce văd? De ce ar trebui să se afle așa ceva aici, la Curți?

Păși încet în față, studiind altarul Tatei.

— Aș putea să-ți spun, la fel de bine, că acesta nu e singurul altar de acest fel pe care l-am văzut de când m-am întors, adăugă.

Întinse mâna și atinse mânerul sabiei Grayswandir. Căutând pe sub altar, găsi o rezervă de lumânări. Scoțând una, și fixând-o într-unul din multele suporturi, o aprinse cu o altă lumânare și o așeză lângă Grayswandir. Bolborosi ceva în vreme ce făcu asta, dar n-am putut distinge cuvintele.

Când se întoarse din nou către mine, zâmbea.

— Amândoi am crescut aici, am spus. Cum se face că tu pari să știi totul despre asta, iar eu nu?

— Răspunsul e destul de simplu, Sir, îmi spuse. Ai plecat chiar după război, în căutarea educației, prin alte țărâhuri. Acesta este un semn a ceva ce s-a întâmplat în absența ta.

Mă luă de mână și mă conduse la o bancă.

— Nimeni nu a crezut că vom pierde acel război, spuse, deși se vehiculase de mult ideea că Amberul avea să fie un dușman redutabil. Ne-am așezat. După aceea, a urmat o neliniște considerabilă, legată de politicile care au dus la înfrângere și la tratatul care a urmat acesteia. Cu toate astea, nicio casă și nicio facțiune nu puteau spera într-o depozitie împotriva coaliției regale. Cunoști conservatorismul Lorzilor Marginii. Ar fi nevoie de mult, mai mult de-atât, pentru a forma o majoritate împotriva Coroanei. În schimb, nemulțumirea lor a luat altă formă. A avut loc o înflorire a afacerilor cu artefacte din războiul cu Amber. Oamenii au devenit fascinați de cuceritorii noștri. Studii biografice ale familiei regale din Amber s-au vândut foarte bine. Ceva asemănător unui cult a început să prindă formă. Capele particulare, precum aceasta, încep să apară, închinat unui anumit personaj din Amber ale cărui virtuți i-au fost pe plac cuiva.

Se opri, studiindu-mi fața.

— Semăna izbitor cu o religie, continuă, iar, pentru o perioadă imemorială, Calea Șarpelui fusese singura religie importantă la Curți. Așa că Swayvill a interzis cultul Amberului, declarându-l eretic, pentru evidente motive politice. Asta s-a dovedit a fi o mare greșală. Dacă n-ar fi făcut nimic, ar

fi trecut repede. Dar scoțând cultul în afara legii, l-a condus în subteran, făcându-i pe oameni să privească situația ca pe un act de rebeliune. Habar n-am câte capele ale cultului mai sunt printre Case, dar e cert ce reprezintă aceasta.

— Fascinant fenomen sociologic, am spus, iar personalitatea ta cultică este Benedict.

Ea râse.

— Asta nu era chiar greu de ghicit, zise ea.

— De fapt, fratele meu Mandor mi-a făcut o descriere a capelei. Susține că a nimerit în ea, la o petrecere la Hendrake, și nu știa ce e.

Ea chicoti.

— Trebuie că te-a supus unui test, spuse ea. Rânduiala este, de ceva timp, cunoscută de toată lumea. Și se întâmplă chiar să știi că și el este, la rândul lui, cultist.

— Într-adevăr? Cum de știi asta?

— Demult, înainte de proscrierea generală, nu făcea un secret din asta.

— Și cine e patronul său personal? am întrebat.

— Prințesa Fiona, răspunse.

Din ce în ce mai curios...

— Tu chiar ai văzut capela închinată ei?

— Da. Înainte de interdicere, nu era ceva ieșit din comun să-ți inviți prietenii la o slujbă, ori de câte ori te simțeai nemulțumit de politica regală.

— Și după interdicție?

— Fiecare a declarat public că altarele lor au fost distruse. Multe au fost pur și simplu mutate, cred, pe căi ascunse.

— Și toată treaba cu invitatul prietenilor pentru slujbă?

— Cred că ar depinde de cât de bun îți este prietenul de care vorbești. Eu chiar nu știu cât de organizat este cultul Amberului, zise, făcând gesturi largi. Un loc ca ăsta e totuși ilegal. Bun lucru că nu știu unde ne aflăm.

— Bănuiesc, am spus. Și relația dintre figura cultică și persoana în carne și oase? Aș spune că Mandor chiar simte ceva pentru Fiona. S-a întâlnit cu ea, știi asta, iar eu am fost acolo și am văzut totul. O altă persoană pe care o știu a furat ceva — aparținând patronului său? — și ține acel obiect în

altarul său. Iar asta — m-am ridicat, am înconjurat altarul și am ridicat spada lui Corwin — este obiectul veritabil. Mai văzusem sabia Grayswandir de aproape, o atinsesem, o ținusem în mână. Asta este. Dar, unde vreau să ajung, este că tatăl meu lipsește, iar ultima oară când l-am văzut avea această spadă. Să fie în dogmele acestui cult, întemnițarea patronului tău?

— Nu am auzit niciodată de așa ceva, zise ea. Dar nu aș vedea de ce nu. Este într-adevăr spiritul persoanei, cel care este venerat. Nu e niciun motiv pentru care persoana nu ar putea fi întemnițată.

— Sau moartă?

— Sau moartă, fu ea de acord.

— Oricum, pe cât de fascinante sunt toate astea, am spus eu întorcându-mă cu spatele la altar, tot nu mă ajută să-mi găsesc tatăl.

M-am dus înapoi lângă ea, pășind pe ceea ce trebuie să fi fost o reprezentare a Amberului, stilizată precum modelul de pe un covor caucazian, iar acolo, pe plăcile întunecate și deschise la culoare, cel Haotic, undeva departe, la dreapta mea.

— Va trebui să întrebi persoana responsabilă pentru prezența spadei aici, zise ea, ridicându-se.

— Deja am întrebat persoana pe care o cred responsabilă de asta. Răspunsul nu a fost unul foarte satisfăcător.

Am prins-o de braț pentru a o conduce înapoi către calea spre copac, iar deodată se apropie foarte mult de mine.

— Mi-ar plăcea să servesc viitorul nostru rege în orice fel mi-ar fi cu putință, rosti. Deși nu aș putea vorbi, în mod normal, în numele Casei noastre, sunt sigură că Hendrake ar accepta să te ajute să exerciți o presiune asupra persoanei responsabile.

— Mulțumesc, i-am spus în vreme ce ne îmbrățișam. Solzii ei erau reci. Colții ei mi-ar fi sfârtecat urechea mea umană, dar în forma mea demonică nu a fost decât o mușcătură. Voi vorbi din nou cu tine dacă voi avea nevoie de ajutor.

— Vorbește cu mine din nou, orice-ar fi.

A fost bine să țin și să fiu ținut în brațe, pentru o vreme, iar asta am și făcut, până când am văzut o umbră mișcându-se în apropierea căii.

— Sstăpâne Merlin.

— Glait!

— Da. Te-am văzut venind pe-aici. În formă umană, în formă demonică, mare ssau mic, te cunossc.

— Merlin, ce-i asta? întrebă Gilva.

— O veche cunoștință, i-am spus. Glait, fă cunoștință cu Gilva. Și viceversa.

— Încântată. Am venit ssă te avertizez că cineva sse apropie.

— Cine?

— Prințessa Dara.

— Oh, făcu Gilva.

— Îți dai seama unde ne aflăm, i-am spus. Ține-o pentru tine.

— Pun preț pe capul meu, Sir. Ce facem acum?

— Glait, vino la mine, am zis, îngenunchind și întinzându-mi un braț.

Pluti în susul brațului și se făcu comodă. M-am ridicat și am prins-o pe Gilva cu cealaltă mână. Mi-am trimis voința către inel.

Apoi am șovăit.

Nu știam unde naiba ne aflam — adică pe bune, fizic, în sensul geografic. O cale te poate purta și la un pas de locul în care te afli, și undeva la mii de mile depărtare, chiar și în Umbră. Mi-ar fi luat ceva timp să las inelul să-și dea seama unde ne aflam, iar apoi să ne facem drum înapoi, asta dacă aveam de gând să facem un ocol. Prea lung, de asta eram sigur.

Aș putea doar să-l folosesc pentru a ne face invizibili. Dar mă temeam că sensibilitatea magică a mamei ar fi fost îndeajuns pentru a ne detecta prezența, la un nivel mai mult decât vizual.

M-am întors cu fața la un zid, extinzându-mi simțurile mai departe de el, pe o linie de energie a inelului. Nu ne aflam sub apă, nici nu pluteam pe o mare de lavă sau în nisipuri mișcătoare. Părea că suntem într-un loc împădurit.

Așa că am pășit înspre zid și am trecut cu toții prin el când am ajuns acolo.

După câțiva pași făcuți, în mijlocul unei poieni umbrite, am privit în urmă și am zărit o coastă de deal înverzită, fără nicio cântare care să se audă de sub ea. Am stat sub un cer albastru, cu un soare portocaliu care se apropia de zenit. În jurul nostru se auzeau zgomote făcute de păsări și insecte.

— Măduvă! exclamă Glait, dezlipindu-se de pe mâna mea și dispărând prin ierburi.

— Să nu stai foarte mult! am zis printre dinți, încercând să nu-mi ridic vocea. Am condus-o pe Gilva cât mai departe de deal.

— Merlin, spuse ea, sunt îngrozită de ceea ce am aflat.

— Nu voi spune nimănui, dacă nici tu nu o vei face. Dacă vrei, pot chiar și să-ți înlătur aceste amintiri înainte să te trimit la funeralii.

— Nu, dă-mi voie să le păstrez. Aproape că mi-aș dori să fie și mai multe.

— O să-mi dau seama de locul în care ne aflăm și te voi trimite înapoi, înainte de a ți se simți lipsa.

— O să aștept alături de tine, în vreme ce amica ta vânează.

M-am cam așteptat să fi continuat astfel: „...în cazul în care n-am să te mai văd niciodată“, cu recenta dispariție a lui Tmer și Tubble din această spirală pentru totdeauna mortală. Dar nu, ea trebuia să se resemneze, fiind o fecioară de luptă, bine-crescută — cu mai mult de treizeci de creștături pe mânerul paloșului ei, aveam să aflu mai târziu — și cu mult deasupra afirmării lucrurilor evidente, dizgrațioase, în prezența posibilului ei viitor suzeran.

Când Glait se întoarse, după o perioadă potrivită de timp, am spus:

— Mulțumesc, Gilva. Acum am să te trimit înapoi la înmormântare. Dacă ne-a văzut careva împreună și vrea să știe unde sunt, spune-i că m-am dus să-mi caut un ascunziș bun.

— Dacă îți trebuie un loc în care să te ascunzi...

— Vom vorbi poate puțin mai încolo, i-am spus, și am trimis-o înapoi la templul de la marginea tuturor lucrurilor.

— Buni paraziți, remarcă Glait, în vreme ce reveneam la forma umană. (E întotdeauna mai ușor pentru mine așa, decât în chip demonic.)

— Mi-ar plăcea să te trimit înapoi la grădina cu sculpturi a lui Sawall, i-am spus.

— De ce acolo, Sstăpâne Merlin?

— Să aștept o vreme, să văd dacă deții un cerc real de lumină. Și dacă da, să i te adresezi lui Ghostweel și să-i spui să vină la mine.

— Unde ar trebui să-i spun să vă întâlniți?

— Asta nu știu, dar e bine pentru acel lucru.

— Atunci trimite-mă pe mine. Șșșși dacă nu ești mâncat de ceva mai mare, vino sssă-mi ssspui povessstea ta într-o noapte.

— Voi veni.

A fost treabă de doar un moment să agăț șarpele înapoi în copacul ei. Nu eram niciodată sigur când glumește, umorul reptilian fiind mai mult decât puțin ciudat.

Am cerut haine noi și m-am îmbrăcat în gri și purpuriu. Mi-am asortat lame lungi și scurte de asemenea.

Mă întrebam ce pune mama mea la cale sus în castel, dar am decis să nu încerc să o spionez. Am ridicat inelul și l-am privit pentru un moment, apoi l-am lăsat jos. Părea cam neproductiv să mă transport în Kashfa când nu știam cât de mult timp a trecut și dacă Luke era cu adevărat acolo. Am scos Atuurile, pe care le avusesem în hainele mele de doliu și le-am scos din cutie.

L-am localizat pe al lui Luke, m-am concentrat asupra lui. În scurt timp se răci și am simțit prezența lui Luke.

— Da? spuse. Ești tu, Merle? Cam în același timp imaginea lui plutea și se altera, făcându-mă să-l văd călărind printr-o zonă rurală parțial-distrusă, parțial-normală.

— Da, am răspuns. Mi-am imaginat că nu mai ești în Kashfa.

— Exact, spuse. Tu unde ești?

— Undeva în Umbră. Dar tu?

— Al naibii să fiu dacă știu ceva sigur, răspunse. Am urmat această cale întunecată zile întregi — și tot ce pot spune e undeva în Umbră.

— Oh, ai putut localiza?

— Nayda a reușit. Nu am văzut nimic, dar doar m-a ghidat. În cele din urmă, drumul a devenit clar pentru mine. Al naibii detectiv, frumusețea aia de femeie.

— E cu tine acum?

— Exact. Spune că o să câștigăm împotriva lor.

— Mai bine aduceți-mă la voi atunci.

— Vino!

A întins o mână. Am ajuns la ea, am prins-o, am făcut un pas, i-am dat drumul mâinii, am început să merg alături de el, pe un cal din apropiere.

— Hei, Nayda! am strigat spre unde călărea ea, în cealaltă parte. O siluetă macabră era călare pe un cal negru în față și în dreapta ei.

Ea zâmbi.

— Merlin, spuse. Bună.

— Și Merle? am spus.

— Cum dorești.

Silueta de pe calul negru se răsuci și mă privi. Mi-am stăpânit o lovitură mortală din reflex atât de repede încât m-am speriat. Aerul dintre noi era murdar și umplut cu o notă ascuțită, ca o mașină scrâșnind pe pavaj ca să evite coliziunea.

Era un tip mare, un nenorocit cu părul blond, și avea un tricou galben și pantaloni negri, cizme negre, și multe cuțite. Medalionul Leului sfâșiind Unicornul aruncat peste pieptul lui puternic. De fiecare dată când am auzit de el sau l-am văzut, era ceva răutăcios, nenorocitul era chiar să-l omoare odată pe Luke. Era un mercenar, un Robin Hood ieșit din Eregnor și un inamic declarat al Amberului — fiu nelegitim al ultimului lui suveran, Oberon. Credeam că este un preț pus pe capul lui prin Cercul de Aur. Pe de altă parte, el și Luke erau camarazi de ani de zile și Luke jura că nu era chiar atât de ticălos. Era unchiul meu Dalt, și am avut sentimentul că dacă se mișcă prea repede contractarea mușchilor îi va sfâșia tricoul.

— ... Și îți amintești de consilierul meu militar, Dalt, spuse Luke.

— Îmi amintesc, am spus.

Dalt se holba la liniile negre din aer care s-au evaporat ca fumul în fața noastră. Chiar a zâmbit atunci pentru un moment.

— Merlin, spuse el, fiu al Amberului, Prinț al Haosului, omul care mi-a săpat groapa.

— Ce-i asta? întrebă Luke.

— O mică inițiativă de conversație, am replicat. Ai o memorie bună a chipurilor, Dalt.

Chicoti.

— E greu de uitat un mormânt care se sapă singur, spuse. Dar nu-ți port pică, Merlin.

— Nici eu — acum, am spus.

Amândoi am mormăit și am considerat prezentările făcute. M-am întors către Luke.

— Îți pune drumul vreo dificultate?

— Nu, răspuse. N-are nicio legătură cu poveștile alea pe care le-am auzit despre Drumul Negru. Arată puțin pustiu, dar nu ne-a amenințat nimic cu adevărat. Privi în jos și chicoti. Desigur că are numai câțiva yarzi lățime, adăugă, și aici este porțiunea cea mai largă de până acum.

— Și totuși, am spus, ascuțindu-mi simțurile și studiindu-i emanațiile, cu viziunea Logrusului meu, cred că ceva s-ar putea să ne fi amenințat.

— Presupun că am fost norocoși, spuse el.

Din nou Nayda izbucni în râs și m-am simțit aiurea. Prezența unei *ty'iga* va conta la fel de mult ca prezența mea în amortizarea efectelor furioase ale căii Haosului în regatul Ordinii.

— Presupun că ai avut puțin noroc venind, am spus.

— Vei avea nevoie de un cal, Merle, spuse el atunci,

— Presupun că ai dreptate, am spus.

Mă temeam să folosesc magia Logrusului și să atrag atenția asupra localizării mele. Totuși, învățasem deja că inelul poate fi folosit în condiții similare, și l-am pătruns cu voința mea, l-am prelungit, l-am prelungit, am stabilit contactul, mi-am făcut curaj...

— Va fi gata în orice minut, am spus. Ai spus ceva cum că noi i-am învinge?

— Asta e ceea ce îmi spune Nayda, îmi explică. Ea are o relație extraordinară cu sora ei — ca să nu mai spun de o mare sensibilitate la această cărare în sine.

— Știe o mulțime de lucruri despre demoni, de asemenea.

— Aa, există șansa să întâlnim vreunul? am întrebat-o.

— Cei care au răpit-o pe Coral au fost războinicii demonizați de la Curți, spuse ea. Păreau că se îndreaptă către un turn mai în față.

— Cât de mult mai în față? am întrebat.

— Greu de spus, din moment ce traversăm Umbra, răspunse ea.

Drumul, care consta din ierburi înnegrite și care producea același efect asupra oricărui copac sau tufă atârând asupra lor, și-a tăiat calea printr-o zonă deluroasă; și în timp ce am pășit în ea și în afara ei am remarcat că părea mai strălucitoare și mai călduroasă de fiecare dată când plecam. Atinsese acest punct acum după ce fusese nedetectabilă virtual în vecinătatea Kashfei — un semn care arăta cât de departe eram în regatul Logrusului.

Puțin după următoarea cotitură a drumului, am auzit un nechezat ușor din dreapta.

— Scuză-mă, am spus. Ora livrării, și am părăsit drumul și am intrat într-o pădurice cu copaci cu frunze ovale.

Sunete de sforăieli și bătut din picioare, au ajuns la mine din față, și le-am urmărit în jos, pe căi umbrite.

— Așteaptă! strigă Luke. N-ar trebui să ne separăm.

Dar pădurea era îndeajuns de deasă, deloc ușor de traversat de cineva aflat pe spatele unui cal, așa că am strigat înapoi: Nu-ți face griji!, și am continuat să merg.

... Și asta, bineînțeles, era motivul pentru care se afla acolo.

Gata înșeuat, frâiele lui se zdruncinau în frunzișul des, înjura pe limba lui, scuturându-și capul dintr-o parte în alta, lovind pământul cu copitele. M-am oprit și am privit.

S-ar putea să fi dat impresia că mai degrabă aș încălța o pereche de adidași și să alerg prin Umbră în loc să mă avânt pe spinarea unei bestii pe jumătate înnebunită de transformările din jur. Sau să merg pe o bicicletă. Sau să sar pe un pogo.

Nu că această impresie ar fi greșită. Nu că n-aș ști să mă descurc. Doar că nu am fost niciodată atașat de ele. Recunosc, nu folosisem niciodată vreunul din acei cai năzdrăvani, ca Morgenstern-ul lui Julian, Star-ul Tatei, sau Glemdenning-ul lui Benedict, care au rămas nemuritori la nivelul trecerii timpului, a puterii și a rezistenței, așa cum au făcut Amberiții cu locuitorii majorității umbrelor.

Am privit peste tot în jur, dar nu am detectat nici un călăreț rănit...

— Merlin, l-am auzit pe Luke strigând, dar atenția mea era concentrată în apropiere. Am înaintat încet, nevrând să-l supăr mai tare. Ești bine?

I-am dictat calului un ordin pur și simplu. Orice mârtoagă bătrână ar fi fost bună, ca să țin pasul cu camarazii mei.

M-am trezit uitându-mă la un animal absolut încântător — dungat cu negru și portocaliu ca un tigru. Semăna cu Glemdenning cu dungile lui negru cu roșu. Neștiind nici despre proveniența calului lui Benedict, eram fericit să-l las să fie ca un obiect magic.

Am înaintat încet.

— Merle! E vreo problemă?

Nu am vrut să strig și să sperii biata bestie. Mi-am pus mâna încet pe gâtul lui.

— E în regulă, am spus. Îmi plac. Te voi dezlega și vom fi prieteni, bine?

Nu m-am grăbit să dezleg frâiele, folosind cealaltă mână ca să-i masez gâtul și umerii. Când a rămas liber, nu a fugit, cât mai degrabă părea să mă studieze.

— Hai, i-am zis, ridicându-i frâiele, pe aici.

L-am îndreptat către locul din care venisem, vorbindu-i tot timpul. Mi-am dat seama în timp ce înaintam că îl plăceam de-a dreptul. M-am întâlnit cu Luke chiar atunci, cu un cuțit în mână.

— Dumnezeule!, spuse. Nu-i de mirare că ți-a luat atâta! Te-ai oprit să-l pictezi!

— Îți place, nu?

— Dacă te hotărăști vreodată să scapi de el, să mă anunți, îți fac o ofertă pe care n-o poți refuza.

— Nu cred că voi dori vreodată să scap de el, am spus.

— Cum îl cheamă?

— Tiger, am spus pe negândite, și apoi am încălecat.

Ne-am îndreptat către drum, unde chiar și Dalt îmi privea calul cu puțină încântare. Nayda se aplecă și îi atinse coama cu negru și portocaliu.

— Acum s-ar putea să ajungem la timp, spuse ea, dacă ne grăbim.

Am încălecat și l-am ghidat pe Tiger spre drum. Am anticipat toate tipurile de reacții care pot apărea până pe drum, așa cum îmi aminteam din poveștile tatălui meu despre posibilele efecte intimidante asupra animalelor. Nu părea să-l deranjeze totuși, și am dat drumul respirației pe care nu-mi dădusem seama că o ținusem.

— La timp pentru ce? am întrebat în timp ce ne organizam într-o formație — Luke în față, Dalt în spatele lui și la dreapta, Nayda în stânga cărării, în spate, eu în dreapta ei și oarecum în spate.

— Nu pot spune sigur, rosti, pentru că ea e încă sedată. Oricum, știu sigur că nu a mai fost mutată; și am impresia că răpitorii ei s-au refugiat în turn, unde drumul e mult mai larg.

— Hm, am spus. Nu s-a întâmplat cumva să observi rata schimbării pe unitate de distanță parcursă pe acest drum, nu-i așa?

— Am făcut științe umaniste, spuse ea zâmbind. Îți amintesti?

Se răsuci pe neașteptate, aruncând o privire în direcția lui Luke. Era la o lungime de cal distanță în fața noastră, cu privirea fixă spre înainte — deși se uitase înapoi cu câteva momente mai devreme.

— Să te ia dracu'! spuse ea gingaș. Să mă aflu cu amândoi așa, mă face să mă gândesc la școală. Apoi încep să vorbesc în maniera aia...

— În engleză, am spus.

— Am spus eu că era în engleză?

— Da.

— Rahat! Ajută-mă dacă mă prinzi la asta, da?

— Bineînțeles, am spus. Pare că te-ai distrat într-un fel, în ciuda faptului că a fost o sarcină pe care ți-a dat-o Dara. Și ești probabil singura *ty'iga* cu o diplomă la Berkeley.

— Da, mi-a plăcut — așa confuză cum eram asupra faptului că nu vă distingeam. Acelea au fost cele mai fericite momente din viața mea, cu tine și Luke la școală. Ani de zile am încercat să învăț numele mamelor voastre ca să știu pe cine ar trebui să protejez. Erați amândoi atât de șireți, totuși.

— Chestiune de gene, presupun, am remarcat. Mi-ai plăcutca Vinta Bayle — am apreciat la fel ca și alții protecția ta.

— Am suferit, spuse ea, când Luke a avut primele atentate la viața ta. Dacă el ar fi fost fiul Darei pe care trebuia să-l protejez, nu ar fi contat. Dar conta. Eram deja foarte atașată de amândoi. Tot ceea ce puteam spune era că amândoi sunteți din același sânge al Amberului. Nu vroiam să fie rănit niciunul dintre voi. Cel mai dificil moment a fost când ai plecat și eram sigură că Luke te-a ademenit prin munții din New Mexico ca să te omoare. La acea vreme am avut suspiciunea că tu ești cel ales, dar nu eram sigură. Eram îndrăgostită de Luke, pusesem stăpânire pe trupul lui Dan Martinez, și purtam un pistol. Te-am urmărit peste tot pe unde puteam, știind că dacă încerca să te omoare, *geas* sub care mă aflu, m-ar forța să-l împușc pe omul pe care îl iubeam.

— Tu ai tras prima, totuși. Noi doar vorbeam, pe o parte a străzii. El a tras în legitimă apărare.

— Știu. Dar totul părea să indice că te afli în pericol. Te dusesse în locul perfect pentru o execuție, într-un timp perfect...

— Nu, am spus. Focul tău s-a dus în câmp deschis și ai rămas pe poziție pentru ce ar fi putut să urmeze.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Ai rezolvat problema posibilității de a-l împușca pe Luke punând la care o situație în care el te împușcă pe tine.

— Nu puteam face asta sub influența unui *geas*.

— Poate nu conștient, am spus. Deci ceva mai puternic decât un *geas* a găsit o cale.

— Chiar crezi asta?

— Da, și este în regulă și pentru tine să acceți asta acum. Ai fost eliberată de *geas*. Mama mi-a spus. Și tu mi-ai spus — cred.

Încuviință.

— Nu știi exact cum s-a desfăcut vraja, sau când, spuse. Dar a dispărut — însă tot voi încerca să te protejez dacă ceva te-ar amenința. E bine că tu și Luke sunteți cu adevărat prieteni și...

— Atunci ce rost își are secretul? am întrerupt-o. De ce să nu-i spunem că tu ai fost Gail? L-am surprinde al dracului de tare — la modul plăcut.

— Nu înțelegi, spuse ea. S-a despărțit de mine, îți amintești? Acum am o a doua șansă. E din nou ca pe vremuri. El — mă place mult. Mi-e teamă să-i spun: „În realitate sunt fata de care te-ai despărțit cândva,.. L-ar face să se gândească la toate motivele pe care le-a avut, și care să-l determine să creadă că a avut dreptate prima dată.

— Asta-i o prostie, am spus. Nu știi ce motive ar avea. Nu mi-a povestit niciodată despre asta. Mi-a spus doar că v-ați certat, dar sunt sigur că au fost motive aparte. Știu că te plăcea. Sunt sigur că s-a despărțit de tine pentru că era un fiu al Amberului pe cale de a veni acasă pentru o problemă ciudată, și nu mai era loc în peisaj pentru ceea ce el credea a fi o fată normală din umbră. Îți jucaseși prea bine rolul.

— De-asta te-ai despărțit și tu de Julia? întrebă ea.

— Nu, am spus.

— Iartă-mă.

Am observat că drumul negru se lărgise cu vreo treizeci de centimetri de când începuserăm să vorbim. Chiar în clipa aceea, eram preocupat de o problemă matematică.

Și așa am călărit șase pași de-a lungul unei străzi din oraș, printre trâmbițat de claxoane, drumul nostru negru fiind mărginit de urme de roți; un sfert de milă de-a lungul unei plaje cu nisip negru, alături de o mare verzuie, cu palmieri foșnitori în stânga noastră; de-a lungul unei întinderi de zăpadă lipsită de strălucire; dedesubtul unui pod de piatră, calea noastră o albie moartă și înnegrită; apoi spre preerie; înapoi pe drumul cu pădure — pe unde Tigrul nu se abate din drum, chiar și când Dalt a pus bocancul pe un parbriz și a rupt o antenă.

Drumul a început apoi să se lărgască, poate chiar până la de două ori mărimea lui, atunci când am trecut prima dată pe el. Copaci falnici era mai obișnuiți la vedere aici, stând ca negativele fotografice cu coroanele lor strălucitoare, dar cu câteva zeci de centimetri în afara drumului. În timp ce frunzele și crengile acestora din urmă erau în majoritate agitate, nu simțeam niciun pic de vânt. Sunetele — ale vocilor noastre, ale pașilor noștri — se auzeau de undeva de departe, de asemenea. Întreagul nostru parcurs se desfășura sub o atmosferă liniștită de amurg, fără să conteze că la câțiva pași distanță — acea excursie pe care am încercat-o de multe ori — ar putea fi lună plină sau miezul nopții. Păsări ce păreau moarte, așezate printre copacii negri, deși păreau a aștepta momentul prielnic să se miște, și ciorile, sunete croncănitoare care uneori ajungeau până la noi, ar fi putut fi ale lor.

La un moment dat, un foc s-a dezlănțuit în dreapta noastră; într-un alt moment simțeam în stânga noastră ca și cum am fi trecut pe la poalele unui ghetar. Drumul nostru continua să se lățească — nu avea nimic în comun cu marele Drum

Negru pe care Corwin mi-l descrisese din perioada războiului, dar suficient de mare acum încât noi să putem călări alături.

— Luke, am spus, după un timp.

— Da? răspunse din stânga mea. Nayda conducea în dreapta mea și Dalt în dreapta ei. Ce s-a-ntâmplat?

— Nu vreau să fiu rege.

— Nici eu, spuse. Cât de mult te presează?

— Mă tem că mă vor înșfăca și mă vor încorona dacă mă întorc. Toți cei care mi-au stat în cale au murit pe neașteptate. Plănuiesc sigur să mă înțepenească pe tron, să mă căsătorească cu Coral —

— Aaahaa, exclamă. Și am două întrebări în privința asta. Prima: va funcționa?

— Logrusul pare că s-a gândit că da, cel puțin pentru o vreme — oricum într-un fel totul se rezumă la politică.

— A doua întrebare: dacă simți pentru locul acela același lucru pe care îl simt și eu pentru Kashfa, nu-l vei lăsa să se ducă dracului, dacă poți fi de folos — chiar dacă asta presupune ceva suferință personală. Nu vrei să ocupi tronul, totuși, așa că trebuie să găsești o alternativă de compensație. Ce s-a întâmplat?

Am dat din cap pe măsură ce drumul o tăia brusc către stânga și se îndrepta sus, către deal. Ceva mic și întunecat ne-a tăiat calea.

— Am o noțiune — nici măcar o idee întreagă, am spus, pe care vreau să o discut cu tatăl meu.

— Țintești sus, spuse. Știi sigur că măcar mai e în viață?

— Am vorbit cu el nu cu foarte mult timp în urmă — foarte pe scurt. E prizonier pe undeva. Tot ce știu sigur este că se află undeva în vecinătatea Curtii — pentru că pot să îl localizez prin Atu de acolo, dar de nicăieri din altă parte.

— Spune-mi despre această formă de comunicare, spuse.

Așa am și făcut, povestindu-i despre pasărea neagră și despre toate celelalte.

— Sună de parcă scoaterea lui de acolo va fi complicată, spuse. Și crezi că mama ta e în spatele poveștii?

— Da.

— Credeam că sunt singurul care are astfel de probleme maternale. Dar e explicabil, având în vedere maniera în care ai tăi i-au educat pe ai mei.

— Cum de am ieșit noi atât de normali? am spus.

Se holbă la mine câteva secunde, apoi izbucni în râs.

— Păi, eu *mă simt* normal, am spus.

— Bineînțeles, spuse repede, și asta e tot ceea ce contează. Spune-mi, dacă se ajunge la o confruntare de puteri completă, crezi că ai putea s-o învingi pe Dara?

— Greu de spus, i-am răspuns. Sunt mai puternic acum decât am fost vreodată, din cauza inelului. Dar încep să cred că e foarte bună.

— Și ce naiba e un inel?

Și așa i-am spus și povestea lui.

— De asta erai atât de rapid în biserică, atunci când te luptai cu Jurt? spuse.

— Exact.

— Să-l vedem.

Am încercat să-l scot dar nu trecea de închietură. Așa că pur și simplu am întins mâna. Luke întinse mâna. Degetele se opriră la câțiva inci deasupra lui.

— Mă ține la distanță, Merle! Drăcușor protectiv.

— La naiba, am spus. Nu degeaba am puterea de a-mi schimba forma. L-am ținut apoi, mi-am subțiat degetul și l-am făcut să alunece. Iată!

Îl țin în palma mâinii stângi în timp ce dădeam buzna mai departe, urmărindu-l cu privirea ascuțită. Dintr-o dată m-am simțit amețit. Simptome ale retragerii din cauza obiectului? M-am forțat să mă ridic, mi-am exersat respirația, am refuzat să mă dau de gol.

— La naiba!, spuse Luke în cele din urmă. Pot simți puterea acolo. Și alte lucruri. Nu mă lasă să pătrund, totuși.

L-am luat și el își retrase mâna.

— Pot simți în aer, peste tot în jurul nostru, spuse. Merle, chestia asta lasă o vrajă peste toți cei care o poartă.

Am ridicat din umeri.

— Da, am spus. O vrajă benignă, totuși. Mie nu mi-a făcut niciun rău și m-a ajutat de câteva ori.

— Dar poți să ai încredere în ceva care vine la tine într-o manieră atât de ciudată — aproape printr-o înșelătorie te-a făcut să-l abandonezi pe Frakir când a încercat să te avertizeze în legătură cu asta — și știi cât de mult ți-a influențat comportamentul încă de când l-ai pus?

— Recunosc că a existat un soi de dezorientare la început, am spus, dar cred că a fost doar un fel de acomodare la nivelul de energie extras. Mi-am revenit acum.

— Cum poți fi atât de sigur? Poate că ți-a spălat creierul.

— Par eu a avea creierul spălat?

— Nu. Încercam doar să spun că n-aș avea încredere totală în cineva cu o credibilitate pusă atât de mult la îndoială.

— Într-adevăr, am aprobat, ținând mâna departe. Dar până acum beneficiile au fost superioare oricăror alte posibile pericole. Consideră-mă avertizat și imi asum riscurile.

Mi-l înapoie.

— Totuși, dacă consider că te face să te porți ciudat, o sa-ți trag una peste cap și o să ți-l scot.

— Mi se pare corect, am spus, punându-l la loc. Imediat, am simțit un iureș de energie în întregul meu sistem, liniile de control au fost restabilite.

— Dacă nu ești sigur că poți stoarce informațiile de la mama ta, spuse, cum propui să-l găsești pe Corwin și să-l eliberezi?

— Câteva lucruri se rezolvă de la sine, am spus. Cel mai ușor lucru poate fi un șut în ușa tehnicii. Adică, aș deschide toate canalele inelului ca să fac legătura cu alt Atu. De îndată ce apare vreun fel de deschidere, doar mă îndrept cu viteză în față, bruind orice vrajă care încearcă să mă oprească și le elimină.

— Sună periculos.

— Nu reușesc să văd vreo cale gândindu-mă la asta, fără să fie periculoasă.

— Și atunci de ce nu ai încercat-o?

— Mi-a venit ideea de curând, și nu am avut timp de atunci.

— Oricum, mergi mai departe, vei avea nevoie de ajutor, spuse. Așa că poți conta pe mine.

— Mulțumesc, Luke. Eu...

— Acum, să discutăm despre afacerea cu regele, spuse. Ce se întâmplă dacă pur și simplu refuzi să preiei tronul? Cine e următorul pe linie dinastică?

— E puțină zăpăceală atunci când vine vorba de Sawall, am spus. Prin drepturi, Mandor ar trebui să fie primul pe linie dinastică din partea Casei noastre. A renunțat totuși la tron cu ani în urmă, totuși.

— De ce?

— Cred că a susținut faptul că nu este potrivit să conducă.

— Nu te supăra, Merle. Dar pare a fi singurul dintre voi care chiar e potrivit pentru treaba asta.

— Oh, fără niciun dubiu, am răspuns. Majoritatea Caselor au pe cineva ca el, totuși. Este de obicei unul desemnat și unul de facto, unul pentru imagine și altul pentru uneltire. Lui Mandor îi place climatul din spatele scenei.

— Sună ca și când Casa ta ar avea doi, spuse.

— Nu mi-e foarte clar, am spus. Nu știu statutul Darei în acest moment în Casa tatălui ei — Helgram — sau a mamei ei — Hendrake. Dar s-ar putea să merite o luptă pentru putere în Sawall, dacă de acolo va veni următorul rege. Totuși, cu cât aflu mai multe despre Mandor cu atât pare mai intimidantă o astfel de luptă. Presupun că ei colaborează.

— Să înțeleg că tu ești următorul la rând, și apoi Jurt?

— De fapt, fratele nostru Despil e următorul după mine. Jurt a spus că probabil Despil se va da la o parte pentru el, dar cred că asta a fost doar un gând la care a visat. Nu sunt deloc sigur că ar face asta. Oricum ar fi, Jurt spune acum că nu e interesat.

— Ha! Eu cred doar că încearcă altă strategie. L-ai învins de prea multe ori și acum încearcă să se pună bine cu tine. Sper că inelul te va proteja.

— Nu știu, am spus. Mi-ar plăcea să-l cred. Totuși, a petrecut mult timp încercând să se asigure că asta nu va fi ușor.

— Presupunând că refuzați toți. Care ar fi următorul?

— Nu sunt sigur, am spus, dar cred că s-ar duce la Hendrake în cazul ăsta.

— La naiba, spuse Luke. E un loc la fel de încâlcit ca Amber, nu-i așa?

— Nu e niciunul sucit, exact. Doar puțin complicat, până te înveți cu șmecheriile.

— Ce-ai zice ca eu doar să ascult, și tu să mă pui la curent cu tot ce ai făcut până acum.

— Bună idee.

Așa că am vorbit pentru o lungă perioadă de timp, făcând pauză doar pentru a mânca câte ceva sau a bea niște apă. Am făcut două popasuri în această perioadă, care mi-au dat ocazia să constat cât de obosit eram. Și, punându-l la curent pe Luke, mi-am amintit din nou că ar trebui să-i spun toate astea lui Random. Dar dacă iau legătura și încerc, eram sigur că m-ar trimite înapoi în Amber. Și nu puteam să nu mă supun unui ordin direct din partea regelui, chiar dacă eram aproape dușmanul lui.

— Ne apropiem, anunță Nayda ceva mai târziu, și am observat că autostrada noastră se dilata chiar mai mult, aproape până la acel punct pe care îl descrisese ea. Am desenat un șoc energetic în interiorul sistemului meu, l-am digerat și am continuat să merg.

La puțin timp după asta, ea semnală:

— Mult mai aproape.

— Ca și cum ar fi după colț? întrebă Luke.

— Ar putea fi, răspunse. Nu pot fi mai precisă, asupra stării.

Dar puțin mai târziu, am auzit strigăte îndepărtate.

Luke trase de hățuri.

— E ceva în legătură cu un turn, spuse.

Ea încuviință.

— Se îndreptau spre el, se ascundeau în el, sau îl apărau?

— Toate de mai sus, răspunse ea. Înțeleg acum. Răpitorii ei au fost urmăriți, s-au îndreptat către un loc pentru a se adăposti, au ajuns la el, și acum sunt acolo.

— Cum se face că ești dintr-o dată atât de informată?

Mi-a aruncat o privire fugară pe care am luat-o ca pe o cerere a unei explicații, alta decât cea a puterilor *ty'iga*.

— Foloseam inelul, i-am răspuns, încercând să văd dacă pot să îi dau o viziune mai clară.

— Bun, spuse Luke. Poți să o mărești chiar mai mult, așa încât să vedem ce avem de înfruntat?

— Pot încerca, am spus, ascuțindu-mi privirea către ea, solicitând informații. Ea mi-a răspuns printr-un semn disprețuitor al capului.

Nu știam sigur cum să interpretez asta, așa încât doar i-am alimentat energia, prin metoda aceluiași șoc, pe care o folosisem mai devreme.

— Da, spuse ea după câteva momente. Coral și răpitorii ei — șase dintre ei, cred — s-au adăpostit într-un turn aproape de aici. Sunt atacați.

— Cât de mare e grupul de atacatori? întrebă Luke.

— Mic, răspunse ea. Destul de mic. Nu-ți pot spune un număr.

— Hai să mergem să vedem, spuse Luke, și porni în frunte, urmat de Dalt.

— Trei sau patru, îmi șopti Nayda, dar sunt fantome ale Modelului. Probabil asta e tot ce poate să facă atât de departe de casă, pe un Drum Negru.

— Au! am spus. Asta îl face periculos.

— Cum așa?

— Înseamnă că am rude de ambele părți.

— Se pare de asemenea că fantomele Amberului și demonii Curților sunt doar agenți, și asta este o confruntare reală între Logrus și Model.

— La dracu! Desigur!, am spus. Ar putea foarte ușor să se transforme în așa ceva. Trebuie să-l avertizez pe Luke în ce ne băgăm.

— Nu poți. Nu fără să-i spui ce sunt eu.

— Îi voi spune că am aflat singur — că am avut o pătrundere neașteptată într-o nouă vrajă.

— Dar apoi? De ce parte vei fi? Ce vom face?

— De niciuna! am răspuns. Suntem pe cont propriu, și împotriva amândorura.

— Ești nebun! Nu există vreun loc în care să te poți ascunde, Merle! Puterile își împart universul între ele.

— Luke! am strigat. Tocmai am sondat mai departe și am aflat că atacatorii sunt fantome ale Modelului.

— Serios? strigă el. Crezi că ar trebui să trecem de partea lor? Poate că e mai bine pentru Model să o ia înapoi, decât să pună Curțile mâna pe ea, nu crezi?

— Nu ar trebui folosită în felul ăsta, am spus. Hai să le-o răpim amândurora.

— Sunt de acord cu sentimentele tale, rosti. Dar dacă învingem? Nu-mi prea pasă dacă sunt lovit de un meteorit sau dacă sunt transportat pe fundul celui mai apropiat ocean.

— Atât cât pot fi de sigur, inelul nu-și extrage puterea din Model sau din Logrus. Sursele lui sunt dispersate prin Umbră.

— Și? Sunt sigur că nu există ceva potrivit pentru niciunul dintre ei, darmite pentru amândoi.

— Nu, dar îl pot folosi să încep o cursă de eschivare. Drumurile li se vor intersecta dacă hotărâsc să ne urmărească.

— Dar, în cele din urmă, ne-ar descoperi nu?

— Poate, poate nu, am spus. Am câteva idei, dar nu mai avem timp.

— Dalt, ai auzit tot ce a spus? întrebă Luke.

— Am auzit, răspunse Dalt.

— Dacă vrei să te retragi, acum e momentul.

— Și să pierd ocazia să sucesc coada Unicornului? spuse. Continuă cursa!

Am continuat, și strigătele se auzeau mai tare pe măsură ce înaintam. Era un fel de sentiment de atemporalitate, deși — cu sunetele înfundate și întunericul — era ca și când am fi călărit pe aici din totdeauna și vom călări pentru vecie...

Apoi ne-am rotit în jurul unui cot, și am văzut vârful turnului la distanță și am auzit mai multe strigăte. Încetineam pe măsură ce ne apropiam de următoarea cotitură, avansând cu mai multă atenție, făcându-ne loc printr-o tufă mică de puieți negri.

În cele din urmă, ne-am oprit, am descălecat, și am continuat drumul pe jos. Am dat la o parte ultima sferă de protecție și am privit în jos spre un versant ușor, către o întindere

întunecată, nisipoasă, lângă un turn gri cu trei etaje, cu ferestre cu obloane, cu o intrare strâmtă. A durat un timp până am decifrat întregul tablou.

Se vedeau doi indivizi în formă de demoni, stând de fiecare parte a intrării. Erau înarmați și atenția lor era concentrată asupra luptei care se desfășura pe nisipurile din fața lor. Siluete cunoscute stăteau în capătul îndepărtat al acestei arene improvizate de-o parte și de alta: Benedict și-a lovit bărbia, lipsit de expresie; Eric stătea pe vine și zâmbea; Caine jongla, arunca, palma și făcea să treacă un pumnal, gânditor, printr-o mișcare obișnuită, cu o expresie de fascinație amuzată pe chip. Din vârful turnului, am remarcat dintr-o dată, doi demoni încornorați, se aplecară în față, cu privirea la fel de concentrată ca cea ale fantomelor Modelului din Amber.

În mijlocul cercului, Gerard înfrunta un fiu al lui Hendrake, în formă de demon, de aceeași înălțime și mai gros la trup. Părea să fie însuși Chinaway, despre care se spunea că are o colecție de peste două sute de cranii ale celor pe care i-a executat. Preferam colecția lui Gerard de o sută și ceva de câni, halbe, și coarne din care să bei, dar fantoma ta va merge, tu, iubitor de copaci, pe o alee englezească, dacă înțelegi ce vreau să zic.

Amândoi erau dezbrăcați până la mijloc și, după nisipul răscolit din jurul lor am înțeles că erau acolo de ceva vreme. Chinaway încercă să-i pună piedică lui Gerard chiar în acel moment, care-i prinse mâna și capul când pași în urma lui, și-l împinse, rotindu-l. Totuși, lordul demon se ridică în picioare, și înaintă imediat, cu brațele întinse, cu mâinile descriind un model sinuos dinaintea lui. Gerard aștepta pur și simplu într-o poziție fixă. Chinaway își îndreptă degetele cu gheare către ochii lui Gerard și îi lansă un croșeu în coaste. Gerard îl prinse, totuși, de umăr, în timp ce Chinaway căzu și îl prinse aproape de coapsă.

— Hai să așteptăm, rosti încet Dalt. Vreau să văd.

Luke și cu mine am încuviințat amândoi, în timp ce Gerard înhăță capul lui Chinaway și Chinaway își înfășură celălalt braț pe mijlocul lui Gerard. Apoi rămaseră pur și simplu acolo, mușchii ieșind în evidență de sub două piei, una palidă și

netedă, cealaltă roșie și solzoasă. Plămânii lor suflau ca niște foale.

— Presupun că povestea se lungeste, șopti Luke, și au decis să lupte campionii între ei.

— Așa se pare, am zis.

— Coral ar trebui să fie înăuntru deci, nu crezi?

— Așteaptă un minut.

Am făcut un sondaj rapid în structură, localizând două persoane înăuntru. Apoi am încuviințat.

— Ea și un singur paznic, aș spune.

Gerard și Chinaway încă stăteau ca statuile.

— Acum s-ar putea să fie cel mai bun moment să o înșfăcăm pe Coral, spuse Luke, cât timp toată lumea privește lupta.

— Probabil ai dreptate, i-am spus. Lasa-mă să văd dacă mă pot face invizibil. Asta ar putea simplifica lucrurile.

— Okay, rosti după un sfert de minut. Orice ar fi fost ceea ce tocmai ai făcut, a funcționat. Ești plecat.

— Chiar sunt, am spus. Revin într-o clipă.

— Cum o vei scoate?

— Mă voi hotărî după ce ajung la ea. Tu doar fii pregătit.

M-am mișcat încet, cu atenție, ca să nu răscolesc nisipul. Am ocolit cercul trecând prin spatele lui Caine. M-am apropiat de ușa turnului, fără zgomot, verificându-mă constant. Chinaway și Gerard continuau să stea exact în aceeași poziție, privindu-se și punând enorm de multă presiune unul asupra celuilalt.

Am trecut printre paznici, intrând în obscuritatea turnului. Era format dintr-o singură cameră rotundă cu o podea din pământ gol, și pedestaturi de piatră sub fiecare fereastră. O scară ducea către la al doilea etaj printr-o gaură în tavan. Coral stătea în stânga mea, întinsă pe o pătură; individul care o urmărea atent stătea pe un pedestal, urmărind lupta prin cea mai apropiată fereastră.

M-am apropiat, am ingenuncheat, i-am prins încheietura mâinii să-i simt pulsul. Era tare și regulat. Am hotărât, totuși, să n-o trezesc. În loc de asta, am înfășurat pătura în jurul ei, am ridicat-o în brațe și m-am ridicat.

Eram pe punctul să extind vraja invizibilă și să o includ și pe ea când paznicul de la fereastră se răsuci. Probabil am făcut vreun zgomot când am mișcat-o.

Pentru o clipă, paznicul se holbă la scena cu prizoniera lui plutind lângă el. Apoi deschise gura ca și când ar fi vrut să dea alarma — lăsându-mi doar opțiunea de a-i zdruncina sistemul nervos spre insensibilitate cu o încărcătură din inelul meu.

Din păcate, se auzi zăngănit de arme când căzu de pe pedestal pe podea. Aproape imediat, am auzit un strigăt de deasupra, urmat de sunetul unei mișcări rapide.

Întorcând-mă, m-am grăbit spre ieșire. A trebuit să încetinesc și să mă întorc deoarece era prea strâmtă. Nu știam ce vor crede gărzile de afară când vor vedea o Coral comatoasă plutind, dar nu vroiam să fiu prins înăuntru. Privind înainte, am văzut că Gerard și Chineway păreau a fi în aceeași poziție ca înainte. Câteva secunde mai târziu, totuși, în timp ce îmi întorceam corpul și făceam primul pas, veni pe neașteptate o mișcare bruscă de răsucire a lui Gerard, urmată imediat de un sunet ca acela a unui băț care troznește.

Gerard își lăsă mâinile să cadă și rămase țațoș. Corpul lui Chinaway lovi pământul pe partea lui, cu gâtul într-un unghi nefiresc. Eric și Caine aplaudară. Cele două străji de lângă ușă înaintară. În spatele meu, înăuntru, scara zdrăngănea în cealaltă parte a încăperii. Am auzit un strigăt din direcția aceea.

Încă doi pași și m-am întors, îndreptându-mă către stânga. Gărzile de afară se grăbeau spre campionul lor prăbușit. Șase pași, și erau mai multe strigăte în spatele meu, pe măsură ce urmăritorii mei se răspândeau în turn; și erau de asemenea strigăte umane, din cercul ucigaș.

Știam că nu puteam să scap de niciunul dintre ele, cărându-mi povara; și toată acea activitate se interfera cu concentrarea mea până la punctul în care eram incapabil să mai fac operații magice. Așa că am căzut în genunchi, întinzând-o pe Coral pe pământ în fața mea, m-am întors fără ca măcar să mă ridic și mi-am desfăcut pumnul stâng, conectându-mi mintea adânc în inel, cerând măsuri extreme pentru

a opri puterea cuplului de luptători ai lui Hendrake, care erau doar la câțiva pași distanță acum, cu arme ascuțite pregătite să pătrundă și să taie.

... Și atunci au fost prinși în mijlocul flăcărilor. Cred că au tipat, dar era încă multă gălăgie. Încă doi pași, poate, și căzură înnegriți și răsucindu-se în fața mea. Mâna îmi tremura din cauza apropierii de puterile care provocaseră asta; și nu aveam timp nici măcar să gândesc sau să simt în timp ce țâșneam către locul nisipos al bătăliei recente și orice ar mai fi putut veni spre mine din acea direcție.

Una dintre cele două gârzi care se năpustiseră înainte zăcea arzând mocnit la picioarele lui Eric. Alta — care aparent îl atacase pe Caine — avea adânc înfipt un cuțit în gât, răspândind flăcări în exterior, în sus și în jos, din gât, pe măsură ce se scufunda încet.

Caine, Eric și Benedict se răsuciră imediat, holbându-se la mine. Gerard care tocmai îmbrăcase o cămașă albastră, își încâtărâma centura la locul ei. Se întoarse și el exact în momentul în care Caine rosti:

— Și cine ești tu, sir?

— Merlin, am răspuns, fiul lui Corwin.

Caine păru de-a dreptul uimit.

— Corvin are un fiu? îi întrebă pe ceilalți.

Eric ridică din umeri și Gerard spuse:

— Nu știu. Dar Benedict mă studia.

— Există o asemănare, spuse.

— Adevărat, confirmă Caine. Bine, băiete. Chiar dacă ești fiul lui Corwin, femeia aceea pe care o porți, ne aparține. Tocmai am câștigat-o corect și onest în urma acestor bine-organizate Jocuri ale Haosului.

Și, spunând astea, începu să înainteze către mine. Un moment mai târziu, Eric i se alătură. Apoi Gerard începu să calce în urma lor. Nu voiam să le fac niciun rău, chiar dacă era numai niște fantome, așa că am făcut un semn și o linie apăru pe nisip în fața lor. Imediat, luă foc.

Se opriră.

Dintr-o dată, o siluetă uriașă apăru în stânga mea. Era Dalt, cu o spadă în mână. Un moment mai târziu, Luke era

acolo. Apoi Nayda. Toți patru îi înfruntam pe ceilalți patru, peste linia de foc.

— E a noastră acum, rosti Dalt, și înaintă un pas.

— Te înșeli, veni răspunsul, și Eric trecu linia, scoțând arma.

Dalt era cu câțiva inchi mai înalt decât Eric și avea o îndemânare mai mare. Înaintă imediat. Am așteptat un fel de tăietură de la lama aia mare pe care o purta, dar preferă un atac cu vârful armei. Eric, folosind o armă mai ușoară, sări într-o parte și intră pe sub brațul lui. Dalt coborî vârful armei, se duse spre stânga, și pară lovitura. Cele două arme erau potrivite pentru stiluri foarte diferite — Eric fiind cel mai bun la clasa de floretă, Dalt la clasa de sabie lată. Dalt putea să mânuiască o sabie cu o singură mână, fiind un bărbat suficient de puternic și de mare. Până și eu trebuia să mânuiesc sabia cu ambele mâini. Dalt încercă o lovitură îndreptată în sus, de genul celeia pe care un luptător japonez ar numi-o *kiriage*. Eric pur și simplu făcu un pas înapoi și încercă o lovitură la încheietura mâinii în timp ce trecea pe lângă el. Dalt dintr-o dată își mișcă mâna stângă pe mâner și execută o orbitoare lovitură cu două mâini de genul celei cunoscute sub numele de *naname giri*. Eric continua să se învâртеască, încercând o nouă lovitură la încheietură.

Deodată, Dalt întinse mâna dreaptă și o lăsă să cadă la loc, în timp ce piciorul drept făcea un pas uriaș semicircular spre spate și mâna stângă se mișcă în față, lăsându-l în poziția europeană de *en garde*, când acel braț masiv cu arma pe măsură se întins imediat, executând o lovitură interioară asupra lamei lui Eric, urmată de o alonjă. Eric pară în timp ce piciorul drept trecu în spatele stângului și sări înapoi. Chiar și așa, am văzut o scânteie când garda spadei fu îndoită. Fentă într-o *sixtă*, totuși, îndreptă vârful spadei în jos odată cu parada care urmă, întinse brațul într-o *quartă*, ridică spada într-o poziție ce semăna cu o schemă de apărare, ochind umărul drept în timp ce se apăra, își răsuci încheietura, tăindu-l pe Dalt pe antebrațul stâng.

Caine aplaudă, dar Dalt pur și simplu își împreună mâinile și le separă din nou, executând un mic salt în timp ce făcea

acest lucru, lăsându-l în *en garde*. Eric desenă cercuri în aer cu vârful armei sale și zâmbi:

— Ce dans ritualic drăguț ai!, rosti.

Apoi Eric atacă, lovitura îi fu parată, se retrase, pași în lateral, îi plasă lui Dalt o lovitură în rotula genunchiului, rată, apoi într-un timp coordonat perfect se mută și își schimbă poziția, în timp ce Dalt încercă o lovitură la cap. Transformându-se într-un luptător japonez, cu o dreaptă gigantică execută o manevră pe care o văzusem în exercițiile *kumatchi*, cu lama ridicându-se și căzând pe măsură ce Dalt ataca. Antebrațul drept al lui Dalt se udă brusc, lucru pe care nu l-am observat până când Eric nu și-a rotit arma, lama ținând în sus și în jos, garda acoperindu-i articulațiile, îndreptându-și pumnul către falca lui Dalt. Îl lovi apoi în spatele genunchiului, și-l izbi cu umărul stâng. Dalt se clătină și căzu. Eric îl lovi imediat în rinichi, cot, coapsă — ultima doar pentru că ratase genunchiul — și puse cizma pe arma lui Dalt, potrivind-o pe a lui așa încât să ajungă în dreptul inimii bărbatului.

Am sperat în tot acest timp, mi-am dat seama dintr-o dată, că Dalt îi va trage o bătaie zdravănă lui Eric — nu doar pentru că el era de partea mea și Eric nu, dar mai ales din cauza necazurilor pe care Eric i le-a provocat tatălui meu. Pe de altă parte, m-am îndoit că erau prea mulți oameni cu mai mult curaj în luptă. Din păcate, doi dintre ei stăteau de partea cealaltă a liniei pe care o trasasem. Gerard putea să-l învingă. Benedict, Maestru al Armelor în Amber, l-ar fi putut bate cu orice armă. Oricât încercam nu reușeam să văd că avem prea multe șanse împotriva lor, a tuturor, cu Caine implicat în apărare — nici măcar cu o *ty'iga* de partea noastră. Și dacă i-aș fi spus lui Eric că Dalt este fratele lui vitreg, asta nu l-ar fi domolit, chiar dacă m-ar fi crezut.

Așa că am luat singura decizie pe care o puteam lua. Erau, până la urmă, doar fantome ale Modelului. Adevărații Gerard și Benedict erau în altă parte în acest moment și n-ar fi pățit nimic, indiferent ce le-aș fi făcut dublurilor lor de aici. Eric și Caine erau, bineînțeles morți demult, Caine fiind eroul fratricidului din războiul Prăbușirii Modelului și subiect al unei statui recente pe Grand Concourse, cu ocazia asasinării lui de

către Luke pentru uciderea tatălui său. Și Eric, bineînțeles, a avut o moarte eroică pe pantele Kolvirului, salvându-l, presupun, să moară de mîna tatălui meu. Istoria sângeroasă a familiei mele îmi inunda creierul în timp ce ridicam inelul ca să îi dau o adnotare, chemând iar valurile de incinerare care îmi luaseră două dintre rudele Hendrake.

Îmi simțeam brațul ca și când cineva l-ar fi pocnit cu o bătă de baseball. Un firicel de fum se ridică din inel. Pentru o clipă, cei patru unchi ai mei rămaseră nemișcați. Și al cincilea rămăsese cu fața în sus.

Apoi încet, Eric își ridică arma. Și continuă să o ridice în timp ce Benedict, Caine și Gerard le trăgeau din teacă pe ale lor. Se încordă când o țin în față. Ceilalți făcură la fel. Semăna ciudat de bine cu un salut; și ochii lui Eric îi întâlneau pe ai mei.

— *Te cunosc, spuse.*

Apoi toți făcură gestul până la capăt, se topiră, se topiră, se preschimbară în fum, și dispărură.

Dalt sângera, brațul mă durea, și mi-am dat seama de ce se întâmpla chiar cu câteva momente înainte ca Luke să ofteze și să strige:

— *În direcția aia!*

Linia mea de foc dispăruse de ceva timp, dar pe lângă semnul pe care îl lăsase, acolo unde stătuseră neamurile mele, aerul începuse să tremure.

— *Acela ar trebui să fie Modelul, i-am spus lui Luke, semnalul de venire.*

Un moment mai târziu, Semnul Modelului plutea în fața noastră.

— *Merlin, spuse, cu siguranță, circuli mult.*

— *Viața mea a devenit foarte plină în ultima vreme, am spus.*

— *Mi-ai urmat sfatul și ai părăsit Curțile.*

— *Da, mi s-a părut prudent.*

— *Dar nu îți înțeleg scopurile aici.*

— *Ce-i de înțeles?*

— *Ai luat-o pe lady Coral din mâinile agenților Logrusului.*

— *Așa e.*

— Dar apoi ai încercat să o ții departe și de agenții mei.

— Și asta e, de asemenea, corect.

— Trebuie că ți-ai dat seama deja că deține ceva care contribuie la echilibrul nostru de putere.

— Da.

— De ce?

— De ea îmi pasă. Are drepturi și sentimente. O tratezi ca pe o jucărie.

— Adevărat. Îi recunosc calitățile umane, dar din păcate a căpătat ambele atribute.

— Atunci vă voi nega-o amândurora. Nimic nu va fi schimbat, din moment ce niciunul dintre voi nu o are acum, oricum. Dar o voi scoate din joc.

— Merlin, ești o piesă mai importantă ca ea, dar ești în continuare doar o piesă și nu-mi vei dicta mie. Înțelegi asta?

— Îmi înțeleg valoarea în fața ta, am spus.

— Nu prea cred, răspunse.

Mă întrebam chiar atunci cât de puternic era în realitate în acest loc. Părea evident că la nivelul răspândirii energiei, fusese necesar să-și elibereze cele patru fantome ca să fie capabil să se manifeste aici. Să am curajul să mă opun lui cu fiecare canal al inelului deschis? Nu încercasem niciodată să deschid toate sursele Umbrei care îl controlau simultan. Dacă făceam asta, și dacă mă mișcam foarte repede, puteam oare să ieșim toți de acolo înainte ca Modelul să reacționeze? Dacă nu puteam, puteam să lovesc prin tot ce orice se ridica în fața mea ca să ne oprească? Și dacă reușeam — prin orice mijloc — spre ce loc ar trebui să ne îndreptăm?

În cele din urmă, cum ar putea asta să influențeze atitudinea Modelului față de mine?

(... dacă nu ești mâncat de ceva mai mare, vino să-mi spui povestea ta într-o seară.)

La naiba, m-am hotărât. Este o zi bună să-ți faci o listă a la carte.

Am deschis toate canalele.

Era ca și cum aș fi alergat pe o pistă bună și un zid de cărămidă a apărut pe neașteptate la șase inci în fața mea.

Am simțit lovitura și am leșinat.

Zăceam pe o piatră cu suprafața netedă și rece. Era o aglomerare teribilă a energiilor în minte și trup. Am intrat în sursa lor și le-am preluat controlul, transformându-le în ceva care să nu-mi amenințe mințile. Apoi am deschis un ochi, încet.

Cerul era foarte albastru. Am văzut o pereche de cizme, stând la câteva zeci de centimetri distanță, cu spatele la mine. Le-am recunoscut a fi ale Naydei și, întorcând ușor capul, am văzut că ea le purta. Tot atunci l-am văzut pe Dalt întins la câțiva yarzi distanță în stânga mea.

Nayda respira greu, și viziunea Logrusului arată o lumină palidă, roșie deasupra mâinilor ei tremurânde, amenințător.

Sprijinindu-mă în cotul stâng și cercetând-o atent, am văzut-o stând între mine și Semnul Modelului, care plutea în aer cam la trei metri distanță.

Când vorbi din nou a fost prima dată când l-am auzit exprimând ceva amuzant:

— Îl vei proteja pe el împotriva mea?

— Da, răspunse ea.

— De ce?

— Am făcut asta atât de multă vreme încât ar fi o rușine să-l dezamăgesc când chiar are nevoie.

— Creatură a Iadului, știi în ce situație te afli? întrebă.

— Nu, răspunse ea.

Am privit dincolo de ei spre un cer de un albastru pur. Suprafața pe care zăceam era o zonă stâncoasă, probabil ovală ca formă, fără nicio deschidere. O întoarcere rapidă a capului îmi arată că seamănă puțin cu o panoramă montană, totuși, câteva scobituri în țărm indicând posibile peșteri. Am văzut de asemenea cum Coral zăcea în spatele meu. Adăpostul nostru din piatră se întindea pe câteva sute de metri. Și am văzut mișcare dincolo de Nayda și Semnul Modelului. Luke tocmai se târâse să ajungă în genunchi.

Aș fi putut răspunde întrebării puse Naydei, dar nu vedeam niciun avantaj în asta. Nu atunci când ea făcea o treabă atât de bună atrăgând atenția răpitorului nostru și oferindu-ne un răgaz crucial.

În stânga mea, am văzut pe piatră scântei roz-aurii și, deși nu mai fusesem niciodată aici, am recunoscut descrierea din

povestea tatălui meu și am recunoscut ca fiind locul Modelului primar, cea mai adâncă formă de realitate care subliniază natura Amberului însuși.

M-am rostogolit în patru labe, și m-am târât câțiva pași, spre mare, dinspre Model.

— Ești la celălalt capăt al Universului, *ty'iga*, în locul celei mai mari puteri ale mele.

Dalt gemu și se rostogoli, se ridică în picioare, își masă ochii cu palmele mâinilor.

Puteam să simt ceva ca o vibrație chiar la sfârșitul sunețelor venite de la Nayda acum, și întreaga ei formă căpătase acea strălucire roșiatică. Știam că va muri dacă atacă Semnul, și mi-am dat seama că l-aș ataca chiar eu dacă ar fi omorât-o.

Am auzit un mormăit de la Coral.

— Nu-mi vei răni prietenii, spuse Nayda.

M-am întrebat atunci, dacă mă putea doborî înainte să pot folosi inelul, și să ne prindă imediat în strânsoarea sa puternică. Asta înseamnă oare că aș fi putut avea o șansă împotriva lui, acolo pe teritoriul Logrusului unde unde era mai slăbit?

— Creatură a Diavolului, i se adresă ei, un gest atât de patetic și tâmpit ca al tău sfârșesc în eroism. Simt un oarecare atașament pentru tine. Mi-aș dori să am un astfel de prieten. Nu, nu le voi face niciun rău prietenilor tăi. Dar trebuie să-i rețin pe Coral și pe Merlin aici ca dovezi ale puterii, și pe voi ceilalți din motive politice, până când această luptă cu adversarii mei se va potoli.

— Să ne oprești? spuse ea. Aici?

— Sunt locuri confortabile printre pietre, spuse.

M-am ridicat încet în picioare, bâjbâind la centură după pumnal.

Luke se ridică în picioare și se îndreptă către Coral, îngenunchind lângă ea.

— Ești trează? întrebă el.

— Cam așa ceva, răspunse.

— Te poți ridica?

— Poate.

— Lasa-ma să te ajut.

Dalt se ridică în timp ce Luke o ajută pe ea. Am continuat să mă târăsc spre desen. Unde era Dworkin când chiar aveam nevoie de el?

— Poți intra în peșterele din spatele tău și să vă inspectați camerele, spuse Semnul. Dar, mai întâi de toate trebuie să renunți la inelul acela, Merlin.

— Nu, acum abia este timp pentru despachetat și să mă fac confortabil, am răspuns, desfăcând mâna stângă cu pumnul și făcând ultimul pas. Nu vom sta mult.

Un sunet ca un mic tunet ieși din Semnul Modelului, dar fără fulger, așa cum gândisem. Acum a realizat ce aveam în mână și unde îl țineam.

— Un lucru pe care l-am învățat de la tatăl lui Luke, i-am explicat. Hai să vorbim.

— Da, spuse Semnul Modelului, ca ființe rezonabile ce suntem. Doriți perne?

Imediat, trei astfel de obiecte apărură lângă noi.

— Mulțumesc, am spus, luând una verde. În mod sigur mi-ar prinde bine un ceai rece.

— Vrei zahăr?

Așezat pe o pernă, cu pumnalul lângă mine, am trecut mâna stângă peste Model, cu palma făcută cupă plină cu sânge. Semnul Modelului plutea în aer în fața mea, părând, pentru o clipă să fi uitat de Coral, Nayda, Dalt și Luke. Am sorbit din paharul înghețat din mâna mea dreaptă, un fir de mentă proaspătă vizibilă printre gheață.

— Prințe Merlin, rosti Semnul, spune-mi ce dorești, și dă-ne voie să rezolvăm această problemă repede. Ești sigur că nu ar fi nevoie de un șervețel să-l pui în punctul sensibil? Nu ți-ar micșora capacitatea de negociere, dacă nu te-ai mai gândi la ea. Dar ar ajuta la evitarea accidentelor.

— Nu, e okay, am spus, gesticulând pe jumătate, cu mâna plină de sânge, așa încât să se scuture conținutul, o linie mică roșie alunecând spre încheietură. Mulțumesc, oricum.

Semnul Modelului vibră, se liniște.

— Prințe Merlin, ți-ai spus punctul de vedere, spuse. Dar nu cred că sesizezi adevăratele implicații ale amenințării tale. Câteva picături din sângele tău asupra desenului meu fizic ar putea deranja funcționarea universului,

Am încuviințat.

— Știu, am spus.

— Foarte bine, răspunse. Expune-ți cererile.

— Libertatea noastră, am spus. Lasă-ne să plecăm și rămâi intact.

— Îmi dai puține alternative, dar asta se aplică și prietenilor tăi.

— Ce vrei să spui?

— Îl poți trimite pe Dalt oricând dorești, spuse. Cât despre doamna demon, o eliberez cu regrete, întrucât simt că ar fi fost o companie plăcută...

Luke o privi pe Nayda.

— Care este treaba cu această domnă demon până la urmă, creatură a Diavolului? întrebă el.

— Păi sunt câteva lucruri pe care nu le știi despre mine..., răspunse ea.

— E o poveste lungă?

— Da.

— E o datorie? Sau chiar mă placi?

— Nu ești o datorie și chiar te plac.

— Apoi vom auzi povestea mai târziu, spuse el.

— Precum am spus, trimite-o, continuă Semnul. Și pe Dalt. Și pe Luke. Voi fi fericit să-i trimit pe toți trei oriunde dorești. Dar te-ai gândit vreo clipă că acest loc este pentru tine și Coral cel mai sigur pentru moment?

— Poate. Poate nu, am răspuns. Coral, ce părere ai?

— Scoate-mă de aici, spuse.

— E suficient de clar, i-am spus. Acum —

— Așteaptă. Vrei să fii corect cu prietenii tăi, nu-i așa?

— Bineînțeles că vreau.

— Atunci lasa-mă să le punctez câteva lucruri la care probabil nu s-au gândit.

— Dă-i drumul!

— Doamnă, spuse, cei de la Curțile Haosului vor ochiul dumneavoastră. Sentimentele dumneavoastră cu privire la această situație nu contează. Dacă acest obiectiv poate fi atins numai prin luarea dumneavoastră ca prizonier, atunci asta se va face.

Coral râse încet.

— Alternativa fiind să rămân prizoniera voastră? întrebă ea.

— Gândește-te la tine ca la un oaspete. Ți voi asigura tot confortul. Desigur, există un câștig pozitiv pentru mine în această afacere — exceptând faptul că îi refuz adversarului prezența ta. Recunosc asta. Dar trebuie să alegi pe unul dintre noi, altfel altcineva va pune mâna pe tine.

Am privit spre Coral care clătină ușor din cap.

— Deci ce va fi? am întrebat.

Coral se apropie și își puse mâna pe umărul meu.

— Scoate-mă de aici, spuse.

— I-ai auzit, i-am spus. Toată lumea pleacă.

— Vă cer cu înfocare încă un moment de indulgență, spuse

Semnul.

— Pentru ce?

— Gândiți-vă. Alegerea între mine și Logrus nu e o chestiune pur politică — selectarea acestei persoane pentru o sarcină particulară. Eu și adversarul meu reprezentăm două principii fundamentale după care e organizat universul. Ne poți identifica sub diferite nume și adjective din majoritatea limbilor și zeci de discipline, dar reprezentăm de fapt Ordinea și Haosul, Apolonicul și Dionisiacul, dacă vrei; rațiunea și simțirea, dacă preferi; nebunia și judecata sănătoasă; lumina și întunericul; semnul și zgomotul. Oricât ar indica aparențele, în realitate niciunul dintre noi nu caută exterminarea celuilalt. Moarte rapidă sau o minge de foc, clasicism sau anarhie, fiecare dintre noi urmărește un singur drum, și fără celălalt totul ar duce către o fundătură. Amândoi știm asta și jocul pe care îl jucăm de la început e de departe un lucru mult mai subtil în ultimă instanță, pentru a fi judecat numai estetic.

— Acum, am câștigat un avantaj important asupra adversarului meu de demult, pentru prima dată de secole. Sunt acum în ipostaza de a putea îndeplini o dorință istorică a Umbrei — o epocă de mare înflorire a civilizației și culturii care nu va fi niciodată uitată. Dacă balanța ar fi înclinată în partea cealaltă, am contempla o perioadă cel puțin egală cu perioada epocii de gheață. Când am vorbit de tine ca piesă dintr-un joc nu a fost ca să-ți minimalizez rolul în acest joc. Pentru că e un moment de mare fluiditate, când Giuvaierul și omul care va fi rege vor face diferența. Stai alături de mine, și îți garantez Epoca de Aur de care ți-am vorbit, din care tu vei face parte. Pleacă, și vei fi strivit de alții. Întunericul și dezordinea vor urma. Ce preferi?

Luke zâmbi.

— Mi se pare că mi se vând gogoși când aud toate astea, spuse. Restrânge-o la o simplă opțiune. Fă-i să creadă că e a lor.

Coral mă strânse de umăr.

— Mergem, am spus.

— Foarte bine, rosti Semnul. Spune-mi unde vreți să mergeți, și vă trimit pe toți acolo.

— Nu pe toți, rosti brusc Luke. Doar pe ei.

— Nu înțeleg. Și tu?

Scoase un pumnal și își creștă palma. Avansă și stătu lângă mine, întinzându-și mâna și el deasupra Modelului.

— Dacă plecăm, doar trei dintre noi vor ajunge, spuse. Eu voi rămâne aici și îți voi ține companie până când îi vei transporta pe prietenii mei.

— Cum vei ști că am făcut-o în condiții satisfăcătoare?

— Bună întrebare, spuse. Merle, ai un set de Atuuri cu tine?

— Da.

Le-am scos și i le-am arătat.

— Încă mai ai unul de-al meu acolo?

— Ultima dată când m-am uitat, aveam.

— Atunci scoate-l și ține-l pregătit. Ghicește-ți următoarea mișcare înainte să dispari. Ține legătura cu mine până reușești.

— Dar tu, Luke? Nu poți sta acolo pentru totdeauna ca o amenințare sângeroasă pentru Ordin. E numai o situație temporară. Va trebui să renunți la poziția ta mai devreme sau mai târziu, și când vei face asta...

— Încă mai ai cărți de alea ciudate în pachetul ăla?

— Ce vrei să spui?

— Cele la care te-ai referit cândva ca fiind Atuurile Mortii. Am scormonit printre ele. Erau aproape de fund.

— Da, am spus. Frumos realizate. Nu le-aș fi aruncat.

— Chiar crezi?

— Mda. Reunește o sumă de chestii bune ca toate astea, și îți organizez o expoziție în Amber.

— Vorbești serios? Nu spui asta doar pentru că....

Semnul Modelului scoase un mormăit puternic.

— Toată lumea se crede critic de artă, remarcă Luke. Okay. Scoate toate Atuurile Mortii.

Am făcut-o.

— Amestecă-le puțin. Ține-le cu fața în jos, te rog.

— Bine.

— Fă-le evantai.

Se aplecă, luă o carte.

— Bine, spuse. Am intrat în joc. Oricând ești pregătit, spune-i unde să te ducă. Menține legătura. Hei, Modelule, vreau și eu un ceai rece.

Un pahar înghețat apăru lângă piciorul lui drept. Se aplecă și îl luă, sorbi din el.

— Mulțumesc.

— Luke, spuse Nayda, nu înțeleg ce se petrece. Ce se va întâmpla cu tine?

— Mai nimic, răspunse. Nu plânge după mine, doamnă demon. Te voi vedea mai târziu.

Mă privi și ridică din sprânceană.

— Trimite-ne în Jidrash, am spus, în Kashfa — în zona deschisă dintre palat și biserică.

Am ținut Atuul lui Luke în mâna mea stângă udă, lângă inelul care bâzâia. Am simțit cartea răcindu-se în timp ce Luke spuse:

— L-ai auzit.

Și lumea se răsuci și se desrăsuci, și se făcu o dimineată cu un vânt aspru în Jidrash. L-am privit pe Luke prin Atuul său. Am deschis un canal după altul al inelului.

— Dalt, s-ar putea de asemenea să te las aici, am spus. Și pe tine, Nayda.

— Nu, spuse uriașul, când Nayda rosti: Mai ai răbdare un minut.

— Sunteți amândoi acum în afara pericolului, i-am explicat. Nicio parte nu vrea nimic de la voi. Dar trebuie să o duc pe Coral undeva în siguranță. Și pe mine, de asemenea.

— Ești un centru al acțiunii acum, spuse Nayda, și îl pot ajuta pe Luke, ajutându-te pe tine. Ia-mă cu tine.

— La fel cred și eu, spuse Dalt. Încă îi sunt dator vândut lui Luke.

— Okay, am spus. Hei Luke! Ai auzit toate astea?

— Da, răspunse. Mai bine ai rezolva situația. La dracu! Am răsturnat...

Atuul lui se înnegri.

Nu așteptam îngeri răzbunători, limbi de foc, săgeți luminoase sau deschiderea pământului. Ne-am scos din zona interzisă foarte repede.

M-am tolănit pe iarba verde de sub marele copac. Șomoiage de ceață treceau prin apropiere. Modelul lui Tata strălucea lângă mine. Jurt stătea cu picioarele încrucișate pe capota mașinii, cu spada pe genunchi. Sări pe pământ când ne-am făcut apariția. Corwin nu era în câmpul nostru vizual.

— Ce se întâmplă? mă întrebă Jurt.

— Sunt lovit, obosit și sleit. Voi sta întins aici, și mă voi holba la ceață, până când mintea mea va începe să zboare, am spus. Fă cunoștință cu Coral, Nayda și Dalt. Ascultă-le povestea și spune-le-o pe-a ta, Jurt. Nu mă trezi pentru sfârșitul lumii decât dacă sunt niște efecte speciale foarte bune.

Am început să fac ceea ce am promis, sub acordul unei ghitare plăcute și vocea îndepărtată a Sarei K. Iarba era minunat de moale. Ceața sclipea prin creierul meu. Totul se coloră în negru.

Și apoi, și apoi.....Și apoi, domnule.....

Mergând. Mergeam, aproape plutind, printr-un mall californian pe care obișnuiam să-l frecventez. Grupuri de copii, cupluri cu copilași, femei cu pachete, treceau, cuvinte sufocate de sunete venite de la difuzorul unui magazin de muzică. Gropi care adăposteau oaze, mirosuri de delicatese, reclame promițând promoții.

Mergând. Am trecut de farmacie. Am trecut de magazinul de încălțăminte. Am trecut de magazinul de dulciuri...

Coridor îngust, spre stânga. Nu-l remarcasem niciodată. Trebuie să cotesc...

Ciudat că acolo ar fi trebuit să fie un covor- și lumânări în sfeșnice mari, și tigve, și candelabre deasupra unui scrin îngust. Peretii străluceau cu....

M-am întors.

Nu mai era nimic în spate. Mallul dispăruse. Coridorul se termina în acea direcție, într-un zid. Un mic goblen atârna de el, zugrăvind nouă siluete care se uitau la mine. Am ridicat din umeri și m-am întors din nou.

— Încă a mai rămas ceva din vraja ta, Unchiule, am remarcat. Hai s-o folosim, atunci.

Mergând. În liniște acum. Înainte. Spre locul în care străluceau oglinzile. Văzusem locul ăsta cu mult timp în urmă, îmi aminteam, deși structura sa — am realizat dintr-o dată — nu era ceva caracteristic Castelului Amber. Era chiar acolo, în amintire— eul meu mai tânăr mergea pe acest drum, neînsoțit — dar prețul acestor amintiri va fi pierderea controlului aici, știam. Din păcate, am eliberat imaginea și mi-am orientat atenția către oglinda ovală din stânga mea.

Am zâmbit. La fel făcu și imaginea mea. Am scos limba și am primit în schimb același salut.

Am înaintat. După numai câțiva pași, mi-am dat seama că imaginea din oglindă era a eului meu în formă de demon, nu a persoanei mele.

Un ușor zgomot de dres al vocii se auzi în dreapta mea. Întorcându-mă în acea direcție, l-am văzut pe fratele meu Mandor într-un romb negru.

— Dragă băiatule, spuse, regele e mort. Trăiască Augusta ta persoană, de îndată ce te vei urca pe tron. Ai face bine să te grăbești să ajungi la încoronare până la Sfârșitul Lumii, cu sau fără mireasa Giuvaierului.

— Ne-am lovit de câteva mici probleme, am spus.

— Nimic nu merită rezolvare acum. Prezența ta la Curți este de departe mult mai importantă.

— Nu, prietenii mei sunt, am spus.

Un zâmbet trecător îi atinse buzele.

— Te vei afla în poziția ideală pentru a-ți apăra prietenii, spuse, și să faci ce dorești cu dușmanii.

— Mă voi întoarce, am spus, curând. Dar nu ca să fiu încoronat.

— Cum dorești, Merlin. Prezența ta e dorită.

— Nu promit nimic, am spus.

Chicoti și oglinda se goli.

M-am întors. Am mers mai departe.

Mai mult râs. Din stânga. Al mamei mele.

Dintr-un chenar de flori roșii gravate, privea la mine, cu o privire foarte amuzată pe chip.

— Caută-l în Infern! spuse. Caută-l în Infern!

Am trecut mai departe și râsul continuă să se audă pentru un timp.

— Șșșttt!

În dreapta mea, o oglindă lungă, îngustă, tivită cu verde.

— Maessstre Merlin, spuse, am cercetat, dar lumina-fantomei nu a trecut prin fața mea.

— Mulțumesc, Glait. Continuă să cercetezi, te rog.

— Da. Trebuie ssă sstăm împreună într-un loc călduros la noapte și să bem lapte și ssă vorbim despre timpurile trecute.

— Ar fi frumos. Da, trebuie. Dacă nu suntem mâncați de ceva mai mare.

— S-s-s-s-s!

Oare era un râs?

— Vânătoare plăcută, Glait.

— Daaa. S-s-s!

... Și mai departe. Mergând.

— Fiu al Amberului. Purtător al inelului — se auzi dintr-o nișă întunecată din stânga mea.

M-am oprit și am privit. Cadrul era alb, sticla era gri. Înăuntru era un bărbat pe care nu-l întâlnisem niciodată. Cămașa lui era neagră și decoltată la gât. Purta o vestă maron din piele, cu părul blond, cu ochii probabil verzi.

— Da?

— Un inel a fost ascuns în Amber, afirmă el, pentru ca tu să-l găsești. Deține puteri mari. Are de asemenea o serie de vrăjii care vor determina posesorul să se comporte diferit în diverse situații.

— Bănuiam asta, am spus. Ce este setat să facă?

— Purtat înainte de Swayvill, regele Haosului, îl va forța pe succesorul ales să ocupe tronul, să se comporte într-un anumit fel și să fie supus sugestiilor anumitor persoane.

— Acestea fiind?

— Femeia care râdea și striga „Caută-l în Iad“. Omul în negru care îți dorește întoarcerea.

— Dara și Mandor. Au aruncat aceste vrăji asupra lui?

— Exact așa. Și bărbatul ți-a lăsat sarcina să-l găsești.

— Urăsc să renunț la chestia asta chiar acum, am spus, când se dovedea atât de util. Există vreo cale să ridicăm vraja?

— Bineînțeles. Dar nu ar trebui să conteze pentru tine.

— De ce nu?

— Inelul pe care îl porți nu este cel despre care am vorbit.

— Nu înțeleg.

— Dar vei înțelege. Nu te teme.

— Cine ești, domnule?

— Numele meu e Delwin, și s-ar putea să nu ne mai întâlnim vreodată — doar dacă unele puteri mai vechi nu se vor elibera.

Ridică mâna, și am văzut că și el, de asemenea, purta un inel. Îl îndreptă către mine.

— Atinge-ți inelul de al meu, ordonă. Apoi îi vei spune să te aducă la mine.

L-am ridicat pe al meu și l-a îndreptat către sticlă. În acel moment au părut să se atingă, se produse un fulger de lumină și Delwin dispăru.

Mi-am lăsat mâna să cadă. Am continuat să merg. Într-un impuls, m-am oprit în fața unui dulap și am deschis un sertar.

L-am privit. Părea că nu se putea pune problema să preia cineva acest loc. Dulapul conținea o reprezentare miniaturală, la scară redusă a capelei tatălui meu — cu cărămizi colorate, mici lumânări aprinse, chiar și o machetă a Grayswandir pe altar.

— Răspunsul stă în fața ta, dragă prietene, veni o voce răgușită pe care știam că n-o cunosc.

Am ridicat privirea spre o oglindă cu marginea de culoarea levănțicăi pe care nu o văzusem atârând deasupra dulapului. Femeia din interior avea păr lung, negru ca tăciu-

nele și ochii atât de negri, încât nu puteam vedea unde se termină pupilele și unde încep irisi. Trăsăturile feței erau foarte pale, accentuate poate de umbra roz a ochilor și culoarea buzelor. Ochii aceia...

— Randa! am spus.

— Îți amintești! Îți amintești de mine.

— ...Și zilele noastre cu dansul oaselor, am spus. Ai crescut și ești frumoasă. M-am gândit la tine de curând.

— Și am simțit atingerea privirii tale în timp ce dormeam, Merlin al meu. Îmi pare rău că ne-am despărțit așa, dar părinții mei...

— Înțeleg, am spus. M-au crezut demon sau vampir.

— Da. Își întinse mâna palidă prin oglindă, o apucă pe a mea, trăgând-o către ea. Prin sticla transparentă, a apăsător pe buze. Erau reci. Ei preferau să cunosc fii și fiice de femei și bărbați din lumea oamenilor, mai degrabă decât din specia noastră.

Când zâmbi, i-am remarcat colții. Nu erau vizibili în copilărie.

— Dumnezeu! Arăți uman! spuse ea. Vino să mă vizitezi în Wildewood într-o zi!

Impulsiv, m-am aplecat în față. Buzele noastre s-au întâlnit în oglindă. Orice ar fi fost ea, fusesem cândva prieten.

— Răspunsul stă în fața ta, repetă. Vino să mă vezi!

Oglind se înroși și ea dispăru. Capela stătea neschimbată în dulap. L-am închis și m-am întors.

Mergând. Oglinzi în dreapta. Oglinzi în stânga. Numai eu printre ele.

Apoi ...

— Ei, ei, nepotule. Ești confuz?

— Ca de obicei.

— Nu pot spune cât te învinovățesc.

Ochii îi erau batjocoritori și șireți, părul roșu ca al surorii sale Fiona sau al fratelui mai mic Brand. Sau ca al lui Luke.

— Bleys, am spus, ce naiba se întâmplă?

— Am restul mesajului lui Delwin, spuse, căutând în buzunar și întinzând mâna. Poftim!

Am întins mâna în oglindă și l-am luat. Era un alt inel, ca cel pe care îl purtam.

— E cel despre care a vorbit Delwin, spuse. Nu trebuie să-l porți niciodată.

L-am studiat câteva momente.

— Ce se presupune că trebuie să fac cu el? am întrebat.

— Pune-l în buzunar. Vei afla de la el când îl poți folosi.

— Cum ai venit până aici cu el?

— L-am schimbat după ce Mandor l-a lăsat, pentru cel pe care îl porți acum.

— Dar câte sunt până la urmă?

— Nouă, răspunse.

— Presupun că știi totul despre ele.

— Mai mult decât suficient.

— Nici nu ar fi greu. Presupun că nu știi unde e tatăl meu?

— Nu. Dar tu știi. Prietena ta cu gusturi sângeroase ți-a spus.

— Ghicitori, am spus.

— E întotdeauna preferabil decât să nu primești niciun răspuns, răspunse.

Apoi dispăru și am continuat să merg. După o vreme, și asta dispăruse.

Plutesc. Negru. Bine. Atât de bine...

Un pic de lumină își croi drum printre gene. Le-am închis la loc. Dar tunetul bubui și, după o vreme, lumina pătrunse încă o dată.

Linii întunecate maronii, culmi înalte, păduri de ferigi...

Un pic mai târziu capacitatea mea de de evaluare a percepțiilor se trezi și îmi semnală că zăceam pe o parte, holbându-mă la fisura din pământ dintre o pereche de rădăcini ale copacului, pâlcuri de iarbă în picățele ici și colo de-a lungul panoramei.

...Și am continuat să mă holbez, și a venit dintr-o dată o strălucire ca a unui fulger urmată imediat de bubuitul unui tunet. Pământul păru a se înfiora. Am auzit răpăitul ploii peste frunzele copacilor, peste capota unei mașini. Am continuat să

mă holbez la cea mai largă crăpătură care traversa valea pe care o priveam.

...Și mi-am dat seama că știam.

Era știința amortită a trezitului din somn. Sursa emoției încă motăia. La distanță puteam auzi voci familiare într-o conversație moale. Puteam auzi, de asemenea, sunetele tacâmurilor pe porțelan. Stomacul meu se va trezi imediat, știam, și mă voi alătura lor. Deocamdată, nu era foarte plăcut să zac înfășurat în manta, ascultând ploaia delicată și știind...

M-am întors în lumea mea microscopică și canionul ei întunecat...

Pământul se cutremură din nou, de această dată fără intervenția fulgerului sau a tunetului. Și continuă să se cutremure. Acest lucru mă irita deoarece îmi deranja prietenii și rudele, făcându-i să ridice vocile în ceva care semăna cu o alarmă. De asemenea a trezit un reflex californian adormit, când eu nu voiam decât să mă tolănesc și să-mi savurez noua mea informație.

— Merlin, ești treaz?

— Da, am spus, ridicându-mă dintr-o dată, frecându-mi ochii repede, și trecându-mi mâinile prin păr.

Era fantoma tatălui meu care îngenunchease lângă mine, care tocmai mă scuturase de umăr.

— Se pare că avem o problemă, spuse, chiar cu foarte mari ramificații.

Jurt stând în spatele lui, imi făcu semn cu capul de mai multe ori. Pământul se zdruncină încă o dată, crengi și frunze cădeau peste noi, bolovani, pământ roșu, ceturile se agitau. Am auzit un vas spărgându-se în apropierea feței de masă grele cu roșu și alb, deasupra căreia Luke, Dalt, Coral și Nayda stăteau mâncând.

Mi-am desfăcut mantia și m-am ridicat în picioare, constatând că cineva îmi scosese cizmele în timp ce dormeam. Le-am încălțat. Urmă apoi o altă trepidație și m-am sprijinit de copac.

— Aceasta este problema? am spus. Sau este ceva mai mare?

Mă privi nedumerit. Apoi: Demult, când am desenat Modelul, spuse, nu aveam nicio cale să aflu că această zonă era defectă, sau că ceva de acest gen se va întâmpla vreodată. Dacă aceste șocuri vor sparge Modelul — suntem terminați — în mai multe moduri. Așa cum înțeleg eu, acel inel pe care îl porți poate să extragă cantități enorme de energie. Există vreo cale prin care ai putea să-l folosești pentru a preveni această chestie?

— Nu știu, i-am spus. Nu am încercat niciodată ceva asemănător.

— Află repede, bine? spuse.

Dar îmi storceam deja creierii cu privire la cercurile de metal care-și dădeau viață unul altuia. Apoi l-am înhățat pe cel mai plin de energie, umplându-mă cu energie în corp și minte. Aprinderea completă a motorului, cu mine pe scaunul șoferului, m-am transformat într-un mecanism, extinzând o linie de forță din inel jos în pământ.

Am căutat mult timp să găsesc o metaforă convențională a oricărui lucru subiectiv pe care l-aș putea descoperi.

...Sărind de pe plajă în ocean — cu valurile care îmi gâdilau stomacul, pieptul — simțind cu degetele pietrele, atingerea algelor mării. ...Uneori o piatră se va rostogoli, va aluneca, se va lovi de o alta, va aluneca... Nu puteam să văd fundul cu ochii. Dar am văzut pietrele, iarba de mare, în ordinea și mișcarea lor identică, văzându-le atât de clar de parcă adâncurile ar fi fost pe deplin luminate.

Simțeam, simțeam acum, jos în adâncuri, o singură atingere cu vârful piciorului moale precum un mănunchi de raze alunecând de-a lungul suprafețelor stâncoase, verificând presiunea unuia asupra celuilalt, sărutări izostatice ale munților dedesubtul pământului, erogeneze orogenice de mișcări lente, carne mângâind minerale în cele mai secrete părți ...

Alunec! Cad bucăți de piatră. Corpul meu cade...

Mă scufund după el, urmând pasajul alunecos. Mă grăbesc înainte, năvălesc spre căldură, piatră fărâmițându-se, formând noi cărări, înainte, tot înainte... Pe aici. Am pătruns printr-un alt zid de piatră. Și altul. Nu eram sigur că aceasta e calea pe care trebuia să o urmez ca să ma abat, dar era singura pe care

știam să o încerc. Du-te pe-acolo! La naiba! Pe-acolo! Am deschis alte două canale, al treilea, al patrulea...

Avu loc o vibrație ușoară la nivelul pământului. Am deschis un alt canal. În metafora mea rocile crescuseră solide sub ape. La scurt timp, vibrațiile încetară.

M-am întors în locul unde am simțit pentru prima dată că a început alunecarea, stabil acum, dar totuși tensionat. Simte-l. Simte-l cu atenție! Descrie un vector. Urmează-l. Urmează-l până în punctul originar al tensiunii. Dar nu. Acest punct e doar o congruență a vectorilor. Trasează-i.

Și totuși din nou. Mai multe legături. Trasează-le. Deschide mai multe canale. Întreaga structură de presiune, încâlcită ca un sistem nervos, trebuie descrisă. Trebuie să-i țin minte ramificațiile.

Un alt nivel. S-ar putea să nu fie posibil. S-ar putea să caut la infinit în ramificațiile mele topografice. Cadru înghețat. Simplifică problema. Ignoră totul dincolo de terțiar. Trasează linia către următoarea congruență. Există niște goluri. Bun. Și acum o suprafață plană. Și mai bine.

Încearcă o altă săritură. Nu e bine. Prea mare ca să intre în cadru. Renunță la terțieri.

Da.

Astfel, liniile generale au fost schițate. Vectori de transmisiune pur și simplu desenați — înapoi la suprafața plană, aproape. Presiunea exercitată mai mică decât întreaga presiune extinsă. De ce? Punctul adițional de absorbție de-a lungul celui de-al doilea vector, redirectionând forțe reduse în această vale.

— Merlin? Ești bine?

— Lasă-mă, îmi aud vocea răspunzând.

Extinde apoi, alimentează sursa, înăuntru, sentiment, amprenta transmisiei.

Oare ce văd în fața mea e un Logrus?

Am mai deschis trei canale, m-am concentrat pe zonă, am început să o încălzesc.

Curând, rocile au început să se crape, dar puțin mai târziu s-au topit. Noua magmă creată de mine curse pe un traseu greșit. O zonă găunoasă apăru în punctul în care forța de precipitare s-a născut.

Înapoi.

Mi-am retras sondele și am oprit inelul.

— Ce ai făcut? mă întrebă.

— Am găsit locul în care Logrusul se juca cu tensiunile subterane, am spus, și am mutat locul. E o grotă mică acolo, acum. Dacă se prăbușește, s-ar putea să scadă presiunea chiar mai mult.

— Deci ai stabilizat-o?

— Cel puțin deocamdată. Nu cunosc limitele Logrusului, dar va trebui să găsească o nouă rută să ajungă la locul ăsta. Apoi va trebui să-l testeze. Și dacă face multe cu Modelul care îl urmărește chiar acum, s-ar putea să-l mai încetinească.

— Deci ai câștigat ceva timp, spuse. Desigur că Modelul poate fi următorul care să pornească împotriva noastră.

— Ar putea, am spus. V-am adus pe toți aici pentru că m-am gândit că veți fi în siguranță față de ambele Puteri.

— Aparent ai făcut ca recompensa să merite riscul.

— Bine, am spus. Cred că e timpul să le dăm alte lucruri de care să se preocupe.

— Cum ar fi?

M-am uitat la el, fantoma Tatălui meu creată de Model, paznic al acestui loc.

— Știu unde se află dublura ta din carne și oase, am spus, și sunt pe cale s-o eliberez.

A urmat o scânteie de lumină. O rafală de vânt neașteptată a zburat frunzele căzute, a împrăștiat cețurile.

— Trebuie să merg cu tine, spuse el.

— De ce?

— Am un interes personal față de el, bineînțeles.

— În regulă.

Un tunet s-a abătut asupra noastră, și cețurile au fost împrăștiate de o undă proaspătă de vânt.

Jurt a venit atunci la noi.

— Cred că a început, spuse.

— Ce? am întrebat.

— Lupta dintre Puteri, spuse. Pentru un timp îndelungat Modelul a avut un avantaj. Dar când Luke i-a făcut rău i-ar tu i-ai înșfăcat mireașa Giuvaierului, probabil că l-au slăbit

mai mult, față de Logrus, decât a fost vreodată în secole. Deci Logrusul s-a decis să atace, făcând doar o pauză pentru un atac scurt asupra Modelului.

— Doar dacă nu cumva Logrusul vroia doar să ne testeze, am spus, și asta e doar o furtună.

O ploaie de lumină începu în timp ce vorbea.

— Am venit aici pentru că am crezut că e singurul loc pe care niciunul dintre ei nu l-ar putea atinge în eventualitatea unei lupte, continuă el. Am considerat că nici unuia dintre ei nu-i va păsa să devieze energia din propriul atac sau apărare pentru o lovitură puternică în această direcție.

— Acest raționament s-ar putea să mai țină încă, am spus.

— Doar o dată mi-ar plăcea să mă aflu de partea învingătoare, afirmă. Nu sunt sigur că îmi pasă de bine sau de rău. Sunt cantități foarte discutabile. Doar mi-ar plăcea să mă aflu în luptă cu tipii care câștigă. Ce crezi, Merle? Ce vei face?

— Corwin și cu mine ne vom îndrepta spre Curți, și îl vom elibera pe tatăl meu, am spus. Apoi vom rezolva ce trebuie rezolvat și vom trăi fericiți până la adânci bătrânețe. Știi cum merge treaba.

Clătină din cap.

— Nu mă pot hotărî niciodată dacă ești prost sau dacă încrederea ta este justificată. De fiecare dată când decid că ești prost, mă costă. Se uită în sus la cerul întunecat, își șterse ploaia de pe sprâncene. Sunt foarte furios, spuse, dar încă ai putea fi Rege al Haosului.

— Nu, am spus.

...Și te bucuri de o relație specială cu Puterile.

— Dacă o fac, nu o înțeleg nici eu.

— Nu contează, spuse. Încă sunt alături de tine.

Am trecut la ceilalți, am îmbrățișat-o pe Coral.

— Trebuie să mă întorc la Curți, am spus. Păziți Modelul. Ne vom întoarce.

Cerul a fost iluminat de trei flashuri strălucitoare. Vântul scutură copacii.

M-am întors și am creat o ușă în mijlocul aerului. Fantoma lui Corwin și cu mine am pășit prin ea.

Astfel că m-am întors la Curțile Haosului, intrând în spațiul grădinii sculptate a lui Sawall.

— Unde suntem? întrebă fantoma tatălui meu.

— Într-un muzeu cu de toate, am răspuns, în casa tatălui meu vitreg. Am ales-o pentru că lumina este înșelătoare și sunt multe locuri în care să te ascunzi.

Examină câteva exponate, precum și aranjamentul lor pe pereți și pe tavan.

— Asta ar fi un loc pe cinste pentru a lupta într-o ambuscadă, observă el.

— Presupun că da.

— Ai crescut pe aici, nu?

— Da.

— Cum era?

— Oh, nu știu. N-am termen de comparație. Am avut momente bune, singur, și cu prietenii — și câteva momente rele. Tot ce face parte din copilărie.

— Locul ăsta...?

— Căile lui Sawall. Mi-ar fi plăcut să am timp să-ți arăt tot, să te duc pe toate căile.

— Cândva, poate.

— Da.

Am început să merg, sperând să apară Ghostwheel sau Kergma. Dar nu apăru niciunul, totuși.

Am trecut în cele din urmă într-un coridor care ne duse într-un hol tapitat, unde era un drum către o cameră pe care o doream — o cameră aflată deasupra holului care traversa galeria copacilor de metal. Înainte de a porni, am auzit voci

pe hol. Așa că am așteptat în cameră — în care se afla scheletul unui Jabberwock vopsit în portocaliu, albastru și galben — Psihedelic Timpuriu — pe măsură ce vorbitorii se apropiau. Pe unul dintre ei l-am recunoscut imediat ca fiind fratele meu Mandor; pe celălalt nu-l puteam identifica doar după voce, dar aruncându-mi un ochi în timp ce treceau, l-am identificat pe Lordul Bances de Amblerash, Înalt Preot al Șarpelui Care Dovedește Logrusul (ca să citez întreg titlul o singură dată). Într-o poveste prost construită s-ar fi oprit în fața, și așa fi auzit o conversație spunându-mi tot ce trebuia să știu.

Încetineau pe măsură ce mergeau.

— Așa vor sta lucrurile atunci, spuse Bances.

— Da, răspunse Mandor. Curând.

Și trecură mai departe, și n-am mai putut auzi vreun cuvânt. Am ascultat pașii lor îndepărtându-se până când au dispărut. Apoi am așteptat ceva timp. Aș fi putut jura că am auzit o voce mică spunând: Urmează. Urmează.

— Ai auzit ceva mai devreme? am șoptit.

— Nu.

Așa că am ieșit în hol și am luat-o la dreapta, mișcându-ne în direcția opusă celei în care pleaseră Mandor și Bances. În vreme ce făceam asta, am simțit o senzație de căldură într-un punct undeva în josul șoldului stâng.

— Crezi că este undeva aproape de aici? întrebă fantoma lui Corwin. Prizonierul Darei?

— Da și nu, am spus. Oh!

Am simțit ceva ca un cărbune încins apăsător pe partea de sus a piciorului meu. Mi-am indesat mâna în buzunar în timp ce mă strecuram în cel mai apropiat ungher, pe care l-am împărțit cu o doamnă mumificată într-un coșciug de chihlimbar.

Chiar în clipa când mâna mea s-a apropiat de el, am știut ce e, declanșând tot felul de speculații filosofice pe care nu aveam nici timp, nici răbdare să le adresez în acel moment, așa că le-am tratat într-o manieră onorabilă de a trata cu astfel de lucruri: am scăpat de ele.

Era un inel, și l-am așezat blând la mine în palmă. Aproape imediat o scânteie țâșni între el și cel pe care îl purtam pe deget.

A urmat o comunicare fără cuvinte, o succesiune de imagini, idei, sentimente care mă grăbeau să-l găsesc pe Mandor și să mă predau lui, pentru pregătirile de încoronare ca viitor Rege al Curților. Mi-am dat seama de ce Bleys îmi spusese să nu pun inelul. Nemediate de propriul meu inel, poruncile lui ar fi fost mult mai puternice. L-am folosit pe al meu ca să-l închid, să construiesc un perete izolator în jurul lui.

— Ai două dintre lucrurile blestemate! remarcă fantoma lui Corwin.

Am încuviințat.

— Știi ceva despre ele ce eu nu știu? am întrebat. Asta ar include aproape orice.

Clătină din cap.

— Doar că se spunea că sunt obiecte cu forță primară, de pe vremea când universul era încă un loc întunecos și târâmurile Umbrei nu foarte bine definite. Când a sosit vremea, conducătorii ei au adormit sau s-au evaporat sau orice fac astfel de siluete, și inelele lor au fost retrase sau ascunse sau transformate, sau orice se întâmplă cu astfel de lucruri când povestea se încheie. Sunt mai multe versiuni, evident. Întotdeauna există. Dar aducerea a două dintre ele la Curți se presupune că ar trebui să atragă mult atenția asupra ta, nemaivorbind de adăugarea la puterea generală a Haosului, doar prin virtutea prezenței lor în acest pol de existență.

— Oh, Doamne, am spus. Îi voi ordona celui pe care îl port să se ascundă și el.

— Nu cred că asta va funcționa, spuse, deși nu sunt sigur. Cred că trebuie să mențină un flux constant cu fiecare sursă de energie, și asta ar da câteva indicații asupra prezenței lucrurilor datorită naturii lor de difuzare.

— Atunci îi voi spune să se acordeze cât poate de jos.

Încuviință.

— Nu-i rău să-i menționezi, spuse, deși presupun că face asta automat, oricum.

Am pus celălalt inel în buzunar, am ieșit din nișă, și m-am grăbit pe hol.

Am încetinit atunci când ne-am apropiat de ceea ce am crezut că e zona. Dar se pare că greșisem. Pădurea de metal

nu era acolo. Am trecut de zona aceea. În scurt timp, aveam o imagine familiară — cea care precedase pădurea de metal, apropiindu-mă din direcția aceea.

Chiar când m-am răsucit, știam. Știam ce se întâmplase. Când am ajuns la ceea ce fusese zona, m-am oprit și am analizat-o.

— Ce e asta? întrebă tatăl meu fantomatic.

— Pare o imagine a tuturor varietăților armelor cu tăiș și instrumente pe care Haosul le-a putut vreodată scuipa afară, am spus, multe dintre ele expuse cu vârful în sus, după cum vei vedea.

— Și? întrebă el.

— Acesta e locul, am răspuns, locul în care vom escalada un copac de metal.

— Merle, spuse, poate că acest loc face îmi afectează procesul de gândire, sau al tău. Nu înțeleg.

— E aproape de plafon, am explicat prin gesturi. Știu zona aproximativă — cred. Arată un pic altfel acum...

— Ce se află acolo, fiule?

— O cale — o zonă de transport, ca aceea prin care am trecut spre locul scheletului Jabberwock. Doar asta ne va duce către capela ta.

— Și într-acolo ne îndreptăm?

— Exact.

Își frecă obrazul.

— Păi au fost fost câteva obiecte mai înalte în imaginile prin care am trecut, observă el, și nu toate erau din piatră sau metal. Ne-am fi putut odihni pe polul totemic sau ce naiba o fi, din spatele holului, să ștergem câteva dintre imaginile ascuțite alături de acel loc, să instalăm...

— Nu, am spus. Dara, evident, s-a prins că cineva a vizitat locul — probabil chiar acum ultima dată, când aproape că m-a surprins. Imaginea a fost schimbată din cauza asta. Există doar două căi evidente să ajungi aici — să transporti ceva fără putere, precum ai sugerat, și să cureți multe tacâmuri înainte de a ne cățara. Sau să mărești turația inelului și să levităm până în locul cu pricina. Prima varinată ne-ar lua prea mult și probabil ne-ar face să fim descoperiți. A doua ar solicita atât

de multă putere, încât sigur ar activa niște paznici magici pe care i-a instalat în zonă.

Mă apucă de braț și mă conduse pe lângă imagine.

— Trebuie să vorbim, spuse, conducându-mă într-un alcov unde se afla o băncuță.

Se așază și își încrucișă brațele.

— Trebuie să știu ce naiba se întâmplă, spuse. Nu pot fi de ajutor dacă nu sunt pus la curent. Care e legătura dintre bărbat și capelă?

— Mi-am dat seama ce a vrut să-mi zică mama când mi-a spus: Caută-l în Iad, am explicat. Podeaua din capelă conține niște reprezentări stilizate ale Curții și ale Amberului, înscrise pe lespezi. La extremele Curții e o reprezentare a Iadului. N-am pus niciodată piciorul în zona aia când am vizitat capela. Pun pariu că e o cale localizată acolo, și că la celălalt capăt e locul unde e întemnițat.

Începu să dea din cap în timp ce vorbeam.

— Deci aveai de gând să pătrunzi și să-l eliberezi? întrebă.

— Exact.

— Spune-mi, aceste căi trebuie să funcționeze în ambele direcții? rosti.

— Păi, nu... Oh, înțeleg unde vrei să ajungi.

— Dă-mi o descriere mai detaliată a capelei, spuse.

Am început să fac asta.

— Acel cerc magic de pe podea mă intrigă, spuse. Poate fi un mijloc de comunicare cu el fără a exista riscul prezenței. Un fel de schimb de imagini, poate.

— S-ar putea să trebuiască să rătăcesc mult timp ca să-mi dau seama, am spus, doar dacă n-am noroc. Ceea ce propun să facem este să levităm, să intrăm, să folosim calea către Iad ca să ajungem la el, să-l eliberăm, și să ieșim naibii afară. Fără subtilitate. Fără finețe. Dacă ceva nu iese așa cum ne așteptăm, ne croim calea cu inelul. Va trebui să ne mișcăm repede, pentru că vor fi pe urmele noastre de îndată ce vom începe.

Privi dincolo de mine multă vreme, ca și când ar fi gândit profund.

În cele din urmă, întrebă:

— Există vreo șansă ca paznicii ei să fie opriți din greșeală?

— Hm. Trecerea unui curent magic din Iadul real, presupun. Câteodată îi scuipă afară.

— Ce ar caracteriza această trecere?

— Un depozit magic sau o transformare, am spus.

— Ai putea contraface un astfel de fenomen?

— Presupun. Dar care ar fi scopul? Ei tot ar investiga, și cu Corwin plecat, și-ar da seama că a fost doar o festă. Efortul ar fi în zadar.

Chicoti.

— Dar el nu ar lipsi, spuse. Îi voi lua locul.

— Nu te pot lăsa să faci asta!

— E alegerea mea, spuse. Dar va avea nevoie de timp dacă ne va ajuta să-i oprim pe Dara și Mandor să adâncească conflictul dintre Puteri dincolo de Prăbușirea Modelului.

Am oftat.

— E singura cale, spuse.

— Presupun că ai dreptate.

Își desfăcu brațele, se întinse, și se ridică în picioare.

— Hai s-o facem, spuse.

A trebuit să elaborez o vrajă, o chestie pe care nu o mai făcusesem recent — mă rog, jumătate dintr-o vrajă, cu efecte înjumătățite, în timp ce aveam inelul pregătit s-o alimenteze. Apoi am întins-o într-o legătură de-a lungul imaginii, transformând bucăți din spade în flori, la nivel molecular. În timp ce făceam asta, am simțit o furnicătură care eram sigur că e alarma psihică, luând act de cele întreprinse și raportând centrului.

Apoi am chemat multă putere și ne-am ridicat. Am simțit smucitura căii pe măsură ce ne apropiam. Am fost aproape mort. Ne-am lăsat purtați prin ea.

Fluieră încet, privind capela.

— Distracție plăcută, am spus. E tratamentul pe care îl primește un zeu.

— Mda. Prizonier în propria biserică.

Începu să meargă încet de-a lungul camerei, desfăcându-și centura între timp. O înlocui cu cea de pe altar.

— Bună copie, spuse, dar nici măcar Modelul nu poate duplica Grayswandir.

— Credeam că o parte a Modelului e reprodusă pe lamă.

— Poate că este pe partea cealaltă, spuse.

— Ce vrei să spui?

— Întreabă-l cândva pe celălalt Corwin, spuse. Are legătură cu ceva despre care vorbeam noi recent.

Se apropie și îmi pasă pachetul letal — armă, teacă, centură.

— Fii drăguț și du-i-le lui, spuse.

Am încâtărâmat-o și am atârnat-o peste cap și umăr.

— Bine, i-am spus. Ar fi cazul să ne mișcăm.

M-am îndreptat către colțul îndepărtat al capelei. Pe măsură ce m-am apropiat de zona unde era reprezentat Iadul, am simțit inconfundabila smucitură a căii.

— Evrika! am spus, activând canalele inelului. Urmează-mă!

Am pășit mai departe și mă luă de-acolo.

Am ajuns într-o cameră cu o suprafață cam de patru metri pătrați. Acolo se afla un stâlp de lemn în centru, și podeaua era din piatră cu paie răspândite pe ea. Câteva dintre lumânările mari, ca cele din capelă, erau răspândite în jur. Pereții erau din piatră pe două părți, pe celelalte din lemn. Pereții din lemn aveau uși de lemn fără zăvor. Unul dintre pereții de piatră avea o ușă de metal masivă, cu gaura cheii în partea stângă. O cheie, care părea de mărime potrivită, atârna de cuiul din stâlp.

Am luat cheia și am verificat-o repede la ușa de lemn din dreapta mea, descoperind un butoiș cu apă, un polonic și o varietate de vase, cești, unelte. În spatele celeilalte uși erau câteva pături și un morman de hârtie igienică.

Am traversat spre ușa de metal și am ciocănit cu cheia. N-am primit niciun răspuns. Am băgat cheia în broască și mi-am simțit tovarășul luându-mă de brăț.

— Mai bine lasa-mă pe mine să fac asta, spuse. Gândesc ca el, și cred că sunt mai în siguranță.

A trebuit să fiu de acord cu înțelepciunea acestei afirmații, și m-am dat în lături.

— Corwin! strigă. Te eliberăm! E fiul tău Merlin și cu mine, dublura ta. Nu sări la mine când voi deschide ușa, okay? Vom sta nemîșcați și vei putea arunca o privire.

— Deschide-o, veni o voce dinăuntru.

Așa am făcut, și am stat acolo.

— Ia te uită? răsună vocea pe care mi-o aminteam, în sfârșit. Voi păreți reali.

— Suntem, spuse fantoma lui, și ca de obicei, în timpuri ca astea, trebuie să te grăbești.

— Mda. Se auzi un zgomot de pași înceți, și când apăru, își proteja ochii cu mâna stângă. Are vreunul dintre voi o pereche de ochelari de soare? Lumina îmi face rău.

— La dracu! am spus, gândindu-mă că ar fi trebuit să imi treacă prin cap asta. Nu, și dacă trimit după ei Logrusul s-ar putea să mă localizeze.

— Mai târziu, mai târziu. Voi privi cu coada ochiului și mă voi împiedica. Hai să ieșim dracului de aici.

Fantoma lui intră în celulă.

— Acum fă-mă bărbos, slab și nespălat. Lungește-mi părul și murdărește-mi hainele, spuse. Apoi încuie-mă.

— Ce se întâmplă? întrebă tatăl meu.

— Fantoma ta îți va lua locul în celulă pentru o vreme.

— E planul tău, rosti Corwin. Fă ce spune fantoma. Și am făcut. Se întoarse și și întinse mâna în celulă. Mulțimesc, amice.

— Plăcerea mea, răspunse celălalt, strângându-i mâna. Mult noroc!

— Pe curând.

Am închis și am încuiat ușa celulei. Am atârnat cheia în cuiul ei și l-am condus spre cale. Am trecut prin ea.

El își lăsă mâinile în jos în timp ce intram în capelă. Lumina trebuia să fie suficientă acum pentru el ca să se poată descurca. Se îndepărtă de mine și se îndreptă către altar.

— Ar fi mai bine să plecăm, Tată.

Chicoti când ajunse la altar, ridică o lumânare aprinsă și o folosi ca să le aprindă pe celelalte care aparent se evaporaseră.

— Am urinat pe propriul mormânt, rosti el. Nu pot trece este plăcerea de a-mi aprinde o lumânare în propria biserică.

Întinse mâna stângă în direcția mea fără să mă privească.

— Dă-mi-o pe Grayswandir, spuse.

Am scos-o și i-am înmănat-o. O fixă și o încâtărămă peste mijloc, slăbind-o în teacă.

— Bun. Acum ce urmează? întrebă.

Am gândit repede. Dacă Dara fusese avertizată că ieșisem prin perete ultima dată — o posibilitate distinctă, dacă ținem seama — atunci și pereții pot fi o capcană mascată într-o oarecare măsură. Pe de altă parte, dacă ne întorceam pe calea pe care venisem, puteam întâlni pe cineva grăbindu-se în direcția asta ca să răspundă la alarmă.

La dracu!

— Haide, am spus, activând inelul, pregătit să ne facă nevăzuți în ochii unui intrus. Va fi periculos pentru că implică levitația la întoarcere.

L-am susținut din nou și ne-am apropiat de cale. Ne-am înfășurat în energii, și ne-am ridicat deasupra câmpului de lame și flori pe măsură ce ne îndepărtam.

Se auzeau zgomote de pași de pe coridor. Ne-am răsucit spre alt loc.

Ne-am dus în apartamentul lui Jurt, care nu părea un loc în care să vină cineva căutând un bărbat care era încă în celula lui; și știam că Jurt nu avea nevoie de cameră chiar atunci.

Corwin se tolăni pe pat și se uită cu ochii pe jumătate închiși la mine.

— Apropo, spuse, mulțam.

— Oricând, i-am răspuns.

— Cunoști calea în jurul acestui loc destul de bine? spuse.

— Nu pare să se fi schimbat atât de mult, i-am răspuns.

— Atunci ce-ai zice să dai o raită pe la frigider, cât timp împrumut eu foarfecele și briciul fratelui tău pentru un ras rapid și un tuns.

— Ce ți-ar plăcea?

— Carne, pâine, brânză, vin, poate și o bucată de plăcintă, spuse. Doar să fie proaspătă și multă. Apoi vei avea multe de povestit.

— Presupun că am, am spus.

Și așa mi-am făcut drum pe la bucătărie, în jos pe holuri cunnoscute, și căi pe care le traversasem, copil fiind. Locul era luminat doar de câteva lumânări ascuțite, focurile scăzuseră. Nu era nimeni în jur.

Am făcut un raid și în cămară, punând grămadă pe o tăviță diferite tipuri de hrană cerute, adăugând câteva bucăți de fructe aflate la îndemână. Aproape că era să scap sticla cu vin când am auzit un sunet ascuțit de respirație aproape de ușa pe care intrasem.

Era Julia, într-un halat de mătase bleu.

— Merlin!

M-am îndreptat către ea.

— Îți datorez câteva scuze, i-am spus. Sunt gata să ți le ofer.

— Am auzit că te-ai întors. Am auzit că urmează să fii rege.

— Haios, și eu am auzit la fel.

— Deci ar fi un gest lipsit de patriotism să stau supărată, nu?

— N-am vrut să te rănesc niciodată, am spus. Nici fizic, nici în alt fel.

Dintr-o dată, ne țineam în brațe. Trecu mult timp până când rosti:

— Jurt spune că sunteți prieteni acum.

— Într-un fel cred că chiar suntem.

Am sărutat-o.

— Dacă vom fi vreodată din nou împreună, spuse, probabil că ar încerca să te omoare din nou.

— Știu. De data asta consecințele ar putea fi chiar cataclismice.

— Unde te duci acum?

— Am o sarcină de îndeplinit, și îmi va lua câteva ore.

— Ce-ar fi să treci pe aici când termini? Avem multe de vorbit. Momentan stau într-un loc numit Camera Vistieriei. Știi unde vine asta?

- Da, am spus. E o nebunie.
- Ne vedem mai târziu?
- Poate.

A doua zi am călătorit spre Rim, pentru că am auzit spunându-se că scufundătorii-în-Abis— cei care caută artefacte ale creației dincolo de Rim— își suspendaseră operațiunile pentru prima dată într-o generație. Când i-am întrebat, mi-au spus despre activități periculoase din adâncuri — vârtejuri, aripi de foc, bubuituri ale materiei nou create.

Stând într-un loc retras și uitându-mă în jos, am folosit inelul pe care îl purtam pentru a-l întreba pe cel pe care nu-l aveam asupra mea. Când am îndepărtat scutul de protecție în care îl pusesem, începu o mică litanie:

— Du-te la Mandor. Încoronează-te. Vezi-ți fratele. Vezi-ți mama. Începe pregătirile.

L-am înfășurat din nou și l-am pus deoparte. Dacă nu acționez curând, urma să mă suspecteze că mă aflu sub controlul lui. Îmi păsa?

Aș fi putut să dispar, poate plecând cu tatăl meu, ajutându-l cu indiferent ce nebunie s-ar fi abătut asupra Modelului său. Aș fi putut chiar să las amândouă inelele acolo, mărinz forțele în acel loc. Aș fi putut la fel de bine să mă bazez pe propria magie într-o clipită. Dar...

Problema mea era chiar aici. Am fost crescut și pregătit să fiu un perfect ratat regal, aflat sub controlul mamei mele, și posibil al fratelui meu, Mandor. Iubeam Amberul, dar iubeam la fel de mult și Curțile. Zburând către Amber, asigurându-mi în același timp spatele, nu mi-aș mai fi rezolvat problemele personale decât fugind cu tatăl meu — sau întorcându-mă pe Umbra Pământ, de care de asemenea îmi păsa, cu sau fără Coral. Nu. Problema era aici — și în mine.

Am invocat o ceață ca să mă poarte către o cale superioară pentru a mă duce înapoi la Sawall. În timp ce călătoream, mă gândeam la ce ar trebui să fac, și mi-am dat seama că mi-era frică. Dacă lucrurile ar fi fost împinse prea departe, cum de altfel era posibil, era o mare probabilitate să mor. Ca alter-

nativă, s-ar putea să fiu nevoit să omor pe cineva pe care nu voiam.

În oricare dintre situații trebuia să existe o soluție, altfel nu mi-aș fi găsit niciodată liniștea la acest pol al existenței mele.

Mergeam alături de un șuvoi purpuriu, sub un soare verde și un cer perlat. Am chemat o pasăre mov cu cenușiu, care a venit și s-a așezat pe umărul meu. M-am gândit s-o expediez către Amber cu un mesaj pentru Random. Oricât aș fi încercat, oricum, nu reușeam să alcătuiesc un simplu bilețel. Prea multe lucruri depindeau de altele. Râzând, am eliberat-o și am făcut un salt, îndepărtându-mă de mal, unde am tăiat-o pe altă cale, pe deasupra apei.

Reîntors la Sawall, mi-am croit drum prin sala cu sculpturi. Deja știamce trebuie să încerc să fac și cum să procedez. Am stat în același loc ca și mai înainte — cu cât timp în urmă? — privind structurile masive, figurile simple și cele încâlcite.

— Ghost? am spus. Ești prin preajmă?

Nu veni niciun răspuns.

— Ghost! am strigat mai tare. Mă auzi?

Nimic.

Am scos la iveală Atuurile, l-am ales pe cel pe care-l foloseam pentru Ghostwheel, cercul luminos.

L-am privit cu ceva concentrare, dar se răcea al naibii de încet. Era de înțeles, luând în calcul niște zone ciudate ale spațiului către care dădea acest hol. Era enervant.

Am ridicat inelul. Folosindu-l aici, la nivelul pe care-l încercam, ar fi ca și când aș fi activat alarma pentru hoți. Amin.

Am atins Tarotul cu o linie de forță subtilă, încercând să măresc sensibilitatea instrumentului. Mi-am menținut concentrarea.

Din nou nimic.

L-am susținut cu mai multă forță. A urmat o răcire evidentă. Dar nu s-a creat un contact.

— Ghost! am zis printre dinții încleștați. E important. Vino la mine!

Niciun răspuns. Așa că am trimis energie în obiect. Cartea începu să strălucească și cristale de gheață se formară pe ea. Clinchete slabe se auzeau în jurul cărții.

— Ghost! am repetat.

O prezentă slabă se făcu simțită, și am pompat mai multă energie în carte. Se făcu bucăți în mâna mea, și am prins-o într-o încheștare de forțe, ținând toate bucățile împreună, arătând ca un vitraliu micuț. Am continuat să privesc prin el.

— Tată! Am probleme! auzii atunci.

— Unde ești? Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Am urmat entitatea pe care am întâlnit-o. Am urmărit-o, orice ar fi fost. Aproape ca o abstracție matematică. Pe nume Kergma. Am fost prins aici, într-o ciudată interfață dimensională, unde încă mă învârt. M-am distrat până atunci...

— O știu bine pe Kergma. E o pișicheră. Pot simți situația ta spațială. Sunt pe cale de a trimite câteva explozii energetice pentru a contraataca rotația. Anunță-mă dacă sunt probleme. Imediat ce ești în stare să vii aici prin Atu, spune-mi și vino.

Am pulsat-o prin inel, iar efectul de frână începu. Câteva momente mai târziu, el mă informă:

— Cred că pot să scap acum.

— Vino, atunci.

Deodată, Ghost fu acolo, învârtindu-se în jurul meu ca un cerc magic.

— Mulțam, tată. Ți sunt recunoscător. Anunță-mă dacă apare ceva...

— Chiar e, am spus.

— Ce?

— Micșorează-te și ascunde-te undeva pe mine.

— La încheietură e okay?

— Desigur.

Se conformă. Apoi:

— De ce? întrebă.

— S-ar putea să am nevoie de un aliat pe nepusă masă.

— Împotriva a ce?

— A orice, am spus. Începe spectacolul.

— Nu-mi place cum sună.

— Atunci lasă-mă. N-o să-ți port pică.

— N-aş putea face asta.

— Ascultă, Ghost. Chestia asta a luat proporții, și trebuie pus punct acum. Eu...

Aerul începu să strălucească în dreapta mea. Știam ce înseamnă.

— Pe mai târziu, am spus. Stai nemișcat.

...Și apărură o ușă, și se deschise, pentru a permite intrarea unui con de lumină verde: ochi, urechi, nas, gură, membre, mișcându-se în jurul aspectului său aproape marin — una dintre cele mai inspirate forme demonice pe care am văzut-o în ultima vreme. Și bineînțeles, am recunoscut trăsăturile.

— Merlin, spuse el. Am simțit că folosești inelul aici.

— M-am gândit că va fi așa, am răspuns, și sunt la dispoziția ta, Mandor.

— Pe bune?

— În toate sensurile, frate.

— Incluzând și un aspect al succesiunii?

— Mai ales asta.

— Excelent. Și cu ce treabă te afli aici?

— Căutam ceva ce am pierdut.

— Asta poate să aștepte pe altă zi, Merlin. Avem multe de făcut acum.

— Da, ai dreptate.

— Deci ia-ți o formă mai plăcută și vino cu mine. Trebuie să discutăm măsurile pe care le vei lua pentru asumarea tronului — ce Case trebuie să fie distruse, care să fie scoase în afara legii...

— Trebuie să vorbesc cu Dara imediat.

— Aș prefera mai degrabă să facem alte treburi, acum. Hai! Preschimbă-te, și hai să plecăm.

— Știi unde se află ea acum?

— La Gantu, cred. Dar ne vom confrunta cu ea mai târziu.

— Nu se întâmplă să ai la tine Atuul ei, nu-i așa?

— Mă tem că nu. Bănuiam că ai la tine un set propriu.

— Am. Dar al ei a fost iremediabil distrus într-o noapte când eram beat.

— Nu contează, spuse. O vom vedea mai încolo, după cum îți ziceam.

Am deschis canale ale inelului în timp ce vorbeam. L-am prins în centrul unui vârtej de forțe. Puteam vedea transformările produse asupra lui și a fost o treabă ușoară să-l readuc la starea inițială, făcând să se prăbușească conul verde, rotitor, devenind un om cu părul alb, îmbrăcat în alb și negru, și părând foarte nervos.

— Merlin! țipă el. De ce m-ai schimbat?

— Chestia asta mă fascinează, am spus, fluturând inelul. Vroiam doar să văd dacă pot s-o fac.

— Acum ai văzut, spuse. Te-aș ruga să mă readuci la forma inițială și să găsești o formă potrivită pentru tine.

— O clipă, am spus, în timp ce încerca să se topească și să curgă. Te vreau exact așa cum ești.

L-am ținut în ciuda rezistenței sale, și am desenat un dreptunghi incandescent în aer. O serie de mișcări rapide l-au umplut cu o formă dură a mamei mele.

— Merlin! Ce faci? țipă el.

Am oprit eforturile sale de a scăpa prin intermediul unei vrăji de transport.

— E timpul unei discuții, am anunțat. Rezistă cu mine.

Nu doar că meditam asupra acestui Atu improvizat pe care îl țineam atârnat în fața mea, dar pe care practic îl atacam cu încărcătura energetică pe care o făceam să treacă prin trupul și prin spațiul din jurul meu.

Dintr-o dată, Dara stătea în cadrul pe care îl creasem — înaltă, de culoarea cărbunelui, ochii, flăcări verzi.

— Merlin! Ce se întâmplă? țipă ea.

Nu mai auzisem ca asta să fi fost făcută înainte, dar am menținut contactul, dorindu-mi prezența ei, și am distrus cadrul. Stătu în fața mea, înaltă de peste doi metri, pulsând de indignare.

— Ce înseamnă asta? întrebă.

Am prins-o așa cum am făcut și cu Mandor și am micșorat-o la scară umană.

— Democrație, am spus. Hai să arătăm toți la fel pentru un minut.

— Nu-i amuzant, răspunse, în timp ce începu să se transforme la loc.

I-am anulat efortul.

— Nu, nu e, i-am răspuns. Dar am solicitat această întâlnire și va fi condusă după condițiile mele.

— Foarte bine, spuse ea, dând din umeri. Ce-i atât de urgent?

— Succesiunea.

— Treburile sunt aranjate. Tronul e al tău.

— Și creatura cui voi fi eu? Am ridicat mâna stângă, sperând că nu au vreo cale de a diferenția un inel de celălalt. Chestia asta îmi oferă puteri uriase. De asemenea, se încarcă și pentru folosința lor. Purta o vrajă pentru controlul asupra purtătorului.

— A fost a lui Swayvill, zise Mandor. Ți l-am dat atunci când te-am obișnuit cu forța prezenței lui. Și da, există un preț. Purtătorul trebuie să ajungă la o înțelegere cu el.

— M-am luptat cu el, am mințit, și sunt stăpânul lui. Dar problemele principale nu erau de ordin cosmic. Erau constrângeri ale propriei tale instalări.

— Nu neg, spuse el. Dar exista un motiv foarte puternic pentru prezența lor. Aveai îndoieli în privința preluării tronului. Am considerat necesar să adaug un element de constrângere.

Am dat din cap.

— Nu îndeajuns de bun, am spus. Era mai mult decât asta. Era ceva creat pentru a mă face să mă supun ție.

— Necesari, răspunse el. Ai fost plecat. Ai lipsuri în privința cunoașterii scenei politice locale. Nu te puteam lăsa să iei frâiele și să pleci pe drumul tău — nu în vremuri ca astea, când gafele pot fi costisitoare. Casa avea nevoie de niște mijloace să te controleze. Dar asta ar fi durat numai până când educația ta ar fi fost completă.

— Dă-mi voie să mă-ndoiesc de tine, frate, am spus.

Se uită la Dara, iar aceasta dădu încet din cap.

— Are dreptate, spuse ea. Și nu văd nimic rău în acest control temporar, până când înveți cum stau lucrurile. Sunt prea multe în joc pentru a permite altceva.

— A fost o vrajă de supunere, am spus. M-ar forța să iau tronul, ca să urmez ordinele.

Mandor își linse buzele. Era prima dată când îl vedeam trădând un semn de nervozitate. M-a făcut imediat să mă îngrijorez — deși am realizat, puțin mai târziu, că ar fi putut să fie o abatere a atenției calculată. M-a făcut imediat să mă feresc de el; și, bineînțeles, atacul a venit din partea Darei.

Un val de căldură mă cuprinse. Mi-am mutat într-o clipită atenția, încercând să ridic o barieră. Nu era un atac împotriva persoanei mele. Era ceva liniștitor, coercitiv. Mi-am încleștat dinții în vreme ce mă luptam pentru a-l ține la distanță.

— Mamă! am scrâșnit.

— Trebuie să restaurăm regulile, spuse ea fără nicio inflexiune în voce, mai mult lui Mandor decât mie.

— De ce? am întrebat. Primești ceea ce vrei.

— Tronul nu e suficient, zise ea. Nu am încredere în tine la chestia asta, iar încrederea va fi necesară.

— Niciodată nu ai avut încredere în mine, am spus, îndepărtând resturile vrăjii ei.

— Nu-i adevărat, îmi spuse ea, și asta e o chestie tehnică, nu una personală

— Oricum ar fi, am zis, nu cred o iotă.

Mandor îndreptă o vrajă paralizantă către mine, pe care am îndepărtat-o, pregătit acum pentru orice. În timp ce făceam asta, Dara m-a lovit cu o lucrare elaborată pe care am recunoscut-o ca fiind o Furtună a Confuziei. Nu aveam de gând să încerc să le țin piept amândurora, vrajă după vrajă. Un vrăjitor bun ar putea să folosească vreo jumătate de duzină de vrăji majore. Folosirea lor judicioasă este în general suficientă ca să faci față mai multor situații. Într-un duel vrăjitoresc, strategia implicată reprezintă o parte majoră a jocului. Dacă ambele părți mai stau încă în picioare atunci când vrăjile au fost epuizate, atunci sunt reduse la stadiul de a lupta cu energiile primare. Cel care controlează cea mai mare cantitate, are câștigul asigurat.

Am ridicat o umbrelă împotriva Furtunii Confuziei, parând Băta Astrală a lui Mandor, menținându-mă pe poziții împotriva Clivării Spiritului Mamei, păstrându-mi logica prin Fântâna Întunericului a lui Mandor. Vrăjile mele majore au trecut toate și nu am mai lansat altele noi de când am început

să mă bazez pe inel. Eram deja redus la condiția de a mă baza numai pe energiile primare. Din fericire, inelul mi-a dat control asupra lor, mai mult decât am avut vreodată. Tot ce aveam de făcut era să-i forțez să-și folosească vrăjile, apoi toate trucurile vor fi scoase din joc. I-aș epuiza, i-aș seca de puteri.

Mandor se strecură printr-o parte, rânindu-mă în viteză cu un Porc Spinós Electric. L-am parat cu un zid de forță, aruncându-l într-un sistem de discuri rotitoare, care pâlpâiau în toate direcțiile. Dăra se preschimbă într-o flacăără lichidă, învârtējindu-se, trecând prin aer, prin cercuri și prin cifre de opt, în timp ce avansa și se retrăgea, aruncând balonașe de euforie și durere care să graviteze în jurul meu. Am încercat să le îndepărtez, într-un vârtej de uragan, spărgând minunata față de porțelan, ridicând turnuri, grupuri de familii sparte, geometrii scānteietoare. Mandor se transformă în nisip, care se filtra înspre aval prin structura deasupra căreia se întindea, devenind un covor galben, târādu-se spre mine.

Am ignorat efectele și am continuat să-i atac cu energie. Am azvārlit covorul în flăcări și am revārsat o fāntānă plutitoare asupra lor. Luptānd cu focuri mici în hainele și părul meu, mi-am forțat conștiința înspre zonele mai amortite din umărul și piciorul stāng. Simțeam cum mă fac bucāți și mă recompuneam iar, în timp ce învingeam vraja de Destrāmare a Darei. Am spart Balonul de Diamant al lui Mandor și am înghitit Lanțurile Eliberării. În trei ocazii, am renunțat la forma mea umană pentru chestii mai potrivite, dar m-am reīntors mereu la ea. Nu am mai avut parte de asemenea antrenament încă de la examenul meu final cu Suhuy.

Dar ultimul avantaj era categoric al meu. Ultima lor șansă reală a fost luată prin surprindere, și asta dispăruse acum. Am deschis toate canalele inelului, lucru care poate că l-a intimidat și pe Model — deși, acum mi-am dat seama, mi-a aplicat o lovitură fără sens. L-am prins pe Mandor într-un con de forță care l-a transformat într-un schelet și l-a recompus într-o secundă. Dăra era mai greu de capturat, dar când am atacat-o cu toate canalele, m-a lovit cu o Vrajă Orbitoare pe care o ținuse ca rezervă, singurul lucru care a salvat-o de posibilitatea de a se transforma într-o statuie așa cum inten-

ționasem. În loc de asta, a lăsat-o într-o formă mortală și a restricționat-o la mișcări lente.

Am scuturat capul și m-am frecat la ochi. Luminile dansau în fața mea.

— Felicitări, spuse ea, după o rotație de aproape zece secunde. Ești mai bun decât mi-am imaginat.

— Și încă nu am terminat, am răspuns, respirând adânc. E timpul să-ți fac ce mi-ai făcut și tu mie.

Am început să creez lucrarea care i-ar fi trecut sub controlul meu. Atunci am remarcat zâmbetul ei firav.

— Am crezut — că am putea — să-ți ținem piept, zise ea, în timp ce aerul începu să strălucească în fața ei. M-am înșelat.

Semnul Logrusului luă formă în fața ei. Imediat, trăsăturile ei deveniră mai pline de viață.

Apoi am simțit privirea teribilă a Logrusului. Când mi se adresă, vocea mi-a sfâșiat sistemul nervos.

— Am fost chemat, spuse, să mă ocup de atitudinea ta recalcitrantă, oh tu omule care vei fi rege.

Apoi se auzi ceva de jos prăbușindu-se, în timp ce casa oglinzilor se făcu țandări. Am privit într-acolo. La fel și Dara. Mandor, zbatându-se acum să se ridice în picioare, a făcut întocmai.

Oglinzile s-au ridicat în aer și s-au îndreptat către noi. Ne-au atacat pe toți, reflectând și re-reflectându-ne confruntarea din toate unghiurile. Peisajul era uluitor, pentru că spațiul însuși părea cumva îndoit, răsucit în apropierea noastră. Și în fiecare imagine eram înconjurați de un cerc de lumină, deși nu-i puteam detecta sursa exactă.

— Sunt de partea lui Merlin, zise Ghost de undeva.

— Structră! zise Semnul Logrusului. Ai fost o piedică pentru mine în Amber.

— Și o mică piedică pentru Model de asemenea, observă Ghost. Într-un fel, se echilibrează.

— Care-ți sunt dorințele acum?

— Jos mâinile de pe Merlin, zise Ghost. El va conduce aici, și la fel de bine va domni. Nicio constrângere asupra lui.

Luminile lui Ghost începură să se învârtă.

Am pulsat inelul, am deschis toate canalele, sperând că-l voi localiza pe Ghost și-i voi oferi acces către energiile sale. Totuși, nu păream a reuși să creez contactul.

— N-am nevoie de asta, tată, afirmă Ghost. Accesez eu însumi surse în Umbră.

— Ce dorești pentru tine, structură? întrebă Semnul.

— Să-l protejez pe cel care ține la mine.

— Îți pot oferi măreție cosmică.

— Mi-ai mai oferit. Te-am refuzat și atunci, îți amintești?

— Îmi amintesc și îmi voi aminti. Un tentacul ascuțit al unei figuri care își schimba constant forma înaintă către unul dintre cercurile de lumină. Izbucni o flacără orbitoare atunci când s-au ciocnit. Când am putut iar să văd, nimic nu se schimbase.

— Foarte bine, spuse Semnul. Ai venit pregătit. Încă nu e timpul să mă consum pentru distrugerea ta. Nu atunci când o alta mă așteaptă pentru a cădea.

— Doamnă a Haosului, rosti, trebuie să-i onorezi dorința lui Merlin. Dacă domnia lui va fi un lucru prostesc, se va distruge prin propriile acțiuni. Dacă va fi chibzuit, veți câștiga ceea ce ați dorit, fără alte intervenții.

Expresia de pe fața ei era una de neîncredere.

— Te vei da înapoi din fața unui fiu al Amberului și a jucăriei lui? întrebă ea.

— Trebuie să-i oferim ceea ce vrea, spuse, pentru moment. Pentru moment...

Aerul scârțâi când dispăru. Mandor afișă cel mai mic zâmbet, reflectat în infinitate.

— Nu-mi vine să cred, spuse ea, devenind o pisică cu chip de floare, apoi un copac din flăcări verzi.

— Crezi ce vrei, îi spuse Mandor. A câștigat.

Copacul scânteie tomnatic, apoi se făcu nevăzut.

Mandor dădu din cap înspre mine.

— Sper doar că știi ceea ce faci, spuse.

— Știu ce fac.

— Ia-o cum vrei, spuse, dar dacă ai nevoie de sfaturi, voi încerca să te ajut.

— Mulțam.

— Vrei să discutăm asta la prânz?

— Nu chiar acum.

Ridică din umeri și deveni un vârtej albastru.

— Pe mai târziu, răsună din vârtej vocea, înainte să dispară.

— Mersi, Ghost, am zis. Sincronizarea ta a devenit tot mai bună.

— Haosul are o slăbiciune în minus, răspunse el.

Am găsit niște veșminte curate, argintii, negre, gri și albe. Le-am luat cu mine înapoi în apartamentul lui Jurt. Aveam o poveste lungă de spus.

Am mers pe cărări puțin bătute, trecând prin Umbră, ajungând, într-un târziu, pe câmpul final de bătălie al Războiului Prăbușirii Modelului. Locul se vindecase de-a lungul anilor, fără să lase vreun indiciu despre toate câte se întâmplaseră acolo. Corwin îl privi în tăcere mult timp.

Apoi, se întoarse către mine și spuse:

— Va dura ceva pentru a pune lucrurile în ordine, pentru a crea un echilibru permanent, pentru a-i asigura stabilitatea.

— Da.

— Crezi că poți să ții în armonie lucrurile aici, pentru o perioadă?

— Asta e ideea, am spus. Voi face tot ce-mi stă în putință.

— Asta e ceea ce poate să facă fiecare dintre noi, spuse. Okay, desigur că Random trebuie să afle ce s-a întâmplat. Nu sunt sigur de reacția lui, avându-te pe tine ca oponent, dar asta-i situația.

— Transmite-i salutările mele, și lui Bill Roth de asemenea.

Încuviință.

— Și mult noroc, zise.

— Încă există mistere printre mistere, te țin la curent cu ceea ce mai aflu între timp.

Înaintă spre mine și mă îmbrățișă.

Apoi:

— Țurează inelul ăla și trimite-mă înapoi în Amber.

— Este deja turat, am zis. La revedere.

— ...Și salutare, răspunse, din coada unui curcubeu.

Apoi m-am răsucit, pentru a urma lungul drum înapoi către
Haos.

SFÂRȘIT

ROGER ZELAZNY

Printul Haosului

Ultimul volum din seria Amber, *Printul Haosului*, continuă aventura lui Merlin între cele două forțe: a Logrusului și a Modelului.

Merlin se reîntoarce în locul său natal, Curțile Haosului, atât pentru a participa la serviciul funerar al lui Swayvill, cât și pentru rezolvarea problemelor existențiale în care este implicat, devenind pentru un moment doar o piesă în jocul superputerilor care conduc universul.

www.tritonic.ro
<http://tritonic.ro/blog>

ISBN 978-973-733-246-2

9 789737 133246

t...
TRITONIC

